SUZANNE McMINN

Durerea unei iubiri

ALCRIS

Traducerea si adaptarea în limba română de

SÎNZIANA MIHALACHE

Capitolul 1

- Mi-e rău.

- O, nu din nou!

Lorne deschise cu întârziere pleoapele, preferând să nu înfrunte lumina, si problemele care deja începeau să-i dea bătăi de cap.

îşi duse mâinile spre faţă si se frecă la ochi cu degetele lungi şi subţiri, date cu ojă. Apoi fixă cu privirea figura ce stătea chiar pe cealaltă parte a banchetei din vagonul de tren. îşi dorea o oglindă pentru a se privi. Robie semăna foarte mult cu David. Şi ea avea acelaşi păr şaten, puţin natural, aceeaşi ochi căprui cu gene arămii, şi câţiva pistrui pe nasul cârn - singura trăsătură care o diferenţia de fratele ei geamăn. Ambii erau destul de înalţi şi slabi, de la natură.

- Chiar ţi-e rău, sau ai vrut doar să mă trezesc? si ridică din sprânceană într-un gest care pe el îl amuza întotdeauna.

- Dacă închizi ochii, nu te mai trezeşti.

Ştia sentimentul. In ultima vreme, şi ea avusese aceeaşi senzaţie - seara, intra în pat lângă el şi rămânea doar ea singură cu gândurile ei. Or, nimic nu e mai dezolant, gândea ea, decât să se plimbe plictisită printr-o cameră de hotel sau prin cabina de pe vasul de croazieră în timpul turului Angliei, în care ei doi porniseră. Din cauza copilului, nu putea merge undeva, la distracţii, pentru a se destinde, şi seară de seară stătea în cameră, ca un leu în cuşcă. In primul rând, acceptase călătoria aceasta pentru Robbie.

- Nu-l duce cu avionul, o rugase Sally, e prea rapid. Dacă mergeţi cu vaporul, o să petreceţi mai mult timp împreună. Iar eu şi cu David o să vă prindem din urmă imediat ce terminăm cu... excursia noastră.

Işi găsea greu cuvintele, ca şi cum i-ar fi fost frică să amintească de excursie, iar Lorne acceptase, ştiind cât de mult însemna acest lucru pentru cumnata ei, care, mică şi rea, nu părea a fi soţia lui David, darămite mama lui Robbie. Lorne o admirase

pe Sally întotdeauna pentru curajul de a-l urma pe soţul ei oriunde în lume, indiferent de pericole. Inundaţii, cutremure, crime, atacuri- toate se regăseau în slujba lui David Frazer, în acel "post guvernamental" despre care el nu prea discuta nici în familie, aşa că micuţul Robbie, de numai şase ani, fusese învăţat să nu divulge nimic despre locaţia părinţilor săi, mai ales când aceştia erau singuri.

în împrejurări mai fericite, David şi Sally îşi puteau lua copilul cu ei, când călătoria era lipsită de riscuri prea mari; în absenţa lor, Robbie se învăţase cu îngrijirea de către Lorne, încă de mic copil. Mai ales că slujba lui Lorne, de consultant pe design interior, nu-i permitea să plece de-acasă, iar casa mare a lui David din Noua Zeelandă îi putea găzdui cu uşurinţă pe toţi.

în afara călătoriilor, David şi Sally duceau o viaţă cât se poate de liniştită, încercând să creeze o cât mai mare stabilitate pentru fiul lor, însă ritmul accelerat al vieţii lor îl făcuse pe Robbie mai rezervat, mai matur spre deosebire de ceilalţi colegi, deşi în unele privinţe îşi păstrase, în mod ciudat, inocenţa.

Trecuseră cam trei săptămâni de când părinţii lui plecaseră spre insulele din sud. Băiatul tăcuse timp

de două zile, ca întotdeauna când părinţii lui plecau, dar îşi revenise după aceea, şi fiecare nou port îi stârnea curiozitatea.

- Nu e doar de dragul lui Robbie, îi spusese fratele ei ; o croazieră ţi-ar prinde bine şi ţie. Nici măcar nu trebuie să trimiţi vederi.

Se tachinau tot timpul, pentru a mai destinde tensiunea despărţirii, căci scrisorile nu erau de niciun folos pe timpul absenţei lui. Acestea puteau deveni un pericol în cazul în care călătorea incognito, iar ea nu aştepta veşti de la el decât la data la care ştia că se va întoarce; de data aceasta promisese că va poposi în Anglia pentru un an sau doi, dorinţa de a-i da fiului său o educaţie normală determinându-l să accepte o slujbă mai puţin solicitantă, deşi poate chiar mai interesantă.

Lorne se îndrepta spre o locuinţă, Gleanings. Insă proprietara, Kate Noble nu ştia că va veni şi cu Robbie. De fapt, nici ea nu ştiuse, până-n ultimul moment, când David a fost nevoit să preia sarcinile unui alt agent guvernamental. Cu toate acestea, Lorne admitea că-i plăcea compania lui Robbie, şi reciproca era, de asemenea, valabilă. N-avea niciun rost acum să-i mai scrie lui Kate pentru a o anunţa de

al doilea musafir. Proprietara de la Gleanings era o bătrână; dacă nu-l va accepta pe băiat, Lorne avea să găsească o altă gazdă. Abia după vreo lună sau două se aştepta la veşti de la David; se obişnuise să aibă răbdare, deşi era greu să nu se preocupe pentru siguranţa lor. Intre ei exista un acord mutual - în caz de întâmplări nefericite, Lorne avea să preia custodia copilului; nu vorbiseră niciodată deschis depre această problemă, însă David o considera ca şi stabilită, iar familia lui, de asemenea.

- Mai avem mult ?

Zâmbetul lui dispăruse, ceea ce o făcu pe Lorne să uite propria durere de cap şi să se concentreze pe nevoile lui.

- Nu cred, şi se uită la ceas. Cam încă trei sferturi de oră, îl informă, deşi nu era sigură.

Milton-on-Ware, unde se afla Gleanings, era o zonă de câmpie; cel puţin asta îi spusese Kate Noble când o întâlnise în casa unui client de-al ei din Noua Zeelandă. Gazda lor dăduse o petrecere de casă nouă, foarte încântat de transformările pe care Lorne le adusese locuinţei sale, şi care ceruseră un efort fizic şi financiar considerabil. Echipa ei lăsase în urmă, la sfârşitul lucrărilor, o bijuterie de locuinţă, iar

Lorne fusese mulţumită, mai ales că ea îl convinsese pe proprietar să adopte un anumit stil de mobilier şi de accesorii. în schimb, clientul insistase ca Lorne să fie prezentă la petrecere.

- La urma urmei, arată ca o casă nouă, mulţumită ţie, se entuziasm' el.

Recunoştinţa lui şi a soţiei o incomodau pe Lorne; de fapt, aceasta era datoria ei.

- Oricine poate face o anumită muncă. Ori tu ai făcut ceva în plus, ai...şi clientul ei se opri, negăsindu-şi cuvintele.

- Ai fost un geniu, completă Kate Noble. Să ştii că eşti binevenită în Anglia oricând îţi va face plăcere. îţi încredinţez propria mea casă, cu drag.

- Cu siguranţă, ai acolo oameni care pot aduce ajustări, protestă Lorne.

- Sunt mulţi, dar totuşi puţini cei cărora le-aş încredinţa Gleanings. Trebuie să fie în mâini pricepute.

Kate vorbea afectuos despre casa ei. în plus, avea o intuiţie fantastică, citind simţul estetic pe faţa lui Lorne. Pentru aceasta din urmă, dragostea pentru frumos însemna însăşi viaţa, şi, în naivitatea ei, credea că oricine are acelaşi sentiment, şi se bucura

foarte mult când i se solicitau serviciile, pentru a înfrumuseţa vreun cămin.

- Doar pe-al meu nu-l modific, îi spusese ea odată lui David. Frumuseţea e deja la ea acasă, doar trebuie dezvăluită. Oricine trebuie s-o vadă.

- Dar nu oricine poate, zâmbise David.

Fratele îi mulţumea în sinea lui că, în ciuda afacerilor prospere în care era implicată sora lui, aceasta nu-şi pierduse simplitatea şi simţul raţiunii care constituiau un punct vulnerabil şi principalele ei atuuri, în acelaşi timp.

Lorne o plăcuse pe Kate Noble încă din prima clipă, iar afecţiunea era reciprocă, astfel încât acceptă imediat invitaţia de a veni în Anglia, sau cel puţin ideea de a o ajuta pe bătrână să redecoreze. Se îndoia că are să aibă prea mult de lucru, mai ales că femeia avea un gust impecabil. Imaginea gazdei i se contura acum foarte clar în minte - o figură distinsă, cu păr argintiu prins în coc, alături de cei mai albaştri ochi pe care Lorne îi văzuse vreodată; şchiopăta puţin din cauza artritei. Lorne o ascultase fascinată cum povestea despre Anglia, despre locuri pe care ea însăşi nu şi le amintea. Avea doi ani când părinţii ei emigraseră, şi vreo cinci când aceştia muriseră într-

un accident de maşină; ea fusese dată în grija bunicii, iar acum era prima oară când avea ocazia să se întoarcă acasă, după atâţia ani.

- Va trebui să stai în Anglia vreo lună sau două. Aş vrea să mă ocup de toată casa dacă tot vei fi acolo, îi spusese Kate Noble. Iţi pun la dispoziţie mai multe camere, ca să te simţi cât mai în largul tău. Şi să ştii că nu prea-mi place să scriu scrisori, aşa că atunci când eşti liberă, scrie-mi un rând ca să mă anunţi că vii.

Aceasta fusese oferta.

Lorne o ascultase. Nici ei nu-i plăcea să scrie scrisori. Nu mai avea obligaţii de onorat; tocmai se eliberase de ultima astfel de obligaţie, singura care contase pentru ea, iar rana era încă destul de adâncă şi gândul la ea o emoţiona; însă astfel de lucruri nu puteau fi menţionate într-o scrisoare către un posibil client. Mai ales că trecuseră destule luni de la ultima lor întâlnire, iar Kate se poate să se fi răzgândit, deşi era puţin probabil, credea Lorne. Nu i se păruse tipul de persoană care să şovăie, iar Lorne era aproape sigură că această călătorie avea de fapt un scop precis. Trebuia să o facă. Işi dorea cu disperare să plece, oriunde în afara Noii Zeelande, să scape de

Nick, iar Anglia ar fi fost locul perfect, spre satisfacţia ei.

Primise drept răspuns un bileţel cu salutările de rigoare de la Gleanings şi cu urările de drum bun. Gestul o făcea acum pe Lorne să zâmbească, ceea ce-i atrase mai multe priviri curioase din partea vecinilor de compartiment. Kate Noble îi transmitea un fel de căldură interioară, în ciuda faptului că se întâlniseră atât de rar, de care Lorne dusese lipsă în ultimul timp şi de care avea atâta nevoie. David se înşelase- croaziera nu-i ameliorase situaţia. Părăsise ţara, nu şi amintirile de-acolo, şi doar ceva care s-o facă să uite complet ar fi avut efectul mult dorit. Cum l-ar fi putut oare uita pe Nick Calder?

Durerea din suflet o făcu să închidă ochii, însă îi deschise imediat, nu atât pentru ea, cât pentru Robbie. în sinea ei ar fi revăzut imagini pe care trebuia să le uite. Şi doar una singură ar fi fost de-ajuns pentru a-i da viaţa peste cap. Figura comună lui Nick, cu faţa aceea bronzată, cu părul negru şi ochi blânzi, şi cu acel zâmbet perfect, părea mai degrabă decupată dintr-o reclamă decât din realitate.

Figura lui Nick.

Cum îi zâmbea din apă, când o ademenea să

intre, tachinând-o pentru că valurile o speriau. Pentru el, totul fusese doar o provocare, ceva ce trebuia cucerit, înfrânt şi abandonat. Nu-l interesa nimic, în afară de cursele de maşini. Pentru asta trăia. Mirosul gărilor prin care treceau acum îi amintea lui Lorne de aroma fiecărei victorii a lui, deşi aceea era mult mai intensă. Mirosul pistei, al motorului şi al cauciucurilor încinse - toate se asociau în mintea lui Lorne cu chipul frumos al pilotului, care-şi accepta trofeele câştigate cu aceeaşi uşurinţă cu care acceptase inima ei.

"Primeşte azi, căci nu ştii ce va fi mâine"- ăsta era motoul lui. Probabil o dovadă a sorţii pe care mulţi dintre colegii săi o avuseseră. Lorne se cutremură în sinea ei la amintirea accidentelor pe care le văzuse, întrebându-se cum de găsise puterea de a se uita la cursa lui Nick. Il rugase de atâtea ori să renunţe şi să-şi caute un alt post, dar pentru el niciunul nu era îndeajuns plătit. Lui Nick îi plăceau banii. Ea învăţase să-l accepte aşa cum era, şi chiar să-l ierte, cu toate că modul lui de viaţă diferea mult de cel al lui David, sau chiar de al ei. Pe ei, munca îi absorbea cu totul, mai ales prin varietate şi prin bonusurile materiale, iar în cazul lui Lorne acestea erau considerabile,

comparativ cu suma mică pe care o cerea ea oficial. Astfel încât îşi putea permite să fie selectivă, şi nu avea probleme în a-şi asigura minimum de confort necesar. Insă ideea de posesie nu-i atrăsese nici pe ea, nici pe fratele ei, iar casa din Noua Zeelandă o dovedea, căci era departe de a fi primitoare în adevăratul sens al cuvântului.

Stilul ei de viaţă i se părea lui Nick cam nebunesc. Pentru el banii, trebuia cheltuiţi, iar el nu dusese lipsă de petreceri sofisticate; Lorne îşi cumpărase rochii pe care nu şi le dorise şi care o lipseau de căldura puloverelor şi a bluzelor cu care era obişnuită, şi pe care acum şi le luase cu ea. O anunţase pe Kate şi ora la care ar fi trebuit să ajungă trenul, pentru a nu apărea acolo ca din senin. Asta pentru că, în ciuda răspunsului binevoitor pe care-l primise, poate că gazda ei nu se aştepta să apară pe neaşteptate, mai ales că-i ştia pe englezi mult mai formali.

Controlorul o informase că Milton-on-Ware e la cinsprezece minute depărtare de gară.

- Nu vă faceţi probleme pentru bagaj. O să-l chem pe Bert Hopkins să vă ajute, adăugase.

- înseamnă că ştiţi oraşul, spuse Lorne.

- Sunt de-acolo, domnişoară. Şi cred că e cam

devreme pentru turişti. Unde vreţi să staţi? se interesă el, mai mult din curiozitate.

- La domna Noble, de la Gleanings, îi răspunse în timp ce-l îmbrăca pe Robbie. Abia aştept s-o revăd. Pune-ţi astea, îi zise ea băiatului, întinzându-i nişte mănuşi, e frig afară. Vântul ăsta e mai rău pentru ei decât pentru noi, se adresă ea controlorului.

- N-o să mai sufle mult. E aproape Paştele; apare şi soarele în câteva săptămâni.

Aţi spus că staţi la doamna Noble? mai întrebă o dată, gânditor.

- Da. O să-i facem o surpriză, şi se uită la băiat. Nici nu ştie că exişti.

Pe geam zăriră câteva case răsfirate, o fermă izolată, apoi alte pâlcuri de case grupate, înconjurate de o pădure peste care se înălţa un turn înalt, probabil biserica locală.

- Milton-on-Ware ! Milton-on-Ware! se auzi de pe peron.

Lorne începu să râdă şi-l coborî pe Robbie.

- Cel puţin ştim unde ne aflăm, glumi ea.

- Bert, ia bagajul doamnei, zise controlorul. O vizitează pe doamna Noble, completă el cu un glas ciudat pentru Lorne, dar poate că era doar din cauza

accentului local.

Avea să se obişnuiască şi cu acest aspect, treptat. La fel şi cu temperatura, cel puţin aşa spera, în timp ce-l urma pe hamal de-a lungul platformei înguste.

Bărbatul o privise de sub sprâncenele lui groase, aplecându-se după valize, aşezându-le pe căruciorul de fier pe care încă se mai zăreau urme de vopsea albă. O conduse pe un drum pietruit, printre tufe de trandafiri sălbatici, care tocmai fuseseră altoiţi şi care promiteau să înflorească în lunile ce-aveau să vină. Ieşiră în stradă printr-o portiţă. Lorne călca foarte atentă, de teama unei căzături nedorite.

- Dacă doriţi un taxi, domnişoară.Ah, uitaţi-l pe domnul Noble !

Hamalul schimbă brusc direcţia căruciorului, ceea ce-o făcu pe Lorne să se dezechilibreze ; se îndreptară spre un Land Rover, parcat de-a lungul gardului. Un bărbat înalt stătea sprijinit de maşină, iar Lorne îl văzu că se uită la ceas cu o mişcare de nerăbdare. Zgomotul supărător pe care-l făcea căruciorul pe pavaj îl făcu să se întoarcă spre ei, apropiindu-se. Avea pe el o jachetă din material reiat, descheiată, iar gâtul bronzat i se întrevedea prin cămaşa de asemenea descheiată, ceea ce-i dădu fiori

lui Lorne, care-şi înfundă şi mai mult capul în gulerul hainei. Se vede că locuitorii erau obişnuiţi cu vremea friguroasă, în timp ce ea încerca în zadar să se oprească din tremurat.

- Bună seara, domnule Noble !

Hamalul îşi duse mâna la pălărie, iar Lorne se opri pentru a-l privi mai bine pe cel din faţa ei. Oare era fiul ei ? Nu, imposibil. Lorne încerca să-şi amintească dacă, în vreuna din discuţiile cu Kate Noble, aceasta menţionase de vreun membru al familiei. Degeaba. Discutaseră doar lucruri mărunte sau despre zona în care stătea şi despre schimbările pe care şi le dorea. Descrierile ei şi aerul persuasiv treziseră în Lorne dorul de ţara natală, şi chiar îi acaparase gândurile, până să-l întâlnească pe Nick, după care toate visurile pe care le avusese îl includeau pe el. Acum, însă, era trează, şi-şi împlinise visul de a reveni în Anglia, fără a fi prea entuziasmată, în ciuda aşteptărilor ei. Mai degrabă echivala cu o fugă, iar Anglia şi Kate un mijloc de a se refugia.

Figura din faţa ei semăna într-o oarecare măsură cu Kate Noble. Avea aceleaşi trăsături, aceeaşi frunte lată şi aceeaşi gură bine conturată.

Nu-i vedea bine ochii, dar credea că erau tot

albaştri.

- A întârziat trenul, se plânse el hamalului, uitându-se din nou la ceas.

Glasul era asemănător cu cel al lui Kate. Vorbea repede, incisiv, sigur pe el. Nu părea să-i fi văzut încă, pe Lorne sau pe Robbie, mai ales că ei să aflau undeva în spatele hamalului. Lorne, exasperată de starea drumului, îşi dorea să-şi fi luat în picioare nişte pantofi cu talpă joasă. Cărarea greu accesibilă o făcea să înainteze încet şi ferit, căci ultimul lucru pe care şi-l dorea era să aterizeze în braţele lui în loc să se prezinte cu fruntea sus. De altfel, nici el nu părea un om prea primitor, gândi ea, deşi, în adâncul inimii sperase ca Kate Noble s-o aştepte la gară.

Ori, cum ea era bătrână şi bolnavă, îşi trimisese delegatul pentru astfel de obligaţii.

- Da, s-a oprit mai mult la Euston, domnule Guy.

Deci, îl chema Guy. Şi se potrivea cu numele de familie.

- V-am adus nişte vizitatori, continuă hamalul.

- Vizitatori? se întoarse Guy Noble. Eu aştept o singură persoană, iar privirile îi fixară pe Lorne şi pe Robbie cu uimire.

"Are ochi cenuşii, gândi Lorne. Nu sunt albaştri şi

nici nu strălucesc, asemenea celor ai lui Kate. Sunt precum adâncul lacurilor sub cerul albastru. Sau poate precum plumbul, uneori, în momentele mai tensionate." Linia dreaptă a

maxilarului indica o personalitate puternică, o forţă interioară. Lorne înaintă, ţinându-l pe Robbie de mână.

- Sunt Lorne Frazer. Am anunţat-o pe doamna Noble că voi ajunge astăzi.

- Aşa e, dar.. .privirea îi coborî spre băiat.

- Am o explicaţie pentru Robbie. Doamna Noble nu ştie de el, şi începu să se caute în poşetă după mărunţiş pentru hamal.

- Lăsaţi-mă pe mine, se oferi Guy Noble, după care scoase câteva monede din buzunar. Mulţumesc Bert. Pune, te rog, valizele în portbagaj. Aş fi venit cu ceva mai spaţios dacă ştiam că vin mai multe persoane.

- Nu vă faceţi griji, zâmbi Lorne, ne înghesuim noi. Urcă, Robbie, şi fii atent să nu atingi schimbătorul de viteze.

- O clipă domnişoară.ăăă...doamnă. o opri Guy Noble cu o voce ezitantă.

Doar nu era timid? se întrebă Lorne. Nu părea genul.

- Domnişoara Frazer, îl corectă ea. Spuneţi-mi Lorne.

- Eu sunt Guy, Guy Noble, nepotul lui Kate Noble.

- Cum se simte? Nu mi-a spus nimic în scrisoare despre starea ei de sănătate.

- Ca bunicile! zâmbi el, şi faţa i se lumină într-un mod neaşteptat. Nu i-a plăcut niciodată să scrie scrisori. A fost un corespondent pe care nu te poţi baza.

- A fost?

Tonul lui tăie avântul lui Lorne, care închise repede uşa maşinii, cu băiatul înăuntru, ca şi cum ar fi vrut ca el să nu asiste la discuţie.

- A fost? repetă ea.

- Bunica a avut un atac de cord, acum o lună.

Făcu o scurtă pauză, apoi continuă, fără a arăta vreo emoţie interioară.

- Nu aveam cum să te anunţăm. Din scrisoare am înţeles că veneai cu vaporul, deci nu exista niciun mijloc de a.

- Pot să vă ajut cu ceva? se oferi ea imediat. Am luat lecţii de prim-ajutor, poate că pot sta cu ea un timp. Se opri, căci privirea lui rece o îngheţă, nu ştia din ce motiv.

- E drăguţ din partea ta, dar nu e nevoie; nu mai e nevoie. Bunica a murit la o zi după atac.

- A murit?

Era şocată; abia acum înţelegea tonul controlorului. Venise atâta drum ca să afle că gazda ei n-o putea întâmpina! Pentru o clipă, se albi la faţă. Guy Noble o prinse de umăr, pentru a o susţine.

- Scuze că ai aflat în asemenea împrejurări.

Situaţia era tipică pentru un bărbat care se afla în faţa unei probleme sentimentale complicate.

- Nu-i nimic, oricum nu exista alternativă.

Lorne nu-şi putea ascunde durerea, dar şocul fusese prea mare. Fără a-şi da seama, de când se despărţise de Nick şi de când luase hotărârea de a veni în Anglia, toată puterea ei se concentrase în forţa interioară pe care o citise în ochii lui Kate Noble şi care-i oferise puterea de a trăi mai departe. Iar acum, viitorul ei era singurul lucru care o mai motiva, iar rădăcinile o chemaseră de pe acele meleaguri străine. Acum, ea era miza, atât pentru propria viaţă, cât şi pentru cea a lui Robbie. Se desprinse de maşină, cu o ultimă sforţare.

- îţi mulţumesc că mi-ai spus.

Probabil că fusese apropiat de bunica lui, iar ea nu voia să-l mai deranjeze cu atitudinea ei.

- Drăguţ din partea ta că ai venit în întâmpinarea noastră, dar în aceste condiţii nu vreau să-ţi creez obligaţii.

Se gândea să ia taxiul pe care i-l propusese hamalul, şi să găsească o cameră undeva în oraş.

- Robbie! îl chemă pe băiat. O să găsim unde să stăm câteva zile, până iau o decizie. Robbie?

Guy Noble puse mâna pe portieră, deschizând-o mai larg.

- Bunica mi-a spus că aranjase cu tine să-i redecorezi Gleanings, iar una dintre dorinţele ei ar fi fost să duci munca la bun sfârşit. Iar eu vreau să i-o împlinesc.

Deci, locul fusese moştenit de nepotul ei, iar din tonul vocii lui, rolul ei era la fel de mare, precum fusese pentru bunica lui. Dar n-ar fi spus niciodată "Eşti binevenită la Gleanings" sau "Haide la Gleanings". Şi-ar fi dorit o astfel de invitaţie, care poate i-ar fi încălzit sufletul, şi-aşa paralizat de trăirile ultimelor luni. Faţa lui nu-i trăda gândurile, sau dacă se pregătea să rostească acea invitaţie. Iar în priviri, nu putea citi nimic. Chiar şi el arăta puţin cam debusolat, însă probabil din cauza lui Robbie.

- Trebuie să recunosc că nu ne-am gândit.

Părea să ezite mai mult decât la început. Se opri brusc, punând mâna pe portieră.

- Urcă ! îi spuse, gata să o ajute.

Lorne nu ştia ce să facă. Părea că aşteaptă ca ea să se supună ordinelor, ceea ce o întristă. Nu era obişnuită să i se ordone, chiar şi în asemenea situaţii. Aruncă o privire piezişă către ceasul lui, regretând ieşirea de mai devreme. Poate că el se grăbea, poate că îl încurcase cu sosirea ei. Puse un picior pe scară,

dar îl zări pe băiat moţăind pe scaun.

- Oh, Robbie!

- Se pare că drumul lung l-a obosit, zise Guy Noble din spatele ei.

Trebuia s-o ia ca pe un reproş? Poate că pentru el părea o călătorie grea, însă băieţelul era obişnuit cu un astfel de ritm. Ii putea explica, dar nu acum. Şi ea era la fel de obosită.

- V-am pregătit două camere. A doua poate deveni dormitorul lui - au o uşă comună.

Părea să ştie de ce are nevoie un copil, gândi Lorne recunoscătoare, poate că şi el avea. Ar fi fost plăcut pentru

Robbie să aibă o companie de vârsta lui, mai ales că ducea lipsă de aşa ceva.

- Locul are nevoie de multe schimbări, admise Guy, dar dintr-un motiv sau altul am tot amânat. E bine că o să terminăm, în sfârşit, şi cu asta.

Faptul că vorbea în numele bunicii lui cu atâta calm o mira şi o neliniştea pe Lorne în acelaşi timp. într-adevăr, Robbie avea nevoie de o pauză, iar Gleanings era singura adresă la care David putea lua legătura cu ea. în plus, ochii albaştri ce vegheau de undeva din adâncul conştiinţei ei, o determinară să accepte propunerea, dacă nu pentru posesoarea lor,

atunci pentru nepotul acesteia.

Capitolul 2

în timpul călătoriei cu maşina, nu schimbară prea multe vorbe.

Lorne se cufundase în scaunul din faţă, punându-l pe Robbie în braţele ei. încercă să-l trezească din visarea care pusese stăpânire pe el.

- Lasă-l, o împiedică Guy Noble, şi se aplecă să ridice căciula băiatului.

I-o întinse Lornei, care-i zâmbi în schimb de mulţumire, şi o puse în buzunar. Nu mai era nevoie de accesorii, pentru că în maşină era cald, iar drumul n-avea să fie lung, gândea Lorne. Dar se înşelase, şi, în ciuda nerăbdării de mai devreme a lui Guy, acesta conducea cu prudenţă, pentru a nu trezi copilul.

Drumul înainta pe cărări înguste, deseori pline de gropi.

- Suntem în calea inundaţiilor din cauza apropierii râului, spuse el pentru a rupe tăcerea apăsătoare. De obicei, apa acoperă toată partea asta de drum.

- Şi Primăria nu face nimic? se miră ea.

Turul oraşului îi confirmă primele impresii pe care şi le formase încă de la gară- un loc bine îngrijit, cu case vechi, bine păstrate şi renovate. Intregul loc avea un aer de prosperitate, de bunăstare, o dovadă indirectă a timpului şi a banilor investiţi de locuitorii

lui.

- In fiecare primăvară, muncitorii umplu găurile, imediat ce trece pericolul de inundaţii. Dar nu rezistă prea mult niciodată.

- Şi la Gleanings ajung apele? se interesă ea, încercând să ajungă la subiectul care o interesa.

Intotdeauna îi plăcuse să se familiarizeze cât mai amănunţit înainte de a începe lucrul - cu împrejurimile, cu persoanele care locuiau spaţiul respectiv, căci îi plăcea ca rezultatul final să se potrivească acestora, pentru a le face şederea acolo cât mai armonioasă. Existau atâtea case care-şi depăşeau, prin construcţie, proprietarii, sau invers, astfel încât cele două părţi aveau fiecare propria individualitate, ceea ce-i îngreuna munca.

Il aranjă pe Robbie într-o altă poziţie pe piciorul ei, care începea să-i amorţească, sperând în sinea ei că soţia lui Guy nu se va supăra că va trebui să mai facă un pat. Faţă de Kate Noble nu s-ar fi scuzat atât, dar aceste persoane îi erau necunoscute, şi deci, nu ştia la ce să se aştepte de la ele. îl strânse pe băiat mai tare la piept, cu un surâs interior. Copilul era unica ei sursă de confort moral, o dovadă palpabilă că încă îi mai avea pe David şi pe Sally alături, deşi-l pierduse pe Nick. Dintr-o dată, o cuprinse o recunoştinţă

adâncă pentru familia ei, cu toate că nu ştia încotro îi purtau cărările în momentul de faţă şi nici data exactă la care aveau să se întoarcă.

Se înţeleseseră ca David să-i telegrafieze la Gleanings imediat ce ar fi ajuns acasă. Dar acum nu ştia la ce să se aştepte de la familia lui Kate Noble, şi ar fi trebuit să găsească o explicaţie pentru copil şi pentru misiunea care-i fusese încredinţată, ceea ce n-o încânta în mod special. Aşa că decise să se concentreze asupra drumului.

- Nu ajung la noi, răspunse el, suntem departe de râu. Cel pe lângă care trecem se numeşte Mlaştina Wareham, şi se varsă în râul Wareham, o să-l vezi imediat.

Deşi joasă, partea aceasta de ţară i se părea lui Lorne destul de interesantă, cu unduirile ei, cu dealurile ce se întrezăreau în fundal, captându-i atenţia, făcând-o să caute cât mai multe pete de culoare verde.

Îl privi pe şofer. Era absent, concentrat la drum. Nu-i va fi uşor să-l cunoască pe Guy Noble şi spera ca inerţia lui să se mai destindă în mijlocul familiei, pentru că-şi dorea să facă o treabă de calitate, de dragul bunicii lui şi a orelor frumoase pe care le petrecuse cu ea în Noua Zeelandă.

Maşina o luă la vale, cotind-o la dreapta, dezvăluind în acelaşi timp imaginea unui luciu de apă. Sălcii pletoase îl acopereau, formând o pădure deasă în tonuri de verde, ce anunţau anotimpul ce se pregătea să renască.

- Gleanings e după acea pădurice.

Bărbatul de lângă ea îi arătă un deal ce se înălţa lin în depărtare, înconjurat de o perdea de arbori. Chiar şi de la această distanţă, Lorne putea auzi croncănitul corbilor ce sălăşluiau acolo, certându-se pentru un loc de cuib. Deja le zărea adăposturile fragile, plasate pe ultima cracă a copacilor.

- Se pare că e liniştea dinaintea anotimpului cald, zise el urmărind cu privirea locul în care se uita ea.

- Ce te face să crezi asta? întrebă ea.

- Pentru că păsările îşi ascund cuiburile între arbori pe vreme cu vânt, deoarece crengile le protejează. E o lege a naturii, răspunse el satisfăcut.

Iată un amănunt care merita împărtăşit şi lui Robbie, gândi ea. Băiatul era curios, iar gustul pentru curiozităţile naturii îi fusese stârnit şi de părinţi, deşi mintea tânără reacţiona receptivă la fiecare lucru nou.

- Cum trecem râul ?

Lorne începea să se preocupe. Nu se vedea niciun

pod, în afara unei construcţii şubrede din lemn, undeva pe sub sălcii, destinată exclusiv pasagerilor. Iar râul, chiar şi pe partea pe care mergeau ei, părea destul de adânc.

- O luăm prin vad.

Maşina trece uşor, dacă apele se menţin la nivelul la care sunt acum.

Lorne se mai linişti. La mal, el se opri pentru a schimba viteza, astfel încât ea putu să vadă pietrişul de pe fundul apei; trecură dincolo şi continuară drumul. Din instinct, îşi ţinuse respiraţia şi-l strânsese pe Robbie mai aproape. Mişcarea ei bruscă îl trezi pe băiat, care începu să se frece la ochi.

- Uită-te pe geam, îl întoarse Lorne. O luăm prin râu.

- Dar nu e adânc !

Copilul se uita cu interes în jos, lipindu-şi nasul de geam.

- Pun pariu că e peşti, se entuziasmă el, indiferent la dezacordul pe care-l făcuse.

- Destul de mulţi, răspunse şoferul amuzat. în mare parte păstrăvi.

Lorne observă că nu-l desconsidera pe băiat, şi asta o bucura. Viaţa pe care o dusese până atunci, îl scutise pe copil de dulcegăriile vârstei, iar ea n-avea

de gând să-l răsfeţe acum.

- Putem să venim la pescuit? Mâine? imploră el.

- Mai vedem, răspunse ea rezervată, preferând să-şi aranjeze cutele fustei şi ale ciorapilor.

- Se pare că nu-i e frică de apă, zise Guy Noble.

- Aşa e.

Lorne nu-i mai explică restul poveştii, şi faptul că băiatul trecuse prin încercări şi mai grele, iar viitorul îi rezerva şi mai multe.

- Poate găsesc nişte undiţe vechi pe-acasă, spuse el cu căldură, pentru a stârni interesul copilului, dar Lorne îl fulgeră cu privirea.

Robbie înota foarte bine, la anii lui ; David îl învăţase asta pentru orice eventualitate, însă apele râului păreau prea repezi, şi voia să încerce pe pielea ei înainte de a-i da voie băiatului.

- Mai vedem, zise ea cu acelaşi glas scăzut pe care-l păstra şi el.

Se înroşi în obraji fără voia ei. Nu dorea să pară prea strictă, dar încă nu-i putea explica lui Guy cum de băiatul ştia să-şi confecţioneze singur undiţele atunci când era nevoit. Obişnuit cu excursiile întreprinse de părinţii lui, în care nu avea voie să-şi ia jucării, deprinsese unele capacităţi ciudate de supravieţuire, de la profesori şi mai ciudaţi, cum ar fi

obţinerea undiţelor. Invăţase acest lucru de la un insular din Pacific; tipul avea o înfăţişare înspăimântătoare, nu însă şi pentru David, care tratase cu şeful tribului pentru lecţiile de pescuit pentru fiul său, în schimbul unor măsuri de securitate pentru prosperitatea comunităţii locale.

Priveliştea dinaintea ochilor lor se deschisese într-o câmpie largă, mărginită de acea pădurice şi de nişte stânci golaşe, probabil figuri monolitice pe care timpul le măcinase. Guy Noble încetini, jonglând cu maşina printre aceste mărturii ale trecutului, trecând pe un drum asfaltat. Peisajul devenea din ce în ce mai plăcut pe măsură ce se apropiau. Lui Lorne îi plăcea să înceapă munca de pe un teren tatonat deja; i se părea inutil să finalizeze o lucrare fără a ţine seama şi de ambientul natural. încă nu se întrevedea nimic la orizont din cauza malurilor cu vegetaţie abundentă, care se găsea din plin în mai. Maşina mai coti de câteva ori prin desişul de verdeaţă. Guy se întoarse către Lorne, aşteptându-se la vreun comentariu în timp ce se apropiau de casă.

- Iubesc priveliştea. Şi bunica era la fel.

Vorbea foarte natural despre Kate Noble, ca şi cum aceasta nu părăsise Gleanings, iar mai târziu, Lorne avea să capete impresia că într-adevăr aşa era.

Amintirea ei încă persista în acele locuri, hrănindu-i imaginaţia în munca pe care o depunea.

O pajişte bine îngrijită ducea spre casă, presărată pe alocuri cu narcise. Lorne ar fi fost gata să sară din maşină pentru a aduna câteva. Acestea confereau o nuanţă vie tonurilor maro în care erau colorate zidurile casei; câteva mănunchiuri se zăreau la fiecare dintre ferestre. Geamurile erau fumurii, cu tocuri groase pe exterior, dezvăluind grosimea zidurilor şi căldura interioară pe care acestea o degajau.

De-a lungul unei aripi, se zăreau ferestre false, urme ale celor ce existaseră odată.

- Pentru a scăpa de taxa pe geamuri care a fost decretată acum ceva ani, explică proprietarul. Inaintaşii noştri au fost cam zgârciţi, la fel cum sunt şi vecinii actuali.

După figura lui, Lorne nu ştia dacă glumea sau dacă vorbea serios. Hainele sale, de cea mai bună calitate, nu trădau o stare materială precară, şi nici aspectul exterior al casei, care părea a se menţine foarte bine. Lui Lorne îi plăcu încă de la prima impresie, mai ales aspectul ei neglijent, ciudat, care nu adera la niciun stil arhitectural, dar care dădea impresia unui spirit interior, într-o permanentă

schimbare.

Cu siguranţă, doamna Noble nu fusese singura persoană care se îndrăgostise de Gleanings, iar Lorne era fericită că proprietarul era Guy. Işi aminti de vorbele bătrânei : "Gleanings trebuie să fie în mâini pricepute". Mâinile lui Guy puteau fi caracterizate astfel, şi, pentru o clipă. încercă să-şi imagineze atingerea lor. Poate că avea astfel de gânduri din cauza respectului pentru răposata proprietară, reflectă ea, şi înaintă spre bijuteria ce se ridica în faţa ochilor ei, cu sentimentul straniu de a se fi întors acasă.

- Strămoşii mei i-au tot adăugat câte ceva, fie camere, fie o întreagă aripă, aşa cum s-a întâmplat ultima oară, zise Guy Noble, contemplându-şi proprietatea. Victorienii se pare că au fost cam strâmtoraţi, căci nu avem multe amintiri de la ei. Restul e ceea ce vezi.

- Uite, un ciobănesc! izbucni Robbie, fericit că în sfârşit vede ceva ce-i place. Şi păzeşte o singură oaie. Doar o oaie aveţi? se întoarse nedumerit către bărbat.

Lorne începu să râdă. Robbie era obişnuit cu turmele numeroase din ţara natală, deşi i se spusese înainte de plecare că fermele din Anglia erau mult

mai sărace în această privinţă.

Acum se gândea, cu siguranţă, că "sărac" însemna o singură oaie.

- Putem ţine şi mai multe, îl asigură Guy. Dar aceasta e una specială. Haide, Jet, se adresă el câinelui uriaş care stătea pe pavaj lângă oaie, şi care nu îndrăznise să se mişte până nu primise comanda.

Auzindu-se strigat, se repezi lătrând către maşină. Celălalt animal rămase nemişcat, în ciuda tumbelor pe care câinele le făcea pe iarba proaspăt udată.

- Uite-l că vine!

Pot să mă duc la el, Lorne? Te rog!

Lorne aştepta încuviinţarea proprietarului, zâmbind în sinea ei, observând cum ochii cenuşii ai bărbatului erau luminaţi de entuziasmul infantil al băiatului.

Chiar îi plac copiii, cugetă Lorne, mai mult decât adulţii. Maniera rezervată cu care o tratase, deşi cu politeţe, îi părea mult prea sofisticată, cu toate că venea în casa lor ca angajat al bunicii lui şi deci nu putea avea pretenţia unei primiri călduroase. Era o străină pentru el, nu-i cunoştea lucrările aşa cum o făcuse bunica lui, iar Lorne nu avea siguranţa că rugămintea de a lucra la Gleanings venise dintr-un sentiment de datorie faţă de bătrână. Din punctul ei

de vedere, ar fi putut foarte bine să apeleze la o firmă locală, care ar fi făcut totul după bunul său plac.

- Ai grijă cum te duci, îl avertiză el pe Robbie. Noi mergem mai departe, ne ajungi din urmă. Jet o să te conducă, şi-i deschise uşa ca să coboare.

- Şi. ? întrebă Robbie arătând spre oaie.

- Aceea e Bundle. Va veni şi ea. Nu se îndepărtează de Jet niciodată.

- Ca un animal de casă? se miră Lorne lăsându-l din braţe pe băiat. Pune-ţi căciula pe cap.

- Bundle a fost o oaie mai ciudată. Cred că am răsfăţat-o prea mult când n-a fost cazul, iar când a crescut, n-am putut s-o trimitem la piaţă cu celelalte oi, spuse Guy. Iar Jet e inofensiv, nu-ţi face griji pentru băiat. Văd că deja s-au împrietenit. Dacă-ţi place de el, puteţi sta împreună toată ziua, se adresă el copilului. Oricum, o să stea în picioarele tale şi o să te deranjeze când lucrezi. Jet e un bun înotător, mai adăugă, făcând-o pe Lorne să se întoarcă spre el.

- Mulţumesc de încurajare, remarcă ea. O să-mi ia mai multe săptămâni; între timp.

Prin minte îi trecură vârtejurile învolburate ale râului.

- Robbie e un bun înotător pentru vârsta lui, dar

are doar şase ani.

între timp, maşina parcase lângă casă. Guy o ajută să coboare, deşi ar fi putut-o face şi singură. Acceptă însă ajutorul, întinzându-i ambele mâini. începeau să-i placă bunele maniere englezeşti, deşi acestea erau însoţite de multe formalităţi. La fel şi bărbatul care i le oferise.

- Lasă-ţi bagajul aici. îl chem pe Luke să ţi-l ducă.

- Vine imediat, stăpâne. Tocmai a terminat cu vaca.

- A plecat veterinarul? o întrebă Guy pe femeia plinuţă ce se apropia de ei, cu părul prins într-o coadă împletită şi cu faţa roşie, pistruiată.

Părea să aibă vreo cincizeci de ani, iar Lorne se întrebă dacă animalul fusese motivul pentru care Guy se grăbise. Se simţea oarecum vinovată că, din cauza ei, el nu-l mai întâlnise pe doctor, deşi nu era vina ei că trenul întârziase.

Lorne zâmbi timid femeii, dar se izbi de ochii ei căprui şi precauţi, care însă deveniră curioşi atunci când Robbie dădu buzna în mijlocul grupului, împreună cu câinele şi cu oaia, care-i urma.

- A plecat cam de cincisprezece minute, dar vaca e bine. A zis că n-o să mai fie nevoie de el, îl asigură ea pe Guy.

- O problemă e rezolvată, zise el uşurat.

Lorne încerca să descopere, mental, ce alte probleme ar fi putut să mai aibă. Banii ? Nu prea, altfel n-ar fi insistat ca ea să lucreze acolo. Doar îi oferise ocazia de a-şi retrage oferta, când se întâlniseră la gară, ori serviciile ei nu erau deloc ieftine. Poate că se confrunta doar cu probleme organizatorice, care însă erau destule pentru acea perioadă a anului. Nu că ea s-ar fi priceput la a conduce o fermă, dar nu-i era greu să-şi imagineze.

- Lorne, ea e Hannah. Ea se îngrijeşte de casă, începu Guy prezentările. Hannah, iat-o pe.

- Haideţi înăuntru, doamnă Frazer, interveni femeia, familiarizată deja cu peesoana în cauză. Cred că sunteţi foarte obosită, la fel şi micuţul.

Ii conduse spre uşa masivă de la intrare, pe care o lăsase întredeschisă, suficient cât să dezvăluie un hol placat cu lambriuri, şi luminat cu sute de lumânări.

- Domnişoară Frazer, o corectă Guy intrigat, dar Hannah îi aruncă o privire plină de reproş, după care se uită la Lorne, amuzată. Cu cât avea să-i explice mai repede situaţia lui Robbie, cu atât mai natural avea să pară; totuşi, dacă o făcea acum, ar fi părut cam ciudat, şi n-ar fi vrut să facă prea mare caz dintr-o astfel de greşeală acceptabilă. O urmă pe Hannah

în tăcere, fără însă a-i scăpa atenţiei figura celui ce se îndrepta spre Land Rover-ul din faţa casei. îl auzi pe Guy vorbindu-i. Trebuie să fi fost Luke, care lua bagajele. în hol era călduţ, faţă de aerul tăios de afară, iar Lorne oftă uşurată când se văzu, în sfârşit, la adăpost. Mai că-i venea să spună că e acasă; luminozitatea încăperii şi mobilierul închis la culoare din cauza timpului creau o imagine primitoare, amintindu-i de confortul casei din Noua Zeelandă.

- Să închidă careva uşa! strigă cineva.

Câinele o zbughi înăuntru. De undeva dintr-un colţ, apăru o fată.

- Locul ăsta parcă e ca un hambar, în zilele lui bune. Nu rămâne nimic dacă laşi uşa deschisă! se plânse femeia. Ieşiţi afară, amândoi!

Hannah o părăsi pe Lorne pentru a scoate câinele şi oaia, apoi închise, ofensată, uşa. O înfruntă şi pe fată, cu o căutătură neprietenoasă, după care se întoarse spre Lorne, uşor nemulţumită, aşa cum nu arătase până atunci. Probabil că era din cauza Lornei, însă fata respectivă îi tăiase tot cheful de a mai vorbi. Lorne se mustră în sinea ei. Fata era mult mai scundă decât Vivienne, chiar mai scundă decât ea însăşi, dar părul lung şi blond, şi acea voce piţigăiată o deconcertaseră pentru o clipă. Imediat ce o văzu

păşind în lumină, crezu că şi Vivienne se afla în Anglia, tocmai ca să-i amintească de durerea pe care încerca să o uite.

N-ar fi putut uita, nici dac-ar fi mers în celălalt colţ de lume, departe de acel chip bălai care-i furase locul din inima lui Nick, nici dacă s-ar fi ascuns de amintiri, nici dacă s-ar fi cufundat în munca ei; n-ar fi scăpat de imaginile din ziare, în care cei doi erau împreună, bucurându-se de o victorie la curs ; o dată chiar îi văzuse îmbrăţişaţi - şi Lorne se cutremură - aşa cum doar ea şi cu Nick ar fi trebuit să apară. îşi ţinu respiraţia, încercând să-şi revină din acel şoc. Nick o părăsise pentru Vivienne, şi toate promisiunile lui se năruiseră într-o clipă, chiar mai cumplit decât dacă ar fi lovit-o. Şi o alungase destul de departe, aici în Anglia, aici unde frumuseţea rece a primăverii se potrivea cu inima ei îngheţată, un sentiment pe care, însă, îl prefera durerii pe care el i-o pricinuise. întotdeauna va avea ceva de lucru pentru a se distrage, fiecare casă însemna o nouă provocare, suficient pentru a-i acapara cu totul atenţia şi golul dinlăuntrul ei, căci jurase ca niciun bărbat să n-o mai cucerească vreodată.

Capitolul 3

- Eşti cam palidă, Lorne. Mă tem că veştile despre bunica te-au afectat, zise Guy, preocupat de starea ei.

Lorne încercă să pară mai degajată, nemulţumită că i se citeau sentimentele pe faţă.

- Sunt bine; e din cauza frigului, deşi aici înăuntru e destul de plăcut.

- Sper că aşa este, interveni fata blondă, apropiindu-se încet de grup, cu intenţia de a o saluta pe nou-venită.

Ritmul cu care se apropia o ajută pe Lorne să o studieze pe îndelete şi să răsufle uşurată că, de fapt, doar semăna cu Vivienne. Rochiţa roz pe care fata o purta, largă şi cu mâneci bufante, îi accentua preţiozitatea de porţelan, departe de imaginea celeilalte femei. Lui Nick nu-i plăcuseră niciodată fetele inocente, sau nicio altă formă de naivitate, iar Lorne era sigură că fusese atras de ea din dorinţa de a trece într-o altă extremă.

- Carol, haide s-o cunoşti pe domnişoara Frazer. pe Lorne, începu Guy, şi deschise uşa pentru a-i face loc lui Luke, care încă mai ducea bagajele.

Lorne se simţi puţin stingherită, fiindcă îl lăsau pe el să se cocoşeze sub greutatea lor, însă mâinile lui

vânjoase şi faţa luminată o făcură să-şi schimbe părerea, observându-i, în acelaşi timp, asemănarea foarte mare cu Hannah, singura diferenţă dintre ei fiind pistruii lui şi pipa pe care o ţinea în permanenţă în colţul gurii.

- Domnişoara Frazer? şi ochii albaştri ai lui Carol o cercetară încet pe Lorne, apoi pe Robbie, care venise lângă ea, simţind nevoia de siguranţă printre atâţia străini.

- Spune-mi Lorne, se oferi ea, conştientă că prindea culoare în obraji, spre deosebire de paloarea care-l alarmase mai devreme pe Guy. Iţi mulţumesc că te ocupi de bagajele noastre, îi zâmbi lui Luke, care-i întoarse gestul.

- Vi le duc în cameră, doamnă. domnişoară.

Şi el era contrariat de apelativele diferite, însă părea a fi singurul pentru care acestea însemnau ceva.

- Numai să-mi spuneţi unde, şi se întoarse spre Hannah.

- Luke Hard, sper că n-ai de gând să urci cu toate odată, răbufni bătrâna, cu ochii la papucii lui. Nu cu noroiul cu care ai venit de la grajduri. Treci înapoi şi puneţi papucii de casă.

Deci, şi ei stăteau în aceeaşi casă, reflectă Lorna;

asta o uşura. Chiar şi Guy părea destul de prietenos, deşi avea un stil mai neutru care o nedumerea într-o oarecare măsură, spre deosebire de soţia lui care arăta şi mai puţină bunăvoinţă. Probabil că nu-şi dorea să redecoreze, sau se temea că Lorne ar putea-o face prea mult pe gustul lui Kate Noble decât pe-al ei, ori era evident că cele două nu coincideau.

- Sper că nu vă deranjăm, doamnă Noble; vreau să zic, pentru că suntem două persoane în loc de una, începu Lorne să se scuze şi înaintă spre ea.

- E domnişoara Latimer, nu doamna Noble, o corectă Hannah.

Carol nu făcuse nicio mişcare pentru a corecta afirmaţia lui Lorne, iar replica femeii o deranjase.

- Doamnă sau domnişoară, ce mai contează? în curând, n-are să mai fie nicio diferenţă, se repezi ea, vrând să mascheze aparenţele, deşi atitudinea ei era clară.

La urma urmei, Lorne se afla acolo cu un scop practic, iar greşeala n-ar fi trebuit s-o afecteze. Ochii îi alunecară fără să vrea spre mâna stângă a fetei, care scutură din cap.

- Nu mai sunt la modă, rânji ea, făcând-o pe Lorne să roşească. Oricum, poţi să-mi spui Carol, nu mai contează în scurta perioadă pe care o vei petrece

aici, adăugă exact în momentul în care Guy intra pe ușă cu alte valize.

El îi aruncă o privire fulgerătoare, iar Lorne se întrebă cât auzise din conversaţie ; cu toate acestea, nu remarcă nimic la adresa fetei; Lorne se dădu bătută. Ziua fusese lungă, căldura din casă o moleşise, iar durerea de cap îi revenea. Îl simţi pe Robbie agăţându-i-se de fustă, încercând să-i atragă atenţia, şi-l privi distrată.

- Lorne, vreau.

Era clar ce-şi dorea. Ea se uită alarmată la Hannah, care avu bunul-simţ să răspundă prompt.

- Urcă să vă arăt camerele voastre, şi-l lăsă pe băiat să meargă în faţă. E uşa de pe dreapta, îi indică ea. Noi suntem în cealaltă cameră. Baia e a dumneavoastră cât timp staţi la noi, domnişoară. şi ăsta e dormitorul. Alături, aveţi şi o cameră de zi, dacă doriţi linişte. O să mai fac încă un pat pentru băiat.

- Poate dormi cu mine, dacă e prea mare deranjul.

De fapt, n-ar fi fost prea comod atâtea săptămâni, dar Lorne simţi că trebuie să reacţioneze.

- Nu e nicio problemă. Camerele astea sunt, de fapt, fostele camere ale copiilor.

Şi o conduse într-o încăpere cu tavan jos,

spaţioasă şi la fel de primitoare ca şi holul de la intrare, însă fără lambriuri.

- Ce drăguţ e!

Nu era o reacţie prefăcută, iar faţa femeii se lumină.

- Mă bucur că vă place, domnişoară, şi mie-mi place, dar, ştiţi, e după cum comandă stăpânii.

Lorne se întrebă dacă făcea vreo aluzie la Carol, mai ales că nu găsea niciun defect camerei, cu bârnele de lemn masiv şi cu fereastra mare care invita pe oricine să arunce o privire în afară. Păşi pe un covor bogat, urmată de Hannah, care-l aşteptă pe Robbie şi, împreună, se îndreptară spre geam.

- Frumos, nu? îl întrebă femeia.

- Nu-ţi pune picioarele pe perne, îl avertiză Lorne.

- Dar nu face nimic, îl apără Hannah; oricum, pantofii sunt curaţi.

- Uite râul! ţâşni el.

- E departe, îl temperă Lorne. Uite şi păduricea şi stâncile golaşe.

- Se pot vedea şi mai bine din camera cealaltă, zise Hannah. Ia-o pe uşa aceea, iar el dispăru imediat. O să vă pun patul ăsta aici pentru câteva nopţi, până când se obişnuieşte cu locul străin, continuă ea cu voce scăzută, ca să n-o audă copilul.

- Iţi mulţumesc. De obicei nu se teme de noutăţi, dar acum chiar l-a obosit călătoria ; ajunge o noapte sau două.

Compania băiatului n-avea să-i displacă pentru câteva nopţi.

- Se pare că nu te deranjează micuţii.

- Doamne fereşte, domnişoară ! Să ştiţi că seamănă cu dumneavoastră, adăugă ea ezitant, făcând-o pe Lorne să râdă.

- E fiul fratelui meu geamăn. Eu şi cu David suntem la fel. El lucrează în cadrul Guvernului, iar acum e prin locuri în care n-a putut să-l ia şi pe Robbie. Cumnata mea îl însoţeşte, în schimb. Dar dacă e prea periculos. preiau eu sarcina părinţilor.

- Ah, deci e nepotul.

- Da.

Cele două femei se priviră în ochi, amuzate de situaţie.

"E drăguţă, gândi Lorne. Şi de modă veche". Imediat îşi aminti de Carol. Dacă fata considera că inelele de logodnă erau demodate, înseamnă că reacţiile lui Hannah i se părea chiar antice, la fel ca ale ei. Lorne prefera concepţiile mai conservatoare, la fel, şi ideea unui mariaj din iubire. Era vorba de o relaţie pe viaţă, nu de una trecătoare. Pentru Nick,

aceasta fusese doar o punte de trecere, la capătul căreia nu se afla nimic. Lorne încercă să se îndepărteze de amintirile dureroase, să revină în prezent. Pe viitor, trebuia să lase aceste gânduri în seama celorlalţi pentru a se putea concentra asupra misiunii ei. în cele câteva ore care trecuseră, reuşise să-şi umple timpul cu succes; putea s-o facă şi în continuare.

- Am un dinte care se mişcă. Uitaţi!

Robbie intră în cameră, apăsând pe molarul de sus, entuziasmat. Le trase pe cele două femei în cealaltă încăpere pentru a le împărtăşi noua lui descoperire. Ferestrele acesteia erau mai mici, dar priveliştea pe care o ofereau se deschidea mai mult decât dincolo. In cămeră mai erau un pat micuţ, o măsuţă joasă şi două scăunele. Lumina pătrundea în voie pe mobilierul sărac, iar corbii se făceau auziţi chiar şi de la această depărtare.

- Nu-l mai zgândări, o să-ţi dea sângele, îl mustră Hannah. O să cadă în mai puţin de o săptămână, prezise ea. Bine că încă mai poţi să mănânci cu el, te aşteaptă o cină minunată jos. De obicei, mâncăm devreme, îi explică lui Lorne ; când termină treburile pe-afară, bărbaţii vin înfometaţi, nu mai aşteaptă până se lasă seara.

- Ne descurcăm şi cu sandvişurile de pe drum, spuse Lorne.

Dar mirosul supei pe care Hannah i-o puse în farfurie mai târziu, o făcu să-şi dea seama cât de foame îi este de fapt. Ii aranjă lui Robbie şervetul la gât şi-l trase mai aproape de masă, ştiind că şi el se afla în aceeaşi situaţie.

- L-am pus pe nepoţel lângă dumneavoastră, începu Hannah când îi văzu că intră în sufragerie, accentuând cuvântul "nepot".

Lorne ştia că e o aluzie la atitudinea lui Carol. Incă de la început, realiză că între cele două existau oarecare animozităţi. Dacă Guy şi Carol aveau să se căsătorească, îi va fi greu. Nu era treaba ei, până la urmă, deşi se bucura că Hannah stă acolo. Preocuparea femeii avea să-i uşureaze ei însăşi munca, la fel cum era şi grija pe care i-o purta lui Robbie. Aruncă o privire către Carol, dar căutătura cinică a fetei o săgetă direct în moalele capului. Dacă va continua cu această atitudine, şederea lui Lorne n-avea să fie prea plăcută, dar spera că afecţiunea pe care Guy o arătase băiatului să-i stăpânească ieşirile. Bărbatul luă două perne moi, şi-l puse pe Robbie deasupra lor, fără a mai răspunde solicitării pe care Carol i-o făcuse din celălalt capăt al mesei.

Supa era foarte bună, iar Lorne încerca să fie atentă atât la propria farfurie cât şi la cea a copilului, deşi Hannah se îngrijise să-i facă mâncarea soldăţei. Astfel, îl pregătea pentru porţia de budincă pe care i-o promisese încă de la începutul mesei.

- Nu lua mult, îl temperase Lorne, văzându-l că-şi ia o bucată foarte mare.

- Lăsaţi-l, zise Hannah. Apoi să vii să-mi aduci farfuria la bucătărie, se adresă băiatului. Luke vrea să-ţi arate ceva, şi ridică privirea spre Lorne pentru a obţine permisiunea ei. Până vă luaţi cafeaua, adăugă.

- Du-te, dar să fii cuminte.

- Haide la foc, Lorne, o chemă Guy; aici, serile sunt mai răcoroase decât la voi.

Ii arătă un scaun mare, cu tapiserie uzată, aşezat lângă cămin.

- Neagră sau cu zahăr? întrebă el, întinzându-i o ceşcuţă.

Ea luă cu mare grijă cafeaua, minunându-se de lucrătura
fină a serviciului în care era servită; cu siguranţă, o moştenire de la Kate.

- A fost cadoul de nuntă al bunicii, de la mama ei.

Incă o dată, el îi citise gândurile, o capacitate care n-o încânta prea mult. Părea foarte perspicace. La fel

fusese şi Kate, îşi aminti ea, în timp ce sorbea din cafea. Guy se trase şi el mai aproape de foc. Carol deja avea cafea în ceaşcă, şi se aşezase pe o canapea, de cealaltă parte a şemineului. Avea o figură posomorâtă, mai ales că Guy nu i se aşezase alături; începuse a mângâia cana într-un mod care o făcu pe Lorne să se uite îngrijorată la ea.

- După cum vezi, locul are nevoie de finisaje. Cea mai mare parte a mobilierului trebuie înnoită; de exemplu, scaunul pe care stai. La fel şi perdelele, şi..celelalte lucruri. Doar câteva covoare sunt bune, adăugă vag.

Cel de sub ei era persan, de cea mai bună calitate, şi, deşi avea ceva ani, culorile erau încă vii, potrivindu-se cu originea aleasă a stăpânilor casei.

- Doamna Noble mi-a sugerat să mă ocup de toată casa, cât stau aici. Mai e valabilă oferta ?

- Da, bineînţeles, răspunse Guy prompt.

Dacă aşa voia bunica, aşa vrem şi noi. Am tot amânat să facem ceea ce trebuie, aşteptând să găsim persoana potrivită. Bunica a avut mari probleme când a făcut acea artrită, iar mie nu-mi era la-ndemână să mă apuc de lucrări tocmai atunci. Apoi te-a întâlnit pe tine în Noua Zeelandă, şi se pare că ai fost răspunsul la marea problemă, zâmbi el.

- Aveam gusturi la fel, tatonă Lorne terenul, căci nu ştia câte din preferinţele lui Kate se potriveau cu cele ale nepoţilor ei.

Avea de gând să-şi urmeze munca de rutină în ce priveşte Gleanings, ocupându-se de fiecare cameră în parte, petrecând, la propriu, foarte multe ore înăuntru pentru a-i observa punctele slabe, particularităţile ce trebuia scoase în evidenţă, punând fiecare impresie pe hârtie; apoi îi dădea culoare, adăuga piese de mobilier, covoare dacă era nevoie, deşi, din câte văzuse până atunci, carpetele nu necesitau schimbări majore, şi nici mobilierul, aşa că le putea folosi drept elemente ajutătoare. Le va cere mici piese pentru propriul palmares, şi fiecare detaliu avea să coste separat, astfel încât clientul să ştie clar cu ce sumă trebuie să se pregătească. Lorne avea parteneriate în multe ţări, şi putea obţine orice material dorea; în ultimul timp lucrase cu producători din Irlanda şi din China, mai ales când avusese nevoie de materiale fine. însă mai întâi trebuia să studieze împrejurimile, pentru a nu fi nevoită să muncească de două ori.

- Mă tem că va fi destul de scump.

Ezitase puţin. Nu ştia că Gleanings era atât de întins. Pe Kate ar fi putut-o întreba în ce sumă vrea

să se încadreze, dar cu figurile neutre din faţa ei se temea să fie prea directă.

- Dacă ai aceleaşi gusturi ca bunica, atunci fă-mi măcar o cameră în care să mă simt ca acasă, miorlăi Carol.

Lorne se întrebă din nou cum are să-şi poată îndeplini misiunea alături de o astfel de persoană. Ca viitoare stăpână, cu siguranţă va avea un cuvânt de spus şi în ce priveşte decorarea casei. Lorne deja întrevedea poziţiile opuse pe care se situau ea şi Guy; el, cu aprecierea pentru frumos şi pentru acea casă, ea, cu gusturile ei extravagante, dacă era s-o judece după îmbrăcăminte.

De data aceasta purta o rochie violet-aprins. Lorne prefera culorile calde, ori aceasta îi irita simţurile, la fel şi materialul ieftin şi subţire, care se potrivea mai degrabă unei rochii de seară.

- Lorne poate lăsa camera ta la urmă, o linişti Guy.

Deci, nu era vorba de o cameră comună. In plus, el părea
doritor să vadă noua înfăţişare a casei, aşa cum îşi dorise Kate, iar Lorne bănuia că nimeni, nici chiar logodnica lui, nu-l puteau înfrâna de la o muncă pe care se simţea onorat s-o îndeplinească. Se putea s-o facă la fel de bine şi de dragul lui Carol, să-şi

înfrumuseţeze căminul aşa cum credea el de cuviinţă, pentru mireasa lui. Lorne nu ştia când îşi plănuiseră nunta, dar după cum se manifesta Carol, părea că nu prea târziu.

- Atâta timp cât rezultatul merită toţi banii. adăugă Guy, fără a termina fraza, iar Lorne îl privi ofensată.

Se vedea că nu are probleme financiare din moment ce-şi permitea astfel de remarci.

- înainte de a începe, am să vă fac un calcul estimativ, îi asigură ea, privindu-l rece, conştientă că nu va putea începe fără aprobarea lui.

Şi probabil că nimeni n-ar fi făcut altfel. Guy conducea lucrările din umbră, după propriile standarde, iar după linia feţei se vedea că îi dirija şi pe ceilalţi aşa cum se dirija pe sine însuşi.

Cu toate acestea, nu se îndoia câtuşi de puţin că munca ei îi va displăcea.

Preţurile pe care le practica erau mari, dar motivate; în schimb, se dedica în totalitate lucrărilor, cu toată dragostea şi timpul necesar, ţintind spre perfecţiune, până când ea însăşi era mulţumită de rezultat. David fusese întotdeauna cel mai aspru critic al său:

- Parcă eşti o sclavă, îi spunea la întoarcerea

dintr-o lungă călătorie.

Cum stăteau departe unul de celălalt, reîntâlnirea îi oferea ocazia să-i studieze cearcănele din jurul ochilor, oboseala de pe faţă, haina care atârna pe corpul ei slăbit.

- Dacă ai lua bani pe toate orele muncite, te-ai putea retrage din activitate cel puţin un an, o certa el pe bună dreptate.

- Imi place munca mea, deşi aceasta era o mică parte din satisfacţia primită. Şi ajung şi să călătoresc, şi să mă cazez pe banii altora.

Intr-adevăr, de obicei era cazată în locuri încântătoare până la terminarea lucrărilor, considerând că ambientul în care lucra o ajuta foarte mult să aibă rezultate cât mai bune.

- Luke spune că pot să mă joc cu el cât stăm aici, intră Robbie peste ei, ţinând un pisoi în braţe.

Lorne se ridică în scaun.

- Ai grijă la masă !

Puse ceaşca jos în grabă, întinzând mâinile spre tavă, ca să nu cadă. I-ar fi luat jumătate din banii pe care avea să-i încaseze pentru a plăti serviciul de ceai. Imediat ce dădu cu ochii de creatura micuţă din braţele lui Robbie, Lorne se îmbună. Băiatul ştia ce face. Lorne nu putea rezista animalelor. Il scărpină pe

micuţ sub bărbie, iar acesta se rostogoli pe spate, prinzându-i degetele, începând să le lingă instinctiv.

- Crede că degetul meu e o acadea, se entuziasm' băiatul.

Lorne îl trase protector spre ea, pentru a-l îndepărta de masă.

- Am să mut astea, apoi se poate juca pe carpeta din faţa căminului.

Guy se ridică şi luă ceaşca din mâna lui Carol, punând tava deoparte.

- Poftim, îl invită el, şi-şi mută şi propriul scaun.

- E ca la noi acasă, şi se aruncă pe pielea de oaie din faţa focului. E de la una de-a voastră ?

- Da, le sacrificăm pe-ale noastre, răspunse Guy serios, deşi cu un zâmbet în colţul gurii. Acum avem şi o maşină de întins pieile. Ţi-o arăt mâine.

- Mulţumesc. Am văzut unele şi la fermele de acasă.

Replica îl miră pe Guy.

- Foarte bine. Vin să te iau după micul dejun.

Lorne spera ca aceasta să nu se întâmple prea devreme, deşi la ferme se trezeau cu noaptea-n cap. Robbie s-ar fi trezit imediat, dar ei îi plăcea să zăbovească în pat.

Robbie începuse a-l gâdila pe micul animal care

se rostogolea şi se-nvârtea pe toată carpeta.

- Ai grijă la ciorapii mei! ţipă Carol, fără însă a-şi retrage picioarele.

Guy se repezi şi trase pisoiul spre mijlocul covorului, iar Lorne interveni imediat.

- Ţine-l lângă tine, Robbie, să nu mai zgârie şi pe-alţii.

- Pisicile stau mai bine în coteţe; nu ştiu de ce Hannah ţine să aibă animale în bucătărie.

Lorne nu dorea să înrăutăţească relaţia cu Carol. De fapt, şi ea ar fi preferat ca Robbie să se joace în altă parte, însă Guy îi crease condiţiile necesare şi n-avea nimic de obiectat, ba chiar îl încuraja, asistând fericit la spectacol.

- Seamănă cu tine, Lorne, remarcă el, iar pe faţa lui nu se citea grija care o preocupase pe Hannah mai devreme.

- E fiul fratelui meu. El şi cu mine suntem gemeni. Cred c-ar fi mai bine să duci pisoiul înapoi la mama lui, e obosit.

La fel era şi Robbie. Se vedea că începe să-l prindă somnul lângă foc, iar Lorne îl ridică, împreună cu pisica.

- Spune noapte bună! îl rugă pe Robbie.

Acesta coborî din braţele ei şi se duse direct la

Guy, întinzându-i obrazul. Nu era un gest pe care să-l facă oricui, cu excepţia membrilor familiei, niciodată în faţa străinilor. Guy îl sărută scurt, nu fără a ezita un moment.

- Noapte bună, Robbie.

Copilul n-o luă în seamă pe Carol; o salută doar politicos. E instinctul pe care copiii îl au faţă de persoanele nedorite, gândi Lorne.

Chiar şi ei i-ar fi plăcut un sărut de la Guy, spre deosebire de unul rece din partea ei; deşi părea rezervat cu orice persoană, se vedea că-i plac copiii. Lorne se întreba cum aveau să rezolve problema aceasta după căsătorie; dacă existau păreri opuse în ce priveşte decorarea casei, existau şi în alte probleme, mai serioase.

Il conduse pe Robbie spre capul scărilor, lăsându-i pisoiul.

- Când termini cu el, du-te la Hannah. Şi să baţi la uşă înainte de a intra.

- Nu-l putem lua în cameră?

- Nu! Nu e voie. In plus, o să-i lipsească fraţii lui.

Băiatul plecă, mulţumit de răspuns; Lorne aşteptă, şi auzi

ciocănitul lui timid, apoi vocea groasă a lui Luke. Din partea cealaltă, glasul lui Carol străpungea liniştea

holului.

- Copilul fratelui ei! Sigur că da! Sper că nu vrea ca noi să o credem! Sigur s-a dat pe lângă buni cât a stat în Noua Zeelandă, iar acum vine să ne sâcâie şi pe noi. Cu cât termină mai repede, cu atât mai bine, îi aruncă ea lui Guy.

- Imi place băiatul, răspunse el.

Scaunul lui scârţâi. Deci, nici după ce ea ieşise din cameră, Guy nu se aşezase lângă Carol.

- Şi nu cred că trebuie să ne intereseze care e relaţia ei cu copilul. Atâta timp cât lucrează bine, nu e treaba noastră.

Capitolul 4

In ciuda faptului că era foarte obosită, Lorne nu dormise prea bine. Se trezise de câteva ori, şi de fiecare dată arunca
o privire şi la Robbie, care dormea ca un îngeraş în patul pregătit de Hannah.

Şi, de fiecare dată, auzi un strigăt îndepărtat, de undeva de pe câmp; probabil că din cauza aceasta se trezea, deşi în mod normal n-ar fi făcut-o. Luna se răsfrângea în colţurile camerei prin perdeaua trasă ; Lorne o lăsase înadins aşa, pentru a asista la răsăritul soarelui. Incă de mic copil îi plăcuseră acele prime ore ale dimineţii; iar acum, încă refuza să doarmă cu draperiile închise, motivând că lumina soarelui nu trebuia ferită de ochii muritorilor, mai ales când există atâta întuneric în lume.

Cerul era senin, aproape ca un cer diurn, tentând-o să se ridice şi să admire priveliştea, dar se temea că l-ar putea trezi pe Robbie. Rămase cu capul pe pernă, căci îi fugise somnul; se simţea trează şi măcar avea cu ce să-şi ocupe mintea. începuse să planifice locul din care avea să demareze lucrările, iar camerele în care stătea ea erau perfecte. însă trebuia să aibă grijă să nu revină la vechiul decor de cameră de copii. într-un fel sau altul, Guy putea fi

convins să renunţe la această idee, deşi avea să fie destul de greu.

De afară se auzi din nou ţipătul. Suna prelung, ciudat, fără adresă, când dintr-o parte, când dintr-alta. Probabil era vreun animal sau vreo pasăre de noapte, dacă exista aşa ceva în Anglia. Nu era o bufniţă. Mai degrabă un pescăruş, cu toate că nu avea acea stridenţă, sunând mai degrabă muzical. Ascultă mai atent. Acum se auzi mai aproape, şi din nou vag, fără localizare precisă. Sunetul muzical îi stârnise curiozitatea. Dimineaţă, trebuia să-l întrebe pe Guy. Conturul feţei lui îi apăru înaintea ochilor; de data aceasta nu mai avea privire cenuşie, ci ochi negri, asemenea celor ai lui Nick, capabili de a conferi căldură aşa cum doar ochii negri pot, ceilalţi rămânând reci ca oţelul.

- Cred că te-au înnebunit, zise Guy la micul dejun. în perioada asta n-au stare noaptea, mişună pe câmp neîncetat. Poate că i-a stârnit vreo vulpe, şi nu se mai astâmpără până la ziuă.

Era îmbrăcat într-o salopetă de lucru şi cu un pulover gros deasupra, vioi şi repezit, de parcă nu dormise toată noaptea.

Lorne şi Robbie, sfătuiţi de Hannah, apăruseră la masă la ora opt, iar Guy li se alătură câteva minute

mai târziu, vorbind întruna despre cele ce făcuse de când se trezise. Robbie arăta acelaşi entuziasm, iar bărbatul îi zâmbi.

- Sper că-i place micul dejun cu de toate.

- Sigur, răspunse Lorne distrată.

- Când te gândeşti să începi ? Ii mai turnă cafea fără a o mai întreba, lăsându-i-o neagră, aşa cum o ceruse în seara precedentă.

- Imediat.

Am o groază de treabă, dacă e să iau fiecare cameră în parte.

- Imi dau seama, zise el sec, oarecum neprietenos. Mă gândeam că poate vrei să te odihneşti o zi sau două. Ai dreptul, după o asemenea călătorie.

- Suntem obişnuiţi, răspunse ea, incluzându-l şi pe copil. Dar abia aştept să văd Gleanings la lumina zilei. Aveţi o casă minunată.

- Hannah a promis că o să te conducă, zise el, iar în glas
i se simţea mândria pentru locurile moştenite. Odată ce înveţi să te descurci, eşti liberă să vii şi să pleci când şi unde ai chef.

- Cu excepţia camerei mele, se auzi vocea lui Carol, iar Robbie făcu ochii mari, surprins s-o vadă

încă în cămaşă de noapte la acea oră.

- E săracă ? o întrebă în şoaptă pe Lorne, care-i făcu semn să tacă.

- Termină-ţi masa!

Pentru el, adulţii trebuia să se îmbrace rapid, să coboare la masă pentru ca apoi să meargă la muncă. Acum, avea impresia că în Anglia lucrurile stau altfel, şi, chiar dacă nu asistase la ceva mai ciudat, era gata să accepte şi acest amănunt.

- Vrei cafea, Carol? şi Guy îi întinse o cană, încruntându-se puţin fără să vrea, ceea ce o făcu pe Lorne să-l simpatizeze.

îmbrăcămintea ei nu era nicidecum potrivită cu decorul, ca de altfel nici persoana care o purta. Dacă dorise să-l impresioneze pe Guy, reuşise chiar contrariul. Chiar şi Lorne era echipată de lucru, în blugi şi cu pulover, cu un aer masculin pe lângă feminitatea exgerată a celeilalte. Poate că asta şi fusese intenţia lui Carol, dar nu-i ieşise, arătând mai degrabă sofisticată.

- Mâncarea e excelentă şi e caldă, îi oferi Lorne

- Pentru Dumnezeu, nu vreau mâncare! se plânse ea.

Fumul de la ţigara ei se răspândi prin încăpere, în mod

supărător pentru ceilalţi.

- A fost delicios, Hannah, mulţumi Lorne, pentru a salva imaginea femeii, atacată de refuzul lui Carol.

Şi la cina din seara precedentă abia se atinsese de mâncare, ceea ce ar fi ofensat pe mulţi bucătari. Iar Hannah îi aruncă o privire grăitoare în acest sens.

- Trebuie să plec, zise Guy şi se ridică, asigurându-se totodată că ceilalţi terminaseră. E OK dacă-l iau cu mine, Lorne ? I-am promis că-i arăt maşina de întins piele.

- Dacă nu te deranjează.

- Dacă o s-o facă, îl aduc înapoi imediat. Altfel, e în siguranţă cu mine şi cu Luke.

- Să fii cuminte, îl sfătui ea pe copil, care era pe picior de plecare, şi o zbughi imediat afară.

Lorne rămase cu Hannah, s-o ajute. Carol plecase, probabil înapoi în dormitor, de îndată ce Guy ieşise.

- Nu vreau să le dea bătăi de cap, spuse Lorne, căci Robbie, prin îndrăzneala lui ieşită din comun, putea scoate din sărite orice adult responsabil pentru el.

- Domnului Guy îi plac copiii, şi pot să spun că-l place pe micuţ. Ii faceţi un bine dacă-i lăsaţi din când în când împreună. Ii lipseşte bătrâna, stă prea mult singur. Cu toate treburile astea la fermă.

- Are probleme ?

- Nu financiare, răspunse menajera. Ci alte griji, ca tunsul oilor, iar acum nici nu prea mai are timp.

- Nu poate găsi o soluţie ? continuă Lorne, urmând-o în bucătărie, cu braţul plin de vase.

- Deja a găsit-o, domnişoară, zise Luke în timp ce aşeza pe masă două bidoane pline cu lapte. Am împuşcat doi câini, ei erau problema.

- Nu e nevoie să mă ajutaţi cu astea, protestă Hannah văzând-o pe Lorne că ia ştergarul.

- Doar cu astea. Guy.. .domnul Noble a spus că o să-mi arăţi împrejurimile, dar dacă eşti atât de ocupată, o să-ţi ia mult timp.

- Atunci, bine; abia aştept să vi le prezint, adăugă ea foarte mulţumită de sarcina pe care o avea.

Terminară şi femeia o conduse prin hol, aşteptând-o pe Lorne să mai scarpine pisicile care aveau culcuş după sobă.

- Ce bine stau - se referea la coşuleţul lor.

- Luke l-a aranjat. Găseşte trestie pe malul râului pe care o taie tot timpul şi face coşuri. Deja aţi văzut sufrageria, zise când trecură pe lângă ea. Aici e salonaşul.

Lorne o urmă şi imediat ce intră i se puse un nod în gât. Camera era în totalitate inspiraţia lui Kate

Noble. Pe jos, un covor mare, albastru, cu modele; în rest, puţin mobilier, dar de aceeaşi calitate ca cel din sufragerie. Scaunele erau tapisate, probabil chiar de către Kate, iar draperiile din catifea păstrau o culoare vie, deşi materialul nu era nou, şi-ţi era teamă să te atingi de ele.

- Nu le tragem, interveni Hannah, citindu-i gândurile. Sunt vechi şi nu cred că mai găsiţi material ca acela. Şi nici ca acela, şi arătă spre o canapea lungă şi joasă dintr-un material gri- albăstrui, care în zilele lui bune fusese moale, precum pernele din catifea purpurie.

In ciuda vechimii, încăperea era una elegantă, desprinsă parcă din alte vremuri, purtând atât de mult amprenta proprietarei, încât Lorne avea impresia că tocmai acum, aceasta îşi strânsese lucrul de mână şi se ridicase de pe scaun.

- Şi celelalte camere? sugeră Lorne. O să mai venim pe-aici.

Menajera închise încet uşa şi continuă prezentarea. La primul etaj mai erau câteva camere, o încăpere pentru jocuri şi o mică sală de biliard, şi o sală mai mare cu vedere spre pajiştea din faţa casei, unde creşteau narcise.

- A fost folosită drept cameră de joacă pentru

copii, explică Hannah. Iar când aceştia au crescut, tatăl lor le-a dat-o pe cea de sus, iar pe asta a transformat-o în sală de biliard. Au fost mulţi băieţi, îşi aminti femeia, văzând-o pe Lorne interesată. Războiul i-a răpit pe toţi, iar domnul Guy e ultimul care a rămas.

- Şi mama lui.? începu Lorne, fără a termina, căci singurele femei de la Gleanings erau Hannah şi Carol.

- Părinţii lui au divorţat când el era mic.

Mama lui s-a recăsătorit. Domnul Noble lucra în Forţele Aeriene şi n-a putut avea grijă de băiat de unul singur, aşa că l-a adus la Gleanings, la bunica lui. După moartea lui, doamna Kate a continuat să-l îngrijească, pentru că mama nu s-a preocupat de soarta băiatului. Şi uitaţi unde a ajuns.

- Adoră domeniul.

Hannah aprobă din cap.

- O parte din planuri i-au ieşit, adăugă femeia, dar cred că divorţul părinţilor a afectat şi viaţa lui; de aceea e tot timpul singur. Sper că istoria nu se va repeta.

Ajunseră la o încăpere în capul scărilor, şi Hannah se opri ca să ciocăne.

- E camera domnişoarei Carol. Putem intra o clipă, domnişoară? şi vocea celeilalte răzbătu

indiferentă prin uşă.

- Cred că da, dacă e necesar. Dar nu staţi mult.

Părea că Guy o sfătuise să se lase vizitată, deşi nu era tocmai pe placul ei. Lorne ar fi preferat să treacă de ea deocamdată, şi o urmă sfioasă pe Hannah.

- Ne pare rău că vă deranjăm, se scuză ea.

- Nu-i nimic. Poftiţi, şi făcu un gest larg de prezentare a camerei.

Lorne îşi reţinu fiorii care o trecură. încăperea contrasta puternic cu ce văzuseră înainte, jos. Fata era încă în neglijeu, cu o ţigară între degetele foarte lungi. Fumul stăruia supărător în cameră.

La fel mirosea şi-n sufragerie, dar în salonaş aerul fusese curat, chiar cu parfum de lavandă.

- Am fost în toate camerele de jos. In salon.începu Lorne nesigură.

- Acolo ?! râse Carol. Locul ăla mă îngrozeşte, e vechi. Trebuie refăcut.

Deci, de-aceea nu se simţea miros de ţigară şi acolo. Lorne se simţi brusc mulţumită de efectul pe care-l producea asupra fetei. Dacă şi camera ei era decorată la fel de actual, Lorne presimţea că avea gusturi execrabile. Totul în jurul ei era ţipător - modernitate înţeleasă greşit. Dacă întreg domeniul ar fi căzut în mâinile ei. Lorne spera ca Guy să-şi

păstreze atitudinea rigidă, în timp ce ea avea ocazia de a redezvălui frumuseţea locurilor; de fapt, de asta era nevoie, nu de redecorare.

Ajunse în camera copiilor, îi împărtăşi lui Hannah planurile ei; trebuia hotărât ce va face, dar nu avea curajul să vorbească cu Guy.

- Dacă aş fi în locul dumneavoastră, aş lăsa-o aşa cum este, domnişoară.

Domnişoara Carol n-are aceeaşi afecţiune pentru posibilii nepoţi, aşa cum a avut bunica ei.

- Bunica ei? repetă Lorne mirată, din moment ce era logodnica lui.

- E un fel de rudă îndepărtată.

îşi spune nepoată, iar domnul Guy e prea amabil ca s-o contrazică, dar nu sunt legaţi prin sânge.

Asta era clar, căci între ei exista o diferenţă enormă.

- Nu i-am văzut niciodată familia, şi nici pe ea, până când bătrâna a căzut la pat. Atunci a prins ocazia, pot să spun. Luke zice c-a venit la înmormântare şi face nuntă, şi nu greşeşte prea mult.

Dormitorul stăpânului diferea şi el de cel al verişoarei sale.

Guy locuia în cealaltă parte a casei, despărţit de

camerele din capul scărilor printr-un coridor lung, luminat natural de ferestre mari, care o ademeneau pe Lorne să zăbovească în dreptul lor.

- Narcisele sunt minunate, îi spuse ea lui Hannah.

în fiecare cameră era pus câte un buchet.

Guy şi Robbie apărură în capul scărilor.

- E enormă! izbucni băiatul.

- Se referă la maşina de întins pielea de oaie, explică Guy.

- Ah, da. încă mi-e mintea la treburile mele, se scuză Lorne.

- Poţi să te şi relaxezi puţin.

- Mă gândeam să mergem să culegem nişte narcise, interveni Hannah, spre uimirea lui Guy.

- Credeam că nu există loc în casa asta care să nu aibă.

Hannah e o împătimită a florilor; trebuie să le aibă tot timpul anului.

- Inseamnă că avem multe în comun, îl asigură Lorne. Dacă nu te deranjează. Nu dorea să-l deranjeze faptul că-i culege florile.

- Poţi culege orice, oricând. Poate vine şi Carol cu voi? întrebă el spre figura care tocmai scosese capul de după uşă. Sau poate nu în dimineaţa aceasta.

Carol încă nu se îmbrăcase.

- Cum, să ies pe vântul ăsta ? Te taie în două.

Lorne observă că tocmai îşi terminase unghiile, un violet-închis, şi se machiase puternic. Lui Lorne îi displăcea machiajul de zi, prea încărcat în comparaţie cu lumina zilei.

- Nu contează. Vin eu cu voi, se oferi Guy. Ştiu unde sunt cele mai frumoase. Pe faţa verişoarei apăru o urmă de nemulţumire, deşi el părea că n-o observase.

- Vii cu noi, Robbie ?

- Eu mă duc să-mi iau haina, zise Lorne şi se îndreptă spre camera ei, dar în dreptul lui Carol se opri. Chiar nu vrei să vii cu noi ? Te aşteptăm, însă cealaltă îi întoarse spatele şi trânti uşa în urma ei. "Doamne fereşte!" îşi zise Lorne.

Nimeni nu mai reacţionase astfel în faţa ei; îi părea bine că-l adusese pe Robbie, în situaţia dată. Compania lui avea să fie mult mai plăcută, dacă cealaltă continua să se comporte ca o şcolăriţă invidioasă.

îşi luă din dulap o haină mai groasă cu model floral; ezită în privinţa mănuşilor, în ciuda frigului de afară. Buzunarele erau de-ajuns; în plus, abia aştepta să simtă atingerea tulpinilor ude în palma ei.

- Puteţi să culegeţi şi de pe margine, dacă vă plac,

zise Guy, care se aplecă după câteva. Ia ce vrei; Hannah nu le culege pe toate, deşi de asta le-am plantat.

Ochii lui erau veseli, mai primitori decât acea privire cenuşie, schimbându-i totodată şi atitudinea rezervată pe care o afişa de obicei. Lorne bănuia că era doar o mască purtată prea mult timp, încât devenise o obişnuinţă, ca o barieră ce se ridica instinctiv împotriva lumii înconjurătoare. Lorne era convinsă că bunica lui nu-i cunoscuse această latură neprimitoare.

- N-ai mănuşi, observă el îngrijorat.

- Voiam să le simt, să le ating, spuse ea, deşi nu ştia dacă o va înţelege.

Frumuseţea trebuia trăită prin tot ce oferea, prin atingeri, prin miros, prin văz. Lorne atinse delicat inflorescenţele gălbui, neştiind cum altfel să-i explice.

- Te înţeleg.

Ochii lui căprui îi întâlniră pe ai ei cu căldură, stârnindu-i convingerea că de-acum înainte munca ei avea să fie mult mai uşoară, mai ales că se potriveau în multe privinţe.

Lorne se trezi la realitate, amintindu-şi de copil.

- Nu prea departe, Robbie! strigă după el, căci nu-l mai vedea.

- Jet ! strigă şi Guy. Adu-i înapoi!

Şi imediat cei doi prieteni se zăriră, însoţiţi de veşnic prezenta oaie.

- Ce bonă ascultătoare! admiră Lorne.

- Nu-l va abandona pe băiat, nu te teme. Robbie poate hoinări în voie alături de Jet. Şi de Bundle, dacă se ţine după ei, şi se aplecă să mângâie oaia. Nu ţi-a ajuns ?

Intinse narcisele culese până atunci lui Lorne.

- Sunt destule. Or să arate excelent în cameră. Uite, Robbie!

- Nu intrăm încă, nu-i aşa? se întristă băiatul. Aţi spus că-i arătăm lui Lorne maşina şi-apoi puii din.. ..chestiile alea cu căldură.

- Din incubatoare, îl corectă Guy. O să-i arătăm când are timp liber.

Ai zis că-ţi place ce-ai văzut până acum. Când eşti liberă, îţi arăt întreaga fermă.

- Eşti foarte amabil, se miră ea, dar nu vreau să te încurc.

Se referea şi la relaţia lui cu Carol.

- Gleanings e foarte mare. O să-ţi arăt limitele, ca să te poţi plimba unde vrei.

"Ca să nu mai stau pe capul lui", gândi Lorne.

Sezonul era aglomerat, iar el n-avea timp de

pierdut cu vizitatori curioşi.

Un cârd de păsări îşi luă zborul pe deasupra lor, zgomotoase, iar mişcările lor unduitoare erau privite cu mare interes.

- Cum se numesc păsările alea ? întrebă mai târziu Robbie, cu un carneţel în mână.

Stătea lângă foc, în bucătărie, cu Hannah.

- îmi iau notiţe, îi informă el pe adulţi.

Carol îl ignoră, continuând să răsfoiască plictisită o revistă. Lorne nu se simţea în largul ei; părea că cealaltă nu dorea să stea în aceeaşi încăpere cu ea, dar nu putea pleca până nu terminau cafelele, căci ar fi bătut la ochi. Aruncă o privire încurajatoare băiatului, deşi nici ea nu ştia cuvântul corect, mai ales că ea îl învăţase această metodă. Educaţia lui pierduse din continuitate, dar copilul nu ducea lipsă de informaţii. Sally se ocupase de acest aspect, fiind profesor de meserie, asigurându-se că Robbie ştia destule pentru vârsta lui, în limitele impuse de programa şcolară. în anumite privinţe, era chiar mai avansat, beneficiind de pregătire individuală, iar călătoriile îi stimulau interesul, îmbogăţindu-i cunoştinţele.

- Fluierar, repetă Guy. Flu.. Carol, să-mi dai şi mie revista când termini şi-ntinse repede mâna după

ceaşca ei de cafea, care mai avea puţin şi cădea pe jos.

Lorne folosea foile băiatului pe post de semn de carte. Seara, în patul ei, începu să zâmbească, uitându-se la literele mari, neregulate, iar glasul păsării se auzi din nou. Se ridică, trase perdelele, admirând luna. Sunetele jalnice care răzbăteau până la ea puteau fi asemuite plânsetului unor îndrăgostiţi nefericiţi. Acest gând o tortura din nou, deşi în timpul zile reuşise să-l evite; însă acum, la adăpostul nopţii, imaginea bărbatului brunet, cu ochi întunecaţi, la braţul femeii blonde care-i luase locul, o neliniştea.

Capitolul 5

- Oare de ce-o fi venit poştaşul până aici ? se întrebă Hannah a doua zi în bucătărie, văzându-l că se îndreaptă spre uşa din faţă.

- Poate că e o scrisoare. sugeră Robbie.

- Nu e a noastră, Robbie, îl linişti Lorne, ştiind cât de mult îşi dorea să audă veşti de la părinţii lui. N-avea rost să-i dea speranţe deşarte încă de pe acum. Va veni câte una şi pentru noi din când în când, dar nu deocamdată.

- Haide totuşi să vedem, spuse Guy şi se ridică de la masă, mergând la fereastră. Cum de-aţi venit pân-aici? îl întrebă pe poştaş. Nu e cutia destul de mare?

Se referea la cutiile plasate în drum, la fiecare casă; de la poartă până la uşa principală era ceva de mers.

- Aveţi doar una în dimineaţa asta, domnule Noble, răspunse el, scoţându-şi pălăria şi uitându-se peste umărul lui Guy. Se pare că hrăniţi toată turma.

- Cam aşa ceva, râse Guy. Dacă te prind vreodată prin oraş, îşi fac şi ţie cinste.

Bărbatul dădu din cap.

- Prea bine; dar nu de-asta am venit, ci pentru acest măcăleandru, care-şi făcuse cuib tocmai în

cutia dumneavoastră. N-am putut să pun scrisori, ca să nu-l sperii.

- Ce aiurea, să faci atâta caz pentr-o pasăre, pufni Carol. Chiar trebuie să ţii geamul deschis, Guy? Se face ca un congelator aici.

- Nu putem să-i schimbăm cuibul doar aşa, continuă Guy, aruncând o privire rapidă spre ea.

- De ce nu? Poştaşul putea să înfunde nişte hârtii şi s-o împiedice să şi-l mai facă acolo, sugeră ea, tremurând sub materialul subţire al cămăşii.

- Dacă ţi-e frig, du-te lângă foc, îi sugeră el.

Poştaşul se uită uimit la apariţia lui Carol în acea costumaţie sumară şi care, sigur, avea să fie comentată, mai târziu, prin sat.

- Se zice că aduce ghinion, domnişoară. Şi ar fi fost un act de răutate din partea mea.

- Bineînţeles, glumea. O să mă duc eu la cutie în fiecare dimineaţă şi după-amiază.

- Pot să mă duc eu? se oferi Robbie, care fugi spre fereastră, lângă Guy. Dacă-mi arăţi cuibul, îţi aduc eu scrisorile.

- Robbie!

Protesul lui Lorne stârni amuzamentul lui Guy. Era ca şi cum soarele i-ar fi luminat toată faţa după o

lungă absenţă, iar acea stare de fericire îi smulse chiar şi ei un surâs.

- O să mă duc eu cu el, se oferi ea; va fi scuza mea zilnică pentru a lua o gură de aer.

- în dimineaţa asta, am eu timp să vă conduc. Probabil că n-o să putem vedea tot locul, dar măcar o parte, interveni Guy.

Avea un glas formal, ca şi cum îşi planificase această mişcare de multă vreme, ceea ce-i aminti lui Lorne starea jenantă pe care atitudinea lui i-o dăduse la gară. Tocmai de aceea, propunerea nu-i prea convenea. Cu siguranţă, era foarte ocupat. Ridicând ochii, observă un schimb sugestiv de priviri între el şi Hannah, care dispăru imediat; Lorne o văzu afară, oferindu-i poştaşului o cutie cu ouă.

- Mă ocup eu de astea, domnişoară, îi spuse menajera, văzând-o că vrea să spele vasele. Să vă luaţi o haină, e frig afară.

Replica era menită să rămână singură în bucătărie, după care închise uşa. Lorne fugi sus, bucuroasă că putea profita de timpul lui Guy. în acelaşi timp, stăpânul şi logodnica lui rămaseră singuri; era convinsă că cei doi aveau să-şi spună câte ceva. Aranjă paturile şi camera, apoi se ocupă

de pantofii băiatului, legându-i şireturile, căci el le cam neglija, preocupat de alte amănunte.

- Asta e numai noduri.

Luă şiretul care mai avea puţin şi se deşira, şi-l înlocui cu unul nou din sertar. Nici acesta n-avea să ţină prea mult. Lorne legă răbdătoare pantoful copilului, pentru a le lăsa mai mult timp lui Guy şi lui Carol. Abia când auzi tropăitul nervos al fetei pe scări şi o uşă trântită, termină şi ea, apoi îşi aranjă părul. Luă şi o pereche de mănuşi şi coborî, neştiind dacă el o aştepta sau nu. Nu era nimeni în hol; auzi ciocănitul lui Robbie în uşa bucătăriei, apoi mormăitul lui Luke.

Apăru şi Guy în capul scărilor.

- Te superi dacă o aşteptăm câteva minute şi pe Carol ?

Lorne se abţinu de la comentarii, şi amândoi întoarseră

capetele când uşa ei se trânti din nou, cu zgomot. Carol se îmbrăcase gros, cu blugi şi adidaşi, deşi pantalonii erau auriţi în zona taliei, iar pantofii aveau talpă înaltă. Lorne spera ca el să nu le plimbe prin locuri neumblate, căci Carol n-avea să sfârşească bine, spre exasperarea ei. Pe umeri îşi trăsese o haină lungă, pe care o lăsase descheiată, lăsând să

se vadă un jerseu minuscul, în opinia lui Lorne.

Guy îi aruncă logodnicei lui o privire cam descurajatoare;

Lorne se întreba ce-şi spuseseră de fata acceptase să iasă în frig la această oră matinală. Şi-ar fi dorit ca Guy să nu insiste pentru prezenţa ei, căci, sigur, asta se întâmplase. Probabil el considera că n-are destul timp să-i plimbe şi o desemnase pe Carol drept înlocuitorul lui, deşi Lorne ar fi preferat să meargă de una singură, decât în compania celeilalte, mai ales că fata era vădit nemulţumită.

Guy o privi, fără însă a face vreun comentariu, iar Lorne pricepu abia mai târziu acea privire. împrejurimile fermei duceau prin locuri sălbatice, deşi bine calculate şi porţionate, cu alei betonate în loc de cele obişnuite din pământ, şi împrejmuite cu gard. Acareturile erau vopsite frumos, creând asupra lui Lorne aceeaşi impresie pe care i-o făcuse şi priveliştea de ansamblu a satului. Ea îşi roti privirile, atentă la detalii, aşa cum era obişnuită. Exteriorul fermei nu aducea mari diferenţe din punct de vedere organizatoric.

- Putem să stăm mai întâi aici? întrebă copilul, când ajunseră în dreptul atelierului.

- Dacă vrei. Aici e maşina de piei, dar el , de fapt, vrea să-ţi arate păsările, îi şopti Guy lui Lorne.

înăuntru, zgomotul infernal le izbi urechile.

- Păsări !

Erau cu sutele.

- Hai, vino să te uiţi !

Lângă această clădire mai era una, din cărămidă, între pereţii căreia stăpânul adusese primăvara personificată. Temperatura plăcută contrasta cu vântul de-afară, iar Lorne rămase fascinată de grupuleţul de păsărele galbene, ciripitoare, care zburdau pe-acolo. Se miră cu voce tare de curăţenia locului.

- Incubatoarele merg pe curent electric; sunt mai bune decât cele vechi. Le furnizăm noi energie, de la motorul din adăpost, îi explică Guy.

- Indiferent pe ce merg, eu rămân aici, decretă Carol. Haina asta e albă şi vreau să rămână aşa.

- Numai să nu deschizi uşa, că iese căldura, o avertiză Guy.

După ton, i se simţea exasperarea, chiar şi nemulţumirea, care în mod normal nu-l caracterizau.

- Uite carpeta, îi arătă Robbie, pe un perete.

- Le faceţi foarte frumoase, dar.. .Lorne era

preocupată de soarta oilor.

- Oricum, fuseseră rănite de câinii sălbatici, răspunse Guy.

Privirile lor se întâlniră, iar încordarea din ochii lui cenuşii dispăru imediat.

- Celălalt adăpost e pentru păsările mai vechi; e mai murdar şi mai zgomotos decât aici. Trecem peste el acum, iar decizia nu mai necesită explicaţii.

De afară se auziră copite de cal, iar Luke îi întâmpină la intrare.

- 'Neaţa, domnişoară, salută el mândru, iar faţa i se lumină, văzând toată familia strânsă acolo.

- El e Frumoasa, începu Guy prezentarea calului. E mândria lui Luke, a luat premiul întâi la sezonul de prăşit, de anul trecut.

Iapa începu s-o miroasă curioasă pe Lorne, obişnuită cu mângâierile, iar Guy se căută în buzunare, şi scoase câteva bucăţele de zahăr. Lorne observă că-şi lăsase rezerve şi pentru mai târziu.

- Uite, zise el, întinzându-i lui Robbie zahărul. Tine-l la botul ei. Aşa.

Iapa lipăi zahărul, mulţumită.

-Vrei şi tu? o întrebă Guy pe Lorne, care acceptă imediat oferta. Carol ?

- E treaba lui Luke, i-o tăie ea. Tocmai mi-am dat cu cremă pe mâini. Mă duc mai departe, e prea frig să stau într-un loc.

Lorne nu simţise frigul. Vântul era tăios, dar adăpostul era îngrădit, iar soarele primăvăratic răspândea o boare plăcută.

- Ai grijă cum calci cu adidaşii ăia, răspunse Guy rece.

Prea târziu, însă, pentru că greşise încă de la primul pas,
alunecând, stârnind calul, care se ridică pe două picioare.
Luke îl linişti cu greu. Lorne îl ferise pe băiat de sperietura animalului,

- Sunteţi bine? întrebă omul.

- Da, dar nu trebuia să aduci calul înăuntru, îl mustră Guy calm.

- Dar vin întotdeauna cu el aici. E blând, doar ştiţi asta.

- Prostii! strigă Carol. E rău şi loveşte. Putea să ne omoare.

De fapt, ea fusese cea care stârnise animalul.

- Guy, ar trebui să-l omori.

- Cum să-l omorâţi stăpâne? se miră bătrânul

îngrijorat. Face parte din echipa de arat.

- Dă-mi un motiv mai bun, răpunse Guy cu inima strânsă. Nici nu-şi merită banii.

Luke deveni livid; chiar şi Lorne era dezamăgită de replică. Dacă Guy n-ar fi insistat s-o aducă pe Carol, nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat. Fermierul strângea căpăstrul, neîncrezător, privindu-l fix pe Guy.

- Du-o la grajduri, şi continuă-ţi treburile, îi ordonă el. Tu unde te duci? o opri pe Carol, care pornise pe potecă.

- Acasă. Mi-a ajuns pe ziua de azi cât am îngheţat; mai era şi să mor !

Se întoarse fără a aştepta răspunsul lui.

După o lungă tăcere, în care Guy refuzase să-l încurajeze, Luke părăsi adăpostul, cu mişcări încete. Copitele calului se pierdură uşor în depărtare, iar Lorne aşteptă reacţia lui Guy. Ochii îi erau mai neliniştiţi ca niciodată.

- Am ceva în ochi, se plânse băiatul. Mă doare! şi-ncepu a se freca, încât Lorne realiză imediat că doar se preface.

- Nu-l mai zgândări, lasă să-ţi curgă lacrimile, spuse ea, fericită de schimbarea subiectului. Mai bine

mergem şi noi, să văd ce are. Vedem restul în altă zi.

Il luă pe Robbie de mână, urmând-o pe Carol, lăsându-l pe Guy singur, în mijlocul curţii, cu priviri disperate după cei ce se îndepărtau.

Acasă, Lorne curăţă ochiul băiatului, şi-l puse la lecţiile zilnice. Era un program special, alcătuit pentru el, care trebuia urmat, indiferent de împrejurări. Asta îi oferea ei timp pentru muncă, mulţumită că putea uita scena din curte, şi celelalte probleme pe care le lăsase în Noua Zeelandă. Din când în când, Robbie o mai întrerupea cu întrebări, dar două ore trecură pe nesimţite. La ora douăsprezece se auzi un ciocănit în uşă, iar Hannah intră cu ceai şi nişte biscuiţi.

- Mă gândeam că lucraţi, şi aruncă o privire pe schiţele Lornei. Azi luăm mai târziu prânzul, trebuie să luaţi o gustare înainte, şi-i întinse băiatului nişte dulciuri. Am întârziat în dimineaţa asta. Am avut treabă cu nişte ouă ce trebuia adunate.

- Pot s-o fac eu? se oferi băiatul.

- Ar fi bine dacă l-aţi lăsa, domnişoară, se grăbi Hannah. Nu mai am spatele din tinereţe, iar Luke e în toane proaste.

Lorne nu mai zise nimic, pentru că nu voia să intervină în treburile lui Guy.

- După-masă, dacă-şi termină lecţiile, încuviinţă ea, zâmbindu-i lui Hannah cu subînţeles.

- Să nu mă dezamăgeşti, îl avertiză bătrâna. Atunci pot să mă apuc să pregătesc prânzul liniştită. Iar dacă ne apucăm pe la patru, o să avem timp şi să-l întâlnim pe poştaş şi veniţi şi dumneavoastră.

După incidentul de dimineaţă, nu mai voia să-l supere şi mai tare pe Guy, uitând de corespondenţa lui.

El nu apăru la masă. Maşina lui ieşise pe alee înainte de prânz, şi nu se mai întorsese. Probabil că plecase cu treabă în sat şi mâncase pe-acolo.

Carol veni târziu, intenţionat poate, o privi de sus pe Lorne, care-şi ascunse aversiunea faţă de fată şi o salută, sperând să-i schimbe atitudinea. Primi în schimb răspunsuri monosilabice, astfel încât renunţă la orice formă de amabilitate, îngrijindu-se doar de ea şi de copil.

- Mă întorc la lucru, îi şopti Lorne lui Hannah când terminară. Anunţă-mă când ai nevoie de Robbie.

- Lăsa-ţi-l, acum; se joacă în bucătărie cu pisicile până spăl eu. Du-te şi ia-ţi hanoracul, îi spuse băiatului. Aveţi şi o salopetă pentru el, domnişoară?

- Da, o caut.

Era tocmai la fundul bagajului. Ii dădu şi o căciulă.

- Ia-le în mână şi le pui doar când ieşi afară.

Ştia că Hannah va avea grijă de asta.

După un timp, se auziră paşii băiatului urcând scările.

- E trecut de patru, am întârziat.

- Deja!

Lorne verifică mirată foile împrăştiate pe masa ei, apoi se uită la ceas.

- Al meu întârzie! şi-şi înfăşură la repezeală un fular în jurul gâtului, apoi se căută în buzunar după mănuşi. Gata, hai să mergem!

Aerul rece o trezi imediat, după atâtea ore petrecute înăuntru, iar Lorne se eliberă de tensiunea efortului mental pentru a se bucura de momentele acelea. Nici nu ieşiseră bine că Jet li se alătură numaidecât, împreună cu Bundle.

Poştaşul îi înmână un plic lung, sobru, adresat lui Guy. Băiatul adusese cu el nişte firimituri pentru a hrăni puiul de măcăleandru, dar rămase dezamăgit când poştaşul îi spuse că puii sunt hrăniţi de părinţii lor şi că la un moment dat îşi vor lua zborul din locul respectiv. Dezamăgirea nu dură mult, căci Jet avea chef de joacă, antrenându-l şi pe copil. Firea copilului

- e interesat doar de prezent şi de bucuria momentului; uită repede ce-a fost ieri, iar viitorul e doar un plan sumbru. Adulţii sunt altfel, medită Lorne.

- A fost doar o scrisoare pentru domnul Noble, şi i-o întinse lui Hannah, în hol.

Menajera discuta cu Carol lângă scări; tocmai reîmprospătase buchetele de narcise.

- Puneţi-o pe masă, domnişoară, o s-o vadă; acolo i le punem întotdeauna.

Lorne lăsă plicul lângă vază şi urcă în camera ei. Mintea ei stăruia asupra unei idei: avea oare să rămână în Anglia? Dacă Sally şi David voiau să rămână cel puţin câţiva ani, de dragul băiatului, ea nu avea pe nimeni în Noua Zeelandă. Mai era o prietenă la care putea să stea, însă nu avea pe altcineva. Când era cu Nick, aceste amănunte nu prea contau, pentru că el era casa ei, dar acum.încercă să alunge aceste gânduri. Venirea ei în Anglia echivala oarecum cu o întoarcere acasă. Sentimentul de înrădăcinare o cuprinsese încă de când păşise pe domeniul de la Gleanings. Fie că era sub influenţa lui Kate Noble şi a spiritului ei care dăinuia încă acolo, fie că despărţirea de Nick îi lăsase un gol interior, nu mai ştia. însă nu mai putea

ascunde legătura cu ţara natală, şi, undeva în adâncul sufletului, ştia că vrea să rămână.

Capitolul 6

De data aceasta, zgomotul care o trezi era altul. Nu mai suna muzical, ca înainte, ci strident, şi-i tulburase somnul precum o sirenă care anunţă o neregulă.

Se culcase devreme; îl pusese pe Robbie în pat, îi citise nişte poveşti, după care îşi spălase părul. Spre surprinderea ei, cina decursese bine. Guy sosise cu o jumătate de oră înainte de ora obişnuită.

Băiatul aşteptase nerăbdător ca bărbatul să-şi termine supa.

- I-am dus puiului de pasăre un biscuit, îl anunţă el.

Lorne îl sfătuise să nu discute la masă; încă mai avea resentimente cu privire la scena de dimineaţă. Dacă i s-ar fi spus că poate lua cina sus, cu Robbie, ar fi acceptat bucuroasă, dar se temea de reacţia lui Guy, mai ales că el arătase mult interes pentru prezenţa copilului la masă.

- Şi a venit?

- De data asta nu; i l-am pus pe cutie. Dar poştaşul a spus că o să vină şi la noi, în curând.

Guy zâmbi, iar Lorne se simţea uşurată că supărarea lui părea uitată. Cel puţin, nu mai era

posomorât. în schimb, Carol era. La cină, se arătase mai mult decât nemulţumită, abia vorbise, iar atitudinea ei demonstra că nu le dorea prezenţa.

- Deci, aţi mers degeaba? o întrebă el.

- A, nu, ridică ea ochii din farfurie, ai avut o scrisoare. Am lăsat-o pe masă.

- Poate că n-aţi văzut-o, stăpâne, interveni Hannah, în timp ce le schimba farfuriile cu felurile de mâncare. Poate că a fost din cauza florilor. Să v-o aduc?

- Nu, după cină. O citesc la cafea. Nu mănânci nimic, Carol? i se adresă el, puţin iritat.

- Ba da, mă întorc. Mi-am uitat jerseul.

- Cred că vrea să păstreze ceva şi-n buzunare, ca mine, interveni Robbie. Eu încă mai am, de azi după-amiază.

- Poate că n-are buzunare, îl linişti Lorne; hainele pentru femei nu sunt făcute la fel.

Guy începu să râdă, ceea ce o linişti pe Lorne. Robbie salva aproape întotdeauna aparenţele, reflectă ea, iar Guy era conştient de asta. Prezenţa lui destindea întotdeauna atmosfera.

Carol reapăru, înfundându-şi cu brutalitate o batistă în buzunar; îi întinse lui Guy plicul de mai

devreme.

-Mă gândeam să ţi-o aduc, dacă tot m-am dus încolo.

El îi mulţumi şi o aşeză sub farfurie. Ar fi putut să se scuze şi s-o deschidă, însă aruncă o scurtă privire asupra expeditorului de pe plic, iar Lorne realiză că ştia conţinutul şi că nu merita efortul până când cina nu se va fi terminat.

Abia la a două ceaşcă de cafea, reveni asupra scrisorii. Plicul se deschise foarte uşor.

- Era. ? ezită el. Nimic, nu mai contează.

Lorne îl luă pe Robbie de mână, hotărâtă să-l lase în pace. Carol se cufundă în paginile revistei ei.

Abia sus, în timp ce-l îmbrăca pe Robbie, Lorne desluşi semnificaţia propoziţiei trunchiate a lui Guy. Plicul nu era sigilat, şi totuşi ea îl adusese, probabil, lipit. Nu se dezlipise pe drum. Guy se jucase cu plicul în mână şi o privise fix doar pe ea, reticent; nu era acea reticenţă de la început, ci un fel de mânie reprimată. Prima lui intenţie fusese de a o lua pe ea la întrebări.

Ceea ce o afecta foarte mult; Guy putea să creadă că se oferise să-i ridice poşta şi că-i deschisese corespondenţa din curiozitate. Era o

jignire.

- Ti-e cald? o întrebă Robbie.

Abia atunci îşi dădu seama că se înroşise, şi se strădui să-l încheie pe băiat la nasturi, cu mişcări tremurătoare. Apoi îl puse în pat, şi-i citi câteva rânduri. Copilul adormi imediat.

în patul ei, Lorne nu-şi găsea locul de indignare. După lungi zvârcoliri, se decise că trebuie să vorbească, să lămurească situaţia cu Guy, a doua zi după micul dejun. Era singura cale de a nu schimba planul cu plimbarea, mai ales că o încânta ideea; în plus, l-ar fi dezamăgit pe Robbie şi nu numai; trebuia să clarifice mai multe aspecte înainte de a merge mai departe.

Adormi cu aceste gânduri. însă nu-şi găsi liniştea, căci visele o tulburară neîncetat, apoi ţipătul de-afară o trezi de-a binelea. Se ridică din pat, adormită, se frecă la ochi ; şuierele se auzeau isteric, continuu, înfricoşătoare. Fără a mai ţine seama de somnul lui Robbie se duse direct la fereastră şi o deschise. Vântul o răcori, aducând odată cu adierea rece şi sunetul acela, mai pătrunzător.

- Câini ! Sunt la oi !

îngrozită, se îmbrăcă repede şi ieşi, îndreptându-

se spre camera lui Guy. Bătu cu putere în uşa lui. în zona aceasta, ţipetele se auzeau şi mai clar. Observă că înăuntru deja licărea o lumină; Guy apăru în uşă, în timp ce-şi trăgea pe el un pulover.

- Câini ! Sunt la oi !

- Ştiu, i-am auzit.

El încălţă la repezeală cizmele de cauciuc, apoi zbură pe scări în jos. Pe la jumătate se opri, întorcându-se către ea, de parcă abia acum realiza cine-l trezise.

- Intoarce-te; eu şi cu Luke ne ocupăm de toate, apoi dispăru.

De undeva de jos, dintr-o cameră mică, luă două puşti. Luke apăru şi el din bucătărie, şi-ncepu să-şi înfunde cartuşe în buzunare. Guy îşi încărcă zgomotos puşca şi trase piedica. Pe Lorne o trecură toţi fiorii la auzul acelui sunet. Bărbaţii ieşiră în fugă pe uşă, trântind-o, iar paşii li se pierdură în noapte.

- Nu e nevoie să staţi trează la ora aceasta, domnişoară. Mergeţi în pat. O să răciţi, o sfătui Hannah, care apăruse şi ea în hol, în cămaşă de noapte, cu părul lung, împletit.

-Am auzit câinii. Mi s-a părut că cel mai bine e să-l anunţ pe domnul Noble.

Hannah o aprobă din cap.

- Aţi făcut foarte bine, deşi cred că şi el i-a auzit. Doarme cu un ochi deschis, la fel ca Luke, mai ales că e vorba de animale. Acum, mergeţi în pat. Vă aduc ceva de băut. O să fac un bol de ciocolată caldă pentru bărbaţi.

- Lorne? o strigă Robbie confuz, din cameră.

- Vin acuma, şi se îndreptă spre camera ei.

- Ce naiba e cu zgomotul ăsta? apăru şi Carol când Lorne dădea să intre.

- O haită de câini, la oi, explică ea. Guy şi Luke şi-au luat puştile şi au ieşit ca să.. .se ocupe de problemă.

- Să sperăm că termină repede ca să putem dormi liniştiţi, bolborosi ea, nervoasă, şi trânti uşa în urma ei.

- Crezi că o să prindă câinii? o întrebă Robbie, curios.

Băiatul deja avusese experienţe similare, la o fermă din

Noua Zeelandă. Zgomotele de afară nu conteneau, şi ar fi fost inutil să-i ascundă adevărul.

- Sigur că da. Luke se ocupă de asta, îl linişti ea, sperând ca pierderile să nu fie prea mari.

Zgomotele se înteţiră, iar Lorne se grăbi să închidă geamul pentru a mai reduce senzaţia înspăimântătoare pe care o crea situaţia. Apoi, frecvenţa sunetelor se micşoră; la un moment dat, se auziră strigăte de bărbaţi.

- Trebuie să separe câinii de turmă ca să-i poată împuşca, se apropie Hannah cu o tavă. Domnişoara Carol nu vrea să bea nimic.

- Atunci stai cu noi şi bea-o tu, o invită Lorne.

Femeia era vizibil îngrijorată.

- Cu mare plăcere, domnişoară - răspunsul ei conţinea o urmă de recunoştinţă, căci ea nu s-ar fi autoinvitat; demnitatea unor astfel de oameni simpli o impresionase pe Lorne încă din prima zi.

- Ascultă ! Parcă s-a auzit o împuşcătură.

- Sper.

Cele două femei făcură linişte; încă două focuri de armă, şi încă unul la oarecare distanţă.

- Unde e Jet ? întrebă Lorne.

- In bucătărie. L-am închis acolo ca să nu se ia după ei, pentru că are aceeaşi culoare.

Acelaşi lucru o preocupase şi pe Lorne. Afară se lăsă tăcere. Doar o bufniţă mai tulbură depărtarea, apoi nimic - nici câini, nici oi, nici focuri de armă.

- Culcaţi-vă, domnişoară; şi eu mă duc, iar Hannah se ridică şi strânse de pe masă.

- Pot să te ajut ?

- Nici una dintre noi nu mai poate face nimic, acum. Le las un bol cu ciocolată, foc este; se descurcă ei. O să mai dureze încă vreo două ore până se întorc, aşa că n-are rost să aşteptăm. Dacă e prăpăd, n-or să apară până la ziuă.

Guy nu se arătă la micul dejun; Hannah nu ştia amănunte.

- A mâncat devreme, e foarte ocupat astăzi. Cred că o să vă întâlniţi când o să mergeţi la cutia poştală.

Lorne uitase de acest amănunt. Işi pusese în gând să nu mai meargă până nu va clarifica problema cu Guy, însă în condiţiile date, nici nu putea fi vorba de vreo discuţie. Oricum, nu-l putea supăra mai mult decât era. Drept urmare, ezită o clipă înainte de a răspunde.

- Plecăm imediat, şi-l pregăti iute pe Robbie.

Primi două plicuri pentru Guy, probabil facturi. Era prea devreme pentru a se aştepta la vreo veste de la David, totuşi se simţi puţin dezamăgită, ca întotdeauna, că nu-i scriseseră măcar un rând. La întoarcere, îl găsi pe Guy în bucătărie, cu Luke, bând

un ceai.

- Mai este şi pentru dumneavoastră, domnişoară.

- Mulţumesc, acceptă Lorne, nerăbdătoare să audă veşti de la Guy.

îi întinse scrisorile, sperând ca el să arunce o privire la ele, să vadă că sunt sigilate, dar el le privi indiferent şi i le plasă lui Robbie.

- Le duci tu pe masă, te rog?

Era mai politicos ca altădată.

- Aş prefera ca băiatul să nu iasă azi din casă, îi spuse el lui Lorne, imediat ce copilul ieşi, doar dacă nu merge cu tine după scrisori.

- O să am grijă.

Pe faţa celor doi bărbaţi se citea oboseala; nu mai era nici urmă de animozităţile zilei precedente.

- E grav ? se interesă ea.

- Destul! De aceea cred că Robbie m-ar putea ajuta.

Tonul i se schimbase brusc la întoarcerea băiatului, care
abia aştepta să primească vreo sarcină.

- Luke şi cu mine avem treabă afară şi m-aş bucura dacă poţi să faci ceva pentru mine, continuă el, ignorând îngrijorarea lui Lorne, care n-ar fi dorit

să-l vadă pe micuţ în preajma animalelor noaptea trecută. Adică, ar trebui să rămâi aici în bucătărie, şi să-l ţii pe Jet cu tine. Aseară, nişte câini mi-au speriat. foarte tare oile, aşa că eu şi cu Luke trebuie să le ţinem cât mai departe de Jet până când îşi revin.

Explicaţia i se păru lui Lorne destul de bună şi de convingătoare pentru Robbie.

- Stai aici ! ordonă el, şi câinele înţelese pe loc comanda şi gestul din mână pe care-l făcu stăpânul lui.

Sarcina îi făcea pe amândoi să se simtă importanţi, iar Lorne îi era recunoscătoare lui Guy pentru intenţie.

- O să închidem uşa după ce plecaţi, interveni Hannah, iar Robbie poate să mă ajute la bucătărie, dacă vrea. Mâine e zi de târg şi trebuie să fierb nişte ouă şi să le pictez; le decorăm frumos, explică ea copilului. Mai ales acum, în preajma Paştelui, or să se vândă bine.

Lorne observă un zâmbet abia schiţat pe buzele lui Guy, şi se întrebă dacă Hannah folosea aceeaşi metodă şi când el era copil.

- Mulţumesc că te-ai oferit să mă ajuţi, îi spuse copilului şi se ridică.

Inainte de a ieşi, aruncă Lornei o privire blândă.

- Cât de grav este ? insistă ea, în şoaptă, pe hol.

- Patru femele cu miei, veni răspunsul lui obosit. Una a murit, dar mielul a supravieţuit. Ceilalţi nu. Iar pentru restul turmei, trebuie să aşteptăm să fete. Şi numai din cauza unor câini nesupravegheaţi.

- Aţi.?

- Da, i-am prins - un labrador şi o corcitură.

- îi ştiţi pe stăpâni?

- Da, dar numai pentru alţi doi câini pe care-i împuşcasem mai devreme. Pentru ăştia, încă mai cercetăm.

Lorne îl urmă în curte, unde observă o oaie singuratică, rezemată de o margine a adăpostului şi care fusese răvăşită. în jurul ei, trei spaţii goale, pline cu smocuri de blană, chiar şi a ei era pătătă de sânge.

- E Bundle ! strigă Lorne.

- De-aia am vrut ca Robbie să rămână înăuntru. Noaptea stă cu turma.

- E rănită?

- Nu, dar mielul ei a murit, iar dacă n-o readuc la viaţă, îi calcă şi ea pe urme.

Lorne încercă în zadar să urnească animalul din

loc, fie cu vorbe calde, fie cu biscuiţi. Lui Guy îi veni chiar ideea de a îmbrăca un miel în pielea puiului ei mort. Nu reuşiră nici aşa. Bundle se ridicase, dar labele ei se împleticiră şi căzu, recăpătându-şi starea de apatie dinaintea sosirii lor. Guy privea abătut animalul. La un moment dat se ridică încet şi-şi pierdu echilibrul, încât Lorne trebui să-l sprijine. Ar fi vrut să poată fi de folos, fie bărbatului, fie lui Bundle. Apăru şi Luke, însoţit de un alt câine, mai mare decât Jet. Văzând că situaţia din adăpost nu se schimbase, ieşi. Lorne îl auzea vorbind de unul singur, animalului.

- Şi totuşi, mai e o soluţie, izbucni Guy şi-l chemă pe Luke. Dă-mi câinele tău.

Oaia începuse a behăi jalnic, se ridică şi se retrase, neştiind încotro s-o apuce. Pe de o parte era câinele, care o privea cu ochi înflăcăraţi, iar pe de altă parte era un seamăn de-al ei.

- Guy, încetează ! îl rugă Lorne, care nu mai putea suporta situaţia, şi se agăţă de braţul lui. Ai îngrozit biata făptură !

Lătrăturile câinelui o făcură să tresară, speriată, iar behăitul oii îi rupea inima. Nici nu simţi mâna lui Guy cuprinzând-o pe după umeri, dar se pomeni

îmbrăţişată. Apoi, dintr-o dată, îl privi nedumerită, observând că el începe să râdă.

- A mers, Lorne. Priveşte!

Intr-adevăr, Bundle se lipise de presupusul ei miel. Incepuse a-l mirosi şi a-l împinge cu nasul din calea câinelui. Iar micuţul, cu făptura lui fragilă îi stârnise instinctul matern, şi, nu după mult timp, Bundle îl lăsă să sugă de la ea.

- Crezi că se vor înţelege? întrebă Lorne, îngrijorată de soarta celor doi.

- Odată ce a acceptat să-l hrănească, îl consideră ca fiind al ei. O să-i lăsăm pielea pentru câteva ore, ca să se obişnuiască.

între timp, Luke ieşise cu câinele, nu mai aveau nevoie de
el.

Pierduseră noţiunea timpului. Situaţia gravă îi apropiase, în schimb. Şi abia când se întoarse în casă, Lorne realiză că uitase să discute cu Guy problema plicului desfăcut.

Capitolul 1

în curând, pagubele provocate de câini începură să se vadă. A doua zi, când Lorne coborî la micul dejun, găsi în bucătărie, lângă sobă, două coşuri cu câte un miel în fiecare. Unul dintre ei atârna pierdut pe marginea coşului, iar Hannah se uita din când în când la el, îngrijorată.

- Nu-i dau prea multe şanse. Cel negru s-ar putea să supravieţuiască.

Lorne se apropie de acesta din urmă; animalul o privi cu nişte ochi mari.

- E treaz! şi se aşeză lângă el.

- Speră că-i daţi încă o sticlă de lapte. Dar nu mai are voie. Poate după masă, dacă vreţi, încuviinţă femeia, văzând-o pe Lorne dezamăgită.

O ajută pe slujnică, ducându-i oala cu mâncare în sufragerie. Guy îi sări şi el în ajutor, deschizând uşa. Robbie era deja la locul lui, spre surprinderea lui Lorne.

- Ti-e foame? întrebă ea, umplându-i castronul.

Adăugă mult zahăr şi smântână. La fel făcu şi pentru Guy,

fără să-şi dea seama. Era obişnuită de acasă, unde ea şi cu Sally se ajutau reciproc la treburile de la

bucătărie. Abia când întinse bolul, observă că bărbatul nu era David, ci Guy. Licărirea din ochii lui părea să-i mulţumească, iar ea roşi.

- Scuză-mă.se bâlbâi, neştiind ce să facă.

- Pentru ce? şi-i trase scaunul ca ea să se aşeze. Imi place să mi se acorde atenţie, spuse el cu satisfacţie în glas, apoi îi oferi zahărul.

Ochii lor se întâlniră şi Lorne observă luminozitatea din privirea lui, care-l făcea să pară mult mai tânăr. Probabil că şi Kate îl răsfăţa la fel, se autoiluziona ea. înseamnă că-i lipseau foarte mult acele dovezi palpabile de dragoste, care contau mai mult decât orice declaraţie, fie ea şi verbală. Era clar că cealaltă femeie nu se îngrijea la fel de mult; fata părea că trăieşte într-o lume a ei, doar pentru ea, aşteptând atenţia celorlalţi, deşi putea trăi şi fără, după cum observase Lorne. O auzise pe Hannah refuzând să-i ducă micul dejun la pat de câteva ori.

Lorne se întoarse la mâncarea ei. Carol nu apărea niciodată înainte de pâinea cu marmeladă; asta o scutea de o grijă, căci ar fi trebuit să-l dădăcească prea mult pe Robbie, care nu suporta pretenţiile matinale ale lui Carol. Guy, în schimb, nu părea deranjat, ba chiar încuraja comentariile băiatului,

punându-i întrebări când acesta tăcea; dar, de obicei la ora mesei, Guy venea deja după o muncă de vreo două ore prin curte, ceea ce-i schimba foarte mult dispoziţia.

- Ţi-a ajuns ? şi-i luă farfuria din faţă.

Copilul era agitat, părea a aştepta ceva. Poate că Hannah îi promisese altceva mai special pentru micul dejun, deşi nu era lacom în această privinţă. Ştia că el încă nu văzuse mieii din bucătărie, deci nu aştepta să meargă la ei. De obicei, intra la pisoi să se joace cu ei înainte de a se aşeza la masă, dar acum venise direct în cameră. Motivul - nişte ouă, pe care le aduse Hannah. Fiecare era decorat frumos, formând un aranjament care Lornei îi stârni amuzamentul. Arătau ca nişte păpuşele cu rochiţe. Cu greu se abţinu să nu zâmbească, iar Guy avea aceeaşi problemă. însă el, neputincios, luă un şerveţel şi-l duse la gură; Lucirea ochilor lui deveni acum şi mai evidentă.

- îţi mulţumim, îi zise ea lui Hannah. Nu-i aşa că sunt drăguţe? Dar, bineînţeles, că Hannah e deja expertă în treburi de-astea.

- Eu le-am făcut, se auzi vocea lui Robbie. Special pentru voi.

Privirea lui se plimba când spre Lorne, când spre

Guy.

Şi, spre satisfacţia lui, amândoi luară câte un ou, lăudându-l. Lorne era chiar sătulă, dar se hotărî să mănânce şi oul.

- Şi eu care credeam că Hannah e pictorul-şef, se miră Guy. Ar trebui să-ţi păzeşti reputaţia!

Insă, în acelaşi timp, îşi cerea scuze din priviri, iar femeia începu să râdă.

- Avem un coş întreg pentru vânzare, se bucură ea.

- Pot să mă duc şi eu, Lorne ? întrebă Robbie nerăbdător.

- Mergem cu toţii, răspunse Guy. Dacă vrei, desigur, se adresă el Lornei.

Ea roşi din nou.

- Mi-ar face plăcere.

Poate că Guy îi ducea în oraş. Iar la urma urmei, era sâmbătă. O pauză ar fi fost binevenită, mai ales că avansa bine cu planurile casei. Un impuls interior îi dicta faptul că şi Kate şi-ar fi dorit această ieşire, aşa că acceptă bucuroasă. Şi spera ca în ziua următoare, Guy să se uite peste ceea ce lucrase până atunci, mai ales că se ocupase şi de un dormitor din aripa în care locuia el, precum şi un

birou şi o baie.

- In cazul ăsta, să vii pregătită financiar, o avertiză el. O să vrei să-ţi cumperi oale pentru gem, tot felul de lucruşoare împletite, şi un bilet care-ţi dă voie să ghiceşti greutatea unei prăjituri de casă, zâmbi el. Dar să n-o ghiceşti; e făcută de soţia vicarului, care e mai bună de nevastă decât de bucătăreasă !

Lorne începu şi ea să râdă, căci el se înseninase. De mult nu mai râsese cu atâta poftă; mai exact, de când plecase din Noua Zeelandă, şi de lângă Nick. Pentru o clipă nesfârşită, totul păru să se învârtă cu ea. în mod curios, se simţea liberă după o lungă perioadă de timp şi totodată, privea cu un ochi circumspect ziua ce i se oferea.

- Ia şi tu un ou, Carol, o invită Guy. Sunt special făcute pentru ziua de azi.

Fata se îmbrăcase, probabil la insistenţele lui. Hannah îi povestise că cei doi avuseseră o ceartă după scena cu poştaşul.

- Un ou, la ora asta ? se miră ea, scoţând un rotocol de fum pe gură.

- Luaţi voi, interveni Robbie, iar Lorne observă că nici măcar nu se supărase.

- Mulţumesc, o să iau, răspunse Guy serios, şi

întinse mâna după încă un ou.

Era vizibil deranjat de fumul ce plutea deasupra mesei, însă nu făcu niciun comentariu, preferând să-şi spargă oul, netulburat.

- Trebuie să-i spun lui Hannah să-l ia de aici pe Robbie, şopti Lorne. Deja începea să-şi imagineze munţi de ouă. Când un copil îţi oferea ceva cu atâta entuziasm, nu se putea să nu aştepte ceva în schimb. Trebuia să-l salveze pe Guy înainte ca el să plesnească.

- Nu ştiu cum de poţi să mănânci la ora asta, începu Carol, şi-şi duse ceaşca de cafea la gură.

- M-am trezit cu mult înaintea ta. Ai putea să faci şi tu la fel, continuă el amuzat, s-ar putea să-ţi trezească pofta de mâncare.

- Ca mielul din bucătărie. Parcă cerea lapte, când m-a văzut, interveni Lorne, aruncând în acelaşi timp ochii spre copil.

Acesta deveni dintr-o dată fascinat de subiectul discuţiei. într-o clipită, uită şi de ouă şi de Carol.

- Pot să-l hrănesc eu ?

- Dacă nu se supără domnişoara, îi aminti Hannah.

- Du-te, încuviinţă ea, şi închise uşa în urma

băiatului. Ai văzut mieii, Carol ?

încerca să fie prietenoasă, dar mofturile fetei o enervau la culme.

- Nu, şi nici n-am de gând, se răsti aceasta. Deja s-a făcut prea multă vâlvă pe tema asta.

- Iar mieii din bucătărie sunt rezultatul acelei vâlve, i-o întoarse Guy pe acelaşi ton. Mamele lor au murit din cauza unor câini.

Redevenise morocănos şi încruntat.

- Nici nu ştiu de ce te agiţi atât pentru fermă, zise Carol plictisită. Iţi permiţi să menţii Gleanings şi fără toată alergătura asta.

- Oricum, pământul ar trebui păstrat cumva şi singura metodă este să-l lucrezi.

"Gleanings trebuie să fie în mâini pricepute".

Lorne îşi reaminti cuvintele lui Kate Noble, şi, fără să vrea, îşi aruncă ochii de partea cealaltă a mesei. Mâinile lui Guy - sensibile, osoase, care acum împătureau şerveţelul - s-ar fi îngrijit de pământ cu acelaşi simţ înnăscut al posesiei pe care-l au toţi oamenii de la ţară; şi nu din nevoie, aşa cum credea Carol, ci pentru că undeva în adâncul lui, dorea să-şi canalizeze energia spre moştenirea lui.

- Dacă n-ai sta printre animale tot timpul, ne-am

mai distra şi noi, se răsti Carol, iar tonul ei strident o făcu pe Lorne să tresară.

De-atâtea ori îl auzise şi pe Nick reproşându-i acelaşi lucru, dar cu alte cuvinte. Se pare că semănau. Şi s-ar fi potrivit. Era doar o părere trecătoare ce i se strecură pe neaşteptate în minte - doi oameni egocentrişi ca ei, s-ar fi ciocnit necontenit; drept urmare, căutau parteneri pregătiţi să ofere necondiţionat, aceasta fiind însăşi condiţia de existenţă a relaţiei. Dacă, din greşeală, se întâmpla ca cei doi să rămână împreună, erau distruse două vieţi, în acelaşi timp. Lorne conştientiza starea în care se afla; încerca să fie sinceră faţă de propriile sentimente, la fel cum era şi cu privire la aspectul caselor clienţilor ei. Oftă prelung, încă o dovadă a nevoii de a se elibera. Iar acum, mai mult ca niciodată, se depărtase de Nick, pentru totdeauna.

Efectul pe care acest sentiment i-l provoca, era asemănător cu efectul vinului. Toată dimineaţa se afişă cu zâmbetul pe buze, fredonând o melodie, plutind agale, stârnind curiozitatea lui Hannah, dar şi a lui Guy, la prânz. Continuă să cânte fericită şi, când începu să se pregătească de plecare, îmbrăcând un jerseu auriu şi blana maronie, ambele accentuându-i

nuanţele calde ale şuviţelor de pe frunte.

Hannah alese scaunul din spatele maşinii, pentru a păzi ouăle, împreună cu Robbie; Lorne li se alătură, lăsând-o pe Carol în faţă. Nu-şi închipuia că fata nu va dori să-i însoţească, până când nu-l văzu pe Guy că o invită alături de el.

- Credeam că .începu ea, dar nu continuă, pentru că nu dorea să se amestece în treburile lor.

- Festivităţile rurale nu prea o interesează, răspunse el sec, după care se concentră la drum.

Râul şi peisajul înconjurător îşi păstraseră imaginea idilică, deşi erau mai înverzite acum, decât ca atunci când sosise ea. Nu mai bătea vântul, astfel încât soarele putea învălui în voie mugurii ce aşteptau să înflorească, iar păsările îşi şi începuseră concertul pe care Lorne îl aşteptase cu atâta ardoare încă din prima zi.

- O să ridic scrisorile când ne întoarcem, o anunţă Lorne pe Hannah când coborâră.

Guy merse mai departe pentru a parca maşina, împreună cu Robbie.

- Poştaşul vine o singură dată sâmbăta, domnişoară, deci nu trebuie să vă faceţi griji pentru după- amiază. Domnul Guy a găsit plicul acum două

zile, nu? şi o privi curios pe Lorne.

- Da, i l-a adus Carol la cină, răspunse ea, fără a aminti de faptul că era deschis.

Aştepta momentul potrivit pentru a discuta cu Guy despre problema asta. Poate în ziua următoare, când îi va arăta şi planurile.

- Ah, am văzut-o pe domnişoara Carol cu plicul în mână, coborând din camera ei, remarcă femeia calm, şi-i întinse coşul lui Robbie. Poţi să-l duci tu mai departe.

Băiatul şi bătrâna porniră înainte intrând în primăria oraşului, lăsându-i pe Guy şi pe Lorne în urmă. Incăperea era plină de lume şi încălzită de soarele ce răzbătea prin ferestrele mici; Lorne îşi amintea încontinuu de apele râului. Păcat că nu trebuia să meargă după scrisori, i-ar fi plăcut să se plimbe. Se lăsă purtată de valurile mulţimii, pe lângă mesele pline cu bucatele pentru care femeile trudiseră atâtea ore. Se opri la o măsuţă unde se vindeau bileţele. Ca premii, se aflau pe masă mai multe bunătăţi, iar în centru, o prăjitură mare cu fruncte şi cu răvaş. Lorne privea la ea, însă gândurile îi zburaseră în altă parte - un plic alb, deschis,cu numele destinatarului pe el.

Cuvintele lui Hannah de mai devreme îi reveneau în minte, în ciuda zgomotului din sală. " Domnişoara Carol îl avea în mână când a coborât din cameră". Ce făcea Carol cu scrisoarea, sus ? Probabil că o luase dinainte, iar acum o aducea înapoi, ceea ce era puţin probabil. O pusese la vedere, astfel încât Guy n-avea cum să n-o vadă. Poate că acesta era motivul pentru care scrisoarea nu mai era sigilată. Lorne îşi dorea ca Hannah să nu fi deschis subiectul. Probabil că şi menajera avea suspiciunile ei; de altfel, nu avea niciun rost doar să aducă vorba despre nişte lucruri mărunte de-acum câteva zile. Oare Hannah încerca să o avertizeze cu privire la anumite neplăceri în care ea şi cu Robbie ar putea fi implicaţi?

Prostii! Acordase prea multă atenţie unui fapt mărunt. în plus, nu putea vorbi cu Guy prea curând. îşi şterse din minte toate grijile, iar vocea lui groasă şoptind la urechea, o trezi la realitate.

- Deci? Cam cât cântăreşte? Pare că ai studiat-o cu atenţie, râse el. Avea aceeaşi figură relaxată şi binevoitoare pe care o afişase de dimineaţă.

- Cred că şase. şi ceva, se bâlbâi ea, făcând la repezeală legătura cu vârsta lui Robbie.

- Poftiţi biletul, îi arătă doamna de la masă. Şi

dumneavoastră, domnule Noble? Nu-i arătaţi domnişoarei că ştiţi să ghiciţi mai bine cât are prăjitura mea?

Deci, era soţia vicarului. Poate crezuse că Lorne se referă la şase kilograme. Deşi arăta destul de voluminoasă, prăjitura n-avea mai mult de trei kilograme.

- Trei kilograme. jumătate, să zicem, răspunse el şi-i ceru aproape toate biletele de la tombolă. Dă-i-le lui Hannah şi băiatului când trec pe la tine, te rog, apoi o luă pe Lorne de braţ, conducând-o prin mulţime.

- Ce cald e!

El căuta o gură de aer, aşa cum orice om obişnuit cu natura ar face-o. Aşteptă răbdător ca Lorne să se uite la un şorţ de bucătărie şi la o pereche de mănuşi pentru Robbie. Faţa i se lumină, văzând-o pe Hannah.

- Aţi terminat ? se bucură el.

- Voiam să vă rog să mai stăm puţin. Marion din Trousleed mi-a promis că mă duce înapoi, şi aş vrea să stau cu ea la curăţenie, şi l-ar vrea şi pe micuţ. De fapt, el s-a oferit, şi-i aruncă o privire rugătoare lui Lorne.

- Puteţi rămâne amândoi. Marion vă aduce până

la drumul principal?

- Nu, până acasă. Nu vă faceţi griji pentru noi.

- Bine. Cred că noi nu mai stăm mult, şi o căută pe Lorne, întrebându-se de ce le place atât de mult femeilor în astfel de locuri.

- Oricum, nu mai am mărunt, îl asigură ea.

Şi ea îşi dorea să scape din acea învălmăşeală; se ţinu după el pe scări, apoi ieşiră afară.

- în sfârşit! respiră el uşurat. Vrei să mergem acasă sau mai hoinărim?

- Haide să ne mai plimbăm. Mi s-a părut foarte frumos pe malul apei, când am venit, încercă ea cu voce scăzută.

-Atunci, hai să ne întoarcem pe-acolo. îţi arăt cărarea. Te duce direct la poduleţul peste care am trecut.

Părea entuziasmat ca un copil, în largul lui. în maşină, începu să fredoneze un cântec în surdină. Lorne nici nu-şi dădu seama cât de repede ajunseră în locul în care râul le tăia calea. Undele argintii se răsfrângeau în lumina soarelui, oglindindu-i, pe ea şi pe Guy; nu-l mai văzuse aşa de fericit.

-Haide! zise el şi-i întinse mâna, după ce coborî din maşină.

O parcase foarte aproape de mal. Guy se uită la pantofii ei cu talpă joasă, din piele întoarsă.

- Sunt confortabili, nu ?

- Precum papucii de casă.

Porniră unul lângă celălalt de-a lungul pietrişului. Pe măsură ce se îndepărtau de maşină, malul devenea tot mai abrupt. Lorne se opri nesigură, iar Guy veni lângă ea, pe partea cu apa.

- Ştiu să înot, o informă el serios.

- Şi eu, dar nu îmbrăcată astfel.

- E prea înalt ca să te uzi.

Ea îl privi surprinsă. Nu era Guy, cel cu care fusese obişnuită. Ci era bărbatul pe care-l crescuse Kate Noble; îi plăcea noua lui înfăţişare, mai tinerească, şi vocea care o tachina.

- Uite, mâţişori; deja au apărut!

Guy se căută în buzunare, şi găsi un briceag.

- Iţi tai câteva rămurele, să le iei acasă; se potrivesc cu narcisele din camera ta.

O lăsă de mână şi urcă puţin, după care se întoarse cu un mănunchi de mâţişori, amestecaţi cu păpădii. Ea le mângâie puful galben şi le mirosi. Roşi când Guy i le întinse.

- Nu m-am putut abţine.

Mai în jos găsiră albăstrele.

- Puneţi una la piept. Se potrivesc cu jerseul.

- Dar îmi trebuie un ac, protestă ea.

Lorne se căută prin buzunare. De obicei avea, pentru eventuale probleme care îi puteau apărea lui Robbie. Ii întinse unul. Guy îl luă, privind-o viclean; el interpretase altfel situaţia, iar ea se îmbujoră şi mai mult în obraji.

Se gândi că n-ar fi trebuit să vină.

Purtarea lui o nedumerea; dintr-o persoană insensibilă şi rigidă, devenise un om diferit, abia ieşit de sub o mască protectoare, şi care stârnea anumite senzaţii în ea. Lorne îşi aranjă cu grijă floarea în piept, deşi degetele îi tremurau involuntar. Guy făcu un pas înapoi, pentru a o admira.

- Arată foarte drăguţ. Ţi se potrivesc.

Lorne se întreba dacă se referise la flori sau la efectul pe care ideea lui o avusese.

Apoi îşi reluă locul, între ea şi apa curgătoare. Căută mâna ei şi o prinse, conducând-o de-a lungul cărării, ca mai înainte; ea se abandonă atingerii lui delicate şi impersonale, bucurându-se de fiecare fir de iarbă, de tăcerea şi de compania celui ce-i stătea alături, şi care avea darul minunat de a şti când

cuvintele devin de prisos. Nick era destul de gălăgios ca partener, vorbind mult şi fără rost; în ultimele ore, îşi dădu seama cât de insignifiante fuseseră majoritatea subiectelor lui, la fel ca promisiunile, ca jurămintele pe care
i le făcuse.

Alături de Guy, doar susurul apelor tulbura nemişcarea înconjurătoare, iar corul de păsări îşi înălţa trilurile, sfinţind locurile acelea minunate.

- De nu s-ar mai sfârşi niciodată clipa asta, murmură ea, ezitând să vorbească tare.

- E doar o pace aparentă, sugeră el, şi-şi opri pasul, lăsând o gânganie să iasă dintre firele de iarbă.

- Ce s-a întâmplat? întrebă ea, simţindu-i degetele încleştându-le pe ale ei.

- Păşeşte cu grijă, şopti el, controlându-şi pasul. O potârniche.

- E rănită, observă ea. N-o putem prinde?

- Nu, las-o, răspunse el, fără a scăpa din ochi pasărea şi făcând un pas înainte. A, uite-i.

Lăsă mâna lui Lorne şi o prinse de talie, trăgând-o mai aproape de el, lângă o tufă.

- Uite-i puii. Nu te opri, o împiedică el. Du-te mai

departe, urmăreşte-o.

- Trebuie s-o ajutăm cumva.

- Asta şi facem, vrea s-o urmărim, şi mări pasul. Iată!

Dintr-o dată, pasărea întinse aripile şi-şi luă zborul pe
deasupra lor; ateriză undeva pe o tufă ceva mai la depărtare.

- Ne-a îndepărtat de puii ei, iar acum se întoarce la ei, râse Guy.

- Tu ai zis că e o linişte aparentă, remarcă Lorne, pe un ton admirativ faţă de ingeniozitatea păsării.

- Şi ele se comportă la fel ca noi în privinţa copiilor. Creşterea puilor nu e o treabă uşoară, adăugă el, iar ea îl privi cu coada ochiului.

Oare credea că Robbie e copilul ei? Ezitase puţin când rostise cuvântul "copil", şi-i veniră în minte cuvintele lui Carol din prima ei seară la Gleanings. Dacă într-adevăr bănuia acest lucru, precum şi faptul că-i deschisese scrisoarea.însemna că-şi crease o reputaţie nu prea plăcută de când sosise. Parcă citindu-i gândurile, soarele se ascunse printre norii rari ai după-amiezii. Amândoi se uitară în sus.

- Vântul s-a înteţit. Dacă mai vrei flori, ar fi bine

să le culegi înainte să se întunece; dar faţa lui veselă o nedumerea şi mai mult pe Lorne. Suflă dinspre vest, de aceea a fost mai cald, explică el, dar dacă nu-şi schimbă din nou direcţia, o să plouă.

S-ar putea să ne spele puţin înainte de a ajunge acasă, şi-i arătă râul.

Ea îl urmări cu privirea, şi, undeva în depărtare, observă un curcubeu abia conturat, în culori incerte.

- Cred că alţii sunt spălaţi în momentul acesta, şi-i arătă în direcţia curcubeului.

- Oricum, n-a durat prea mult.

Ajunseră la un pod de lemn; Guy îl propti cu piciorul, iar Lorne urcă şi-l trecu încet, uitându-se din când în când pe sub bârnele de lemn la apele curgătoare. Din depărtare, îi păruse o structură fragilă, dar se dovedi a fi destul de solidă. Sub ei, undele curgeau cenuşii, luminându-se şi întunecându-se pe măsură ce soarele ieşea sau intra în nori.

- E chiar atât de adânc? arătă Lorne către un stâlp ce marca adâncimea apelor.

- A fost odată, într-o primăvară foarte ploioasă, când nivelul a trecut pragul critic. In zona asta, malul se îngustează, continuă el, şi o furtună serioasă e de-

ajuns să-i crească nivelul. Iar drumurile devin, practic, inaccesibile.

- Atunci, mai bine am merge spre casă, sugeră ea, arătându-i cum se întunecă cerul.

Ii părea rău că trebuia să strice plăcerea orelor petrecute în mica lor escapadă. Astfel de clipe nu găsea oricând. Parcă de ani de zile nu mai cunoscuse o linişte interioară ca cea simţită acum.

Cu Nick, trăise exact opusul - o stare continuă de agitaţie, de frenezie, care nu-i dădea ocazia să reflecteze asupra propriei persoane. Şi întotdeauna ieşeau în grup, fie la vreuna din petrecerile lui, fie pe pistă, niciodată singuri, aşa cum era acum cu Guy. Insă în el, Lorne găsise un spirit asemănător - tăcut, cu plăcerea locurilor liniştite, şi, indiferent de părerea pe care şi-o formase despre ea, aventura lor avusese un efect benefic asupra amândurora.

El o ajută să coboare de pe pod, ţinând-o de mână, în timp ce ea păşea cu grijă din cauza încălţărilor fragile. Mai bine şi-ar fi luat adidaşii, dar nu anticipase urmările ieşirii lor. Un început de ploaie îi făcu să grăbească pasul; în apropierea vadului, Guy începu să alerge.

- Haide, ajungem la maşină exact la timp.

O strânse cu putere de mână, direcţionând-o, apoi ridicând-o pe scaunul din faţă; totuşi, se udă pe umeri până când ocoli maşina.

- Spre casă şi la o cană de ceai. Cel puţin, Carol a aprins focul.

Rafala de ploaie pe care el o adusese înăuntru crease şi o senzaţie de răcoare, dar Lorne nu tremura doar din cauza aceasta.

- Ţi-e frig? şi porni radiatolul.

- Nu neapărat, scutură ea din cap, deşi mâna încă mai simţea atingerea lui.

Nu-şi putea controla vibraţiile degetelor, care-i făceau florile să se agite în poală, însă mişcarea lor era ascunsă de faldurile fustei. Fixă imaginea apelor prin geam, fără însă a le vedea, căci o voce interioară îi transmitea tot felul de semnale, pe care ar fi trebuit să le ia în seamă, pentru a nu suferi. Bărbatul de alături aparţinea lui Carol ; în plus, ea însăşi jurase să nu mai iubească pe viitor şi să se concentreze asupra carierei. Abia ieşise din vârtejul unui eşec sentimental, cu toate că ceea ce simţise pentru Nick nu fusese iubire, ci un surogat al unor sentimente adevărate.

Capitolul 8

- Iată premiul !

Hannah ajunse acasă la puţin timp după ei, şi puse imediat de ceai. Lorne şi Guy întârziaseră mai mult decât îşi închipuiseră. Timpul trecuse fără ştirea lor.

- Aţi avertizat-o pe domnişoara Lorne să nu facă o supoziţie corectă, dar aţi ghicit chiar dumneavoastră, îl apostrofă servitoarea, arătându-i prăjitura din coş.

- Credeam că nici măcar nu mă apropii. Am zis ... oare cât am zis? se întoarse el către Lorne.

- Ai spus trei kilograme şi jumătate, îi reaminti ea, ceea ce mi se pare rezonabil.

- Şi are trei kilograme patru sute, declară Hannah. Mai era cineva care a spus trei kilograme două sute, deci cel mai apropiat aţi fost dumneavoastră. Soţia vicarului m-a rugat să vă transmit cât de norocos sunteţi.

- Arată cam suspect, măsură el cu privirea premiul.

- Pentru că e făcut doar pe jumătate. Şi n-are rost să-l mai pun încă o dată în cuptor. Se va face tare ca betonul.

- Fă-l pe baie de aburi, sugeră Guy.

- E o pierdere de timp.

- Oricum, îţi interzic să i-l dai lui Luke, o avertiză Guy. Nu-mi permit să-l ştiu în spital, avem prea mult de lucru.

Replica îl amuză pe Robbie.

- Ţi-a căzut un dinte? se miră Lorne, şi deja îi treceau prin minte imagini sumbre. Unde este? Sper că nu l-ai înghiţit!

- E aici, zise el, căutându-se în buzunare.

- Bine, bine, nu-l mai scoate.

De data aceasta, Lorne împărtăşea repulsia lui Carol, şi se mustră în sinea ei pentru că-l certase pe băiat. Dacă ar fi fost copilul ei, n-ar fi trăit senzaţia de responsabilitate la fel de intens. Faptul că trebuia să dea raportul fratelui ei în caz că ceva s-ar fi întâmplat micuţului, o împovăra, însă ascundea acest aspect părinţilor lui, pentru că nu dorea să le îngreuneze situaţia.

- Luke zicea că dacă-l pun sub preşul de la uşă, dimineaţă găsesc şase cenţi în locul lui, începu copilul, făcând-o pe Hannah să râdă.

- Mare şmecher, Luke ăsta. Atunci, n-ai decât să-l pui.

Apoi îl trimise pe băiat afară din bucătărie, pentru

a-şi vedea de treburi. Guy întinse cana Lornei pentru a i-o reumple. Ea îi puse ceai, lapte şi zahăr, ignorând căutăturile lui Carol. Fata n-ar fi făcut aşa ceva, căci aşteptase ca Hannah să-i umple propria cană, şi reacţionă, vizibil deranjată la gestul Lornei.

- Vrei să vezi ce-am cumpărat? o întrebă Lorne şi scoase şorţul şi mănuşile, căutând să converseze cu logodnica lui Guy.

Faptul că cealaltă nu-i agrea prezenţa, căci nu putea fi vorba de persoana ei pentru că se vedeau foarte rar prin casă, îi crea şi lui Lorne un sentiment de disconfort, aproape intolerabil. Carol nu se arătă prea interesată nici de data aceasta.

- Sunt lucrate manual, arătă ea dispreţuitor către broderia şorţului.

Lorne oftă. Intr-o zonă turistică, o piesă ca aceea ar fi costat de zece ori mai mult. Poate că pe Hannah avea s-o intereseze; voia să i le arate ei, ca să se scuze şi să-i lase pe Guy şi pe Carol împreună. Inima ei îi dicta contrariul, dar ea n-o ascultă şi se ridică în grabă, de frică să nu se răzgândească. Era un pas spre respectarea promisiunii pe care şi-o făcuse. Astfel încât dădu buzna peste Hannah în bucătărie, speriind atât femeia, cât şi mielul de lângă sobă.

Robbie stătea pe un preş, lângă animal.

- Unde e celălalt? Dar Hannah îi făcu un semn de regret, arătând spre băiat.

Deci, nu supravieţuise. Lorne se posomorî şi o năpădiră gânduri sumbre, dintr-o dată. După- amiaza începuse fericită, aşa cum n-o mai cunoscuse de luni de zile, iar acum, realizarea faptului că era îndrăgostită, cu adevărat îndrăgostită, nu-i aducea nicio satisfaţie; dimpotrivă, închista toată libertatea de care se simţise capabilă, înceţoşându-i privirile, în acelaşi timp.

Când dădu să plece din bucătărie, Hannah o conduse până în hol.

- Mă duc şi eu să strâng cănile.

înnegurarea ei bruscă nu-i scăpă lui Hannah, care deveni suspicioasă. Lorne trecu în linişte pe lângă sufragerie şi auzi tonul ridicat al lui Guy. Se pare că servitoarea nu închisese bine uşa.

- Dar nu te priveşte.

- Ba da ! strigă Carol, insistent. Bunica ar fi dorit să fie şi problema mea.

- Mă îndoiesc, se calmă Guy. Scrisoarea de la avocat îmi era adresată mie. N-aveai niciun drept s-o deschizi. Dacă ar fi conţinut ceva ce are legătură cu

tine, ţi-aş fi spus. Oricum, în curând totul se va clarifica. Ştii că mi s-a cerut să mă întâlnesc cu avocatul peste o săptămână sau două - asta apărea, cu siguranţă, în scrisoarea pe care ea o desfăcuse.

Lorne dădu să urce, considerând că auzise destul. Hannah i se alătură.

- Vin şi eu sus, să-mi aranjez cumpărăturile. Şi eu suspectam acelaşi lucru, continuă ea, referitor la conversaţia la care asistaseră, dar nu ştiam că şi domnul Guy ştie. Ar trebui să o.

Se opri, pentru că uşa se deschise larg, şi vocea lui Carol răsună ţipător.

-Aşa să faci!

Guy îi răspunse încet, ininteligibil, iar cele două femei îşi continuară drumul, ca să nu le stea în cale.

Deci, el ştiuse!

Ce uşurare! Parcă i se luase o povară de pe inimă, iar acum trecea printr-o senzaţie de ameţeală; începu a răspunde distrată la întrebările femeii, ceea ce o încurcă pe aceasta. Nu făcea bine. Nu trebuia să se lase dusă de val. Trebuia să se preocupe de casa lui Guy Noble, nu de persoana lui, iar dacă voia să ducă la bun sfârşit sarcina, nu putea pierde din vedere faptul că era logodit.

Cu toate acestea, nu se putea controla. Simţea nevoia de a împărtăşi sentimentul lui Guy, şi se critica pentru laşitatea ei, cu toată aversiunea pe care ar fi trebuit s-o arate faţă de cineva care acţiona ca ea. Asta era problema lui Carol, nu a ei, deşi, după felul în care se comporta, nu părea a fi prea deranjată. A doua zi apăru la micul dejun în toane, ca de obicei, şi refuză să-i însoţească la biserică, deşi Guy era dispus să le ducă el cu maşina. Din nou, Lorne ocupă locul de pe scaunul din faţă. în spate, Hannah se urcă lângă Luke, îmbrăcat în cel mai bun costum al lui şi cu o pereche de cizme decolorate, la fel de bătrâne ca proprietarul lor. Lui Lorne îi plăcu foarte mult slujba şi asistă la saluturile din partea sătenilor, care li se adresau şi lor, ei şi lui Robbie, cu aceeaşi plăcere ca acasă. La cererea ei, Guy îşi făcu timp în aceeaşi după-amiază, după prânz, să se uite la planurile ei pentru camerele de la etaj.

- Vino în biroul meu, sugeră el. Vrei să le vezi şi tu, Carol? o întrebă el mai, degrabă politicos, decât entuziasmat.

- Mă duc să-mi aranjez părul, se scuză ea, realizând că el avea de gând să studieze fiecare aspect.

îşi pierduse răbdarea. Concentrarea nu era punctul ei forte; îşi luă pachetul de ţigări şi ieşi. Lorne nu-i înţelegea grija excesivă pe care o arăta faţă de propria persoană.

- Mă duc să-mi iau foile. Sau mai bine mă uit la Robbie, mai întâi.

- E cu Luke, o informă Guy, cred că n-ai treabă cu el vreo oră de-acum înainte.

- Nu lipsesc decât o clipă, şi dispăru în camera ei.

Nu observă privirea ce o urmărise, nici zâmbetul de pe buzele bărbatului.

Când se întoarse, el era deja în birou, făcându-i loc şi lumină pentru planuri.

- M-am gândit că o să-ţi placă la soare.

Guy avea simţul intuiţiei şi dorinţa lăuntrică de a-i ajuta pe ceilalţi, reflectă Lorne. Adesea, îi putea citi gândurile, ceea ce o nelinişte câteodată. Lorne nu părea conştientă de faptul că expresia feţei o trăda de multe ori.

- Am terminat toate încăperile de sus, începu ea şi se aşeză pe un scaun lângă el.

Timp de o oră, îi puse în vedere sugestiile şi alternativele ei, discutând inclusiv costurile; singurele intervenţii ale interlocutorului erau legate fie de un

amănunt pe care-l dorea accentuat, fie de o apreciere a opiniilor ei. O asculta absorbit, făcând la răstimpuri mişcări din cap pentru a-i arăta că-i înţelege punctul de vedere.

- Cred că ţi-ar plăcea camera asta mai colorată. Ar fi mai primitoare, şi o să te ţină mult timp. Covorul trebuie schimbat. Mă gândeam la ceva de nuanţa scorţişoarei, fără model, iar pentru fotolii, o tapserie în carouri, la fel şi pentru perdele. Pereţii sunt bine aşa cum sunt acum.

Aveau o culoare gălbuie, şi bârnele de pe tavan aduceau o notă de contrast.

- Ai foarte mult spaţiu nemobilat; cam aşa erau majoritatea camerelor. Şi multă lumină, deci decorul nu trebuie să fie prea strălucitor.

Mai degrabă intim şi practic, în acelaşi timp.

Era conştientă de faptul că el petrecea o mare parte din timp la masa de lucru; în mod clar, o folosea şi ca spaţiu de relaxare. Pernele din scaunul lui preferat arătau cam uzate, iar pe masă se aflau întotdeauna cărţi, ca şi cum obişnuia să citească înainte de culcare. După căsătoria cu Carol, s-ar putea să nu mai aibă parte de această plăcere, dar cel puţin ea îi putea face camera cât mai plăcută,

înlăturând imaginea sumbră a viitorului.

- Nu voi comanda nicio piesă până nu mă asigur că-ţi place ce ţi-am arătat.

- Cred că ai lucrat intens pentru a-mi face pe plac, răspunse el serios, cu o notă de respect în glas. Nu ştiu ce crezi tu, dar eu mă gândesc doar la pielea mea. N-ai vrea să ne plimbăm cât încă e soare, şi să discutăm afară restul detaliilor?

Era o altă dovadă a atenţiei lui; remarcele ei privind plimbările până la cutia poştală şi fiind duminică, el crezuse probabil că-i lipsesc. In mintea Lornei răsăriră pasiunile lor comune; el aprobase toate sugestiile ei cu un entuziasm sincer.

- Eşti gata să te apuci şi de partea de jos? se interesă el în timp ce înaintau încet de-a lungul cărării.

Se plimbară până la marginea domeniului şi înapoi, o distanţă considerabilă. Oare câţi dintre predecesorii lui Guy făcuseră acest drum? Decorul era ideal pentru declaraţii de dragoste, reflectă ea şi un zâmbet îi apăru de pe buze. Iată un amănunt ce nu avea să se schimbe - spaţiul acela va avea aceeaşi utilitate şi pentru generaţiile viitoare. Ideea de moştenire avea o importanţă deosebită, mai ales

că lui Guy îi plăceau copiii. Oare Carol îi va dărui unul? Guy era ultimul descendent care să perpetueze numele familiei, şi-ar fi fost păcat să-l piardă. Brusc, realiză că el îi pusese o întrebare şi că aştepta, mirat, un răspuns.

- Incep cu sufrageria, mâine, se trezi ea.

Asta însemna sala de biliard, holul, apoi bucătăria şi celelalte încăperi adiacente, pe care va trebui să le facă pe rând pentru a n-o deranja pe Hannah.

- Şi...camera bunicii ?

- O las la urmă, ezită Lorne.

Dintre toate camerele, cea a lui Kate Noble avea ceva aparte pentru Lorne, ca şi proprietarul; se strecura acolo de câte ori avea ocazia, atrasă de eleganţa simplă a spaţiului aceluia. Guy o surprinsese o dată, când intrase să ude florile de la fereastră.

- Ai prefera să o las aşa cum este? sugeră ea.

- Nu, ripostă el. Bunica ar fi detestat aspectul ei actual, deci nu mă supăr dacă. te ocupi şi de ea.

Ezitarea din glas îi aminti Lornei observaţiile logodnicei lui. Putea oare Guy să repete greşeala tatălui său? Cu siguranţă, Hannah se temea de un astfel de rezultat. Guy îşi dedicase întreaga viaţă

proprietăţii sale şi pământului. Dar Carol? Cui se dedicase? Gleanings îi servea exclusiv în măsura în care găsea resurse de amuzament. Nu cunoştea dragostea sinceră, altruistă. Lorne se opri un moment, cu faţa întoarsă către vechea casă, împrejmuită de narcise, către figura blândă a lui Bundle alături de mielul ei, şi neliniştea o cuprinse din nou, fără să ştie de ce. Poate din cauza celui de-al doilea miel; poate pentru ea însăşi, dar şi mai mult pentru Gleanings - cine ştie cât va mai rezista? Dacă i s-ar fi întâmplat ceva lui Guy? Carol nu s-ar fi îngrijit de domeniu, nici măcar n-ar fi încercat să-l păstreze. Işi reluă ritmul paşilor, alături de proprietar, abătută. El se aplecă şi-i culese câteva floricele de pe marginea drumului; ea le strânse în mână la fel cum făcea şi cu scrisorile lui. întregul spaţiu îi pătrunsese în inimă, se împlântase acolo, din păcate, iar ea avea să-şi termine treaba în curând, şi avea să-l părăsească.

- Peste puţin timp, puiul de pasăre îşi va lua zborul. Poştaşul o să poată pune din nou plicurile la locul lor, remarcă el. N-o să mai ai plăcerea acestor plimbări.

- Am să mă descurc, zise ea amabilă, deşi se

simţea mai tristă ca oricând.

Până în ziua când pasărea îşi va lua zborul, ea va fi de mult plecată. N-avea motiv să mai stea. Cine ştie ce cărări vor mai străbate paşii ei? Poate vor fi drumuri sumbre, care nu-i vor oferi aceeaşi satisfacţie, căci o parte din ea va rămâne legată de locurile pe care Kate Noble le iubise atât de mult. Şi de bărbatul de lângă ea, părea că-i dictează inima, însă raţiunea nu voia s-o asculte.

Intreaga natură părea că se preocupă de a clădi spaţii intime, aşa cum făcea ea cu Gleanings, de a forma familii, aşa cum făceau păsările deasupra lor. In afară de ea. Era un adevăr pe care Lorne şi-l asuma. Munca pentru Gleanings se dovedise a fi mai fructuoasă ca oriunde altundeva. La început, crezuse că e din cauza spiritului bătrânei, care stăruia printre ei. Dar pe măsură ce înainta, începuse a se dedica tot mai mult sarcinii ei, încât acum, ideea de a recupera frumuseţea pierdută a domeniului devenise o necesitate; faptul că proprietara călătorise până la celălalt capăt al lumii şi o adusese practic aici, o învestea cu responsabilitatea restaurării unei case pentru o persoană care nu mai era printre cei vii. Işi îndeplinise misiunea, conştientă că avea gusturi

comune cu bătrâna, şi se lăsase purtată de insipiraţie, ca şi cum ea însăşi ar fi fost stăpâna, înlăturând-o pe Carol, care într-o bună zi va distruge tot ce proiectase ea. Tocmai de aceea lăsase camera lui Kate la urmă - era camera stăpânei.

- De ce taci ?

Vocea lui Guy o făcu să tresară şi-i întâlni ochii cercetători. Roşi din cauza imaginaţiei sale nestatornice, care o făcuse să uite de prezenţa lui. Compania lui Guy devenise precum un obiect preţios, mai ales că va trebui să plece; începea deja să numere orele pe care mai aveau să le petreacă împreună. In curând, plimbările lor vor înceta pentru că Lorne nu va mai putea reveni la Gleanings după terminarea lucrărilor.

- Aş da orice să-ţi citesc gândurile, zâmbi el.

Ştia că merită un răspuns, dar pentru că nu putea minţi, obrajii îmbujoraţi o vor trăda; totuşi, nu-i putea spune adevărul, şi se ruga ca el să n-o descopere.

- Cred că e din cauza salonaşului..

- Nu se poate să lucrezi chiar şi duminica. Acordă-ţi o zi de relaxare!

De câte ori David nu-i făcuse aceeaşi observaţie? Ii era dor de fratele ei, de sprijinul lui moral.

Observaţiile lui Guy erau delicate, în limita respectului pe care-l arătase atât faţă de ea, cât şi faţă de Robbie.

- Dar tu te îngrijeşti de animale, indiferent dacă e duminică sau nu, remarcă ea.

- E o necesitate, se apără el. Trebuie să le hrănesc şi să le curăţ locurile. Apropo, i-am promis lui Luke că mă uit la generator înainte de a se întuneca, şi se uită repede în sus.

- E ceva în neregulă ?

- Nu, dar îl verificăm zilnic atunci când avem ouă. Dacă pică generatorul, nu mai dă căldură, iar pierderile ar fi inestimabile. Nu vreau să pierd şi puii, acum după ce-am pierdut mieii.

Munca îi aducea nu doar satisfacţii materiale. Lorne îl privi. Guy cerceta înaltul cerului, zborul păsărilor, mişcările lor - toate îi ofereau informaţii preţioase, ca şi cum ar fi citit totul într-un ziar.

- Nu s-au înălţat de mult, remarcă el, arătându-i un stol ce zbura jos. Cred că Luke ară pe undeva la ora asta.

- Cum? Duminica?

- Da ! O face pentru el, nu pentru mine. In fiecare duminică, dacă e vreme bună, o ia pe Frumoasa la

arat, ca să
o antreneze. Dacă vii cu mine la adăpost, ai să-l vezi, nu e departe.

Când ajunseră acolo, Guy îi sugeră să nu mai intre şi să-l urmărească pe bătrân.

- Merită să-l vezi, o asigură el. Nicio cută nu-i brăzdează faţa când munceşte singur, dar nu e la fel când ia tractorul. Niciodată nu i-au plăcut maşinăriile de genul acesta.

- Şi totuşi, verifică generatorul în fiecare zi, deci ştie câte ceva despre motoare, îi aminti Lorne.

- Aşa e, dar ar fi preferat să păstrăm vechea moară de vânt. Dacă am fi fost mai aproape de râu, l-aş fi ascultat. Vin imediat, şi intră înăuntru.

Lorne hoinări un timp pe lângă adăpost, încercând să evite zgomotul motorului.

- Ar fi trebuit să-mi aduc aparatul de fotografiat, gândi ea cu voce tare în timp ce-l spiona pe Luke.

Bătrânul era foarte mândru de animalul lui. O observă pe Lorne şi o salută cu mâna. Pământul se întorcea bucată cu bucată sub copitele calului. Mirosul de pământ proaspăt, jilav, abia ieşit de sub zăpezile de iarnă, îi adie pe la nări; aerul era plin de miresmele primăverii, ale culturilor care-şi aşteptau

plantarea; căci în seminţele acelea sălăşluia întreaga esenţă a vieţii, pe care nicio fiinţă umană n-o putea pătrunde. Lorne inspiră adânc, lăsând s-o pătrundă acele miresme şi să-i atingă simţurile.

- Miroase dulce, i se alătură Guy, ştergându-şi uleiul de pe palme.

- Nu şi cârpa aia! se strâmbă ea.

- Ştiu, dar e preţul pe care-l cere progresul ştiinţific. Nu pot folosi câte o sticlă de apă la fiecare sută de pui pe care-i verific. Luke ară atât pentru Frumoasa, cât şi pentru propriul folos. Mai târziu, însămânţăm pământul.

- înseamnă că n-ai de gând să scapi de el? izbucni ea. Scuză-mă, nu e treaba mea.

- Doar nu credeai că vreau s-o vând? o cercetă el cu privirea.

- Ai spus că. mai bine n-ar fi deschis gura.

- Ştiu ce am spus, dar am fost provocat, şi eram şi speriat. Când calul s-a ridicat în două picioare, aproape că te lovise.

Deci, de-asta se înfuriase el într-atât. Lorne nu observase, pentru că singura ei grijă fusese Robbie. Era normal ca el să aibă aceeaşi responsabilitate faţă de persoana ei.

- Nu mi-am dat seama.

- Aşa a fost!

Lorne abia acum realiza ce presiune crease incidentul pe umerii lui Guy. Iar ea îl condamnase la vremea respectivă. Acum, îşi făcea autocritica în tăcere, mulţumită, totuşi, că Luke rămăsese cu calul.

- Luke ştie?

- Bineînţeles, deşi, încă nu m-a iertat că i-am cerut un motiv solid ca să pot păstra gloaba lui. Luke e mai încăpăţânat ca un catâr, şi dragostea ce i-o poartă animalului său a fost hotărâtoare.

Lorne respecta tactul şi bunătatea de care dăduse Guy dovadă. Şi care-i confereau adevărata valoare.

Soarele cobora lent, îmbrăcând crestele stâncoase cu tonuri aurii; pământul se desfăta în lumina asfinţitului, dar străfundurile lui rămâneau întunecate, ascunse razelor, căci cărările adâncurilor se cufundau tot mai departe, drepte, profitând atât de bogăţia trecută a solului, cât şi de hrana prezentului, ce-l pregătea pentru următoarea recoltă. O recoltă pe care n-avea s-o mai prindă pe Lorne la Gleanings.

Capitolul 9

Zilele treceau cu folos pentru munca de redecorare. Pe lângă faptul că se ocupa de proiectarea lucrărilor, Lorne se mai ocupa şi de comandarea materialelor, căuntând să obţină cea mai bună echipă cu care să poată continua. Multe mai rămăseseră de făcut, dar Guy părea pregătit pentru orice fel de cheltuială în scopul renovării, probabil pentru logodnica lui, iar Lornei îi făcea pe plac din alte motive, pe care nu îndrăznea să le menţioneze.

Lorne spera, de altfel, ca răspunsurile să vină cât mai târziu, pentru a-i mai acorda ei încă o săptămână în compania lui Guy, deşi era conştientă că acest lucru îi provoacă doar suferinţă. Timpul ce se scurgea repede o făcea să-şi înăbuşe durerea interioară, trăind pur şi simplu clipa prezentului, ca şi cum n-ar mai fi existat un viitor în care să se bucure de parfumul zilelor petrecute cu el.

Plimbările zilnice până la cutia poştală deveniseră o necesitate, deşi ştia că era prea devreme pentru un răspuns, mai ales că trimisese cereri în toată lumea cunoscuţilor ei, acolo unde era sigură că va găsi calitate şi simţ estetic în acelaşi timp. In ciuda

faptului că nu-şi dorea să părăsească Gleanings şi pe stăpânul lui, voia să obţină rezultatele efortului ei, precum şi răsplata; ţinea destul de mult şi la aspectul financiar, ca o finalitate necesară a serviciilor ei.

Robbie începuse a-şi forma o rutină zilnică din hrănirea mielului, din colectarea ouălor şi din ajutorul acordat lui Hannah. O ajuta şi pe Lorne, lăsându-i spaţiu liber pentru a se concentra asupra planurilor sale, deşi era conştientă că bănuţii pe care-i căpătase băiatul de când cu dintele, trebuia cheltuiţi cumva.

- O să mergem în sat, mâine la prima oră, îi promise ea.

Puteau să prindă dubiţa poştei, care funcţiona şi pe post

de transport local.

- Puteţi lua maşina mea, se oferi Guy, volubil, când auzi de escapada pe care o plănuiau. Iţi arăt cum se manevrează, după-amiază, dacă vrei.

- Dacă nu mai ai nevoie de maşină.. .ezită Lorne, pentru că avea de ales între un mijloc public de transport sau cel al lui Guy.

- Nu am. Oricum, eu şi cu Carol mergem în sat la avocat, deci o să mergem cu Land Rover-ul. Şi ai zis că ştii să conduci.

- Da.

In sinea ei, Lorne îi mulţumea lui David că se ocupase ca permisul ei să fie valabil şi peste graniţă. Avea şi taxa de drum plătită.

- Nu se ştie niciodată; poate că ai nevoie să închiriezi o maşină când eşti plecat, insistă el.

- N-am mai condus un Rover şi aş vrea să mă obişnuiesc înainte de a merge la drum mai lung.

- Atunci, rămâne după prânz? Poţi veni şi tu, dacă te pricepi, se adresă el băiatului.

- Domnule Guy, să luaţi şi nişte cartuşe la dumneavoastră dacă tot sunteţi lângă sala de arme, se opri Hannah în dreptul uşii. Luke crede că a văzut o vulpe.

- Sper că n-a ajuns la găini? se îngrijoră el imediat.

- Nu, încă nu, din câte ştiu, dar lipseşte o raţă.

- N-am văzut urme de pene, se preocupă el. Lipseşte de mult ?

- Destul de demult. In ultimul timp, eu am aranjat raţele, ca să-l scutesc pe Luke de încă o treabă. Atunci am observat că nu mai e.

- O să patrulez eu puţin, promise Guy, iar Hannah se îndepărtă, mulţumită de răpuns. Nu, de data asta nu poţi veni cu mine, şi-l mângâie pe copil pe păr. Vei

avea destul timp să înveţi să tragi, dar numai după ce împlineşti nouă ani. Atunci, ai să mă poţi însoţi.

Inima lui Lorne tresări la auzul afirmaţiei. Sunase ca o promisiune, ori ea şi Robbie aveau să fie de mult plecaţi, iar Gleanings şi Guy nu vor mai exista pentru Robbie decât ca amintire. In ce o privea pe ea, se îndoia că ar putea să le treacă uşor cu vederea; fiecare oră pe care o petrecea acolo,
i se întipărea în minte şi-n suflet, şi n-avea de gând să şteargă totul cu buretele.

Guy se ţinu de promisiune, şi o duse în maşină după prânz. Stătea alături de ea, cu mâna pe schimbătorul de viteze.

- Bagă în prima viteză.

- E cam rigid. Altfel, cred că se conduce ca o maşină obişnuită.

Lui Lorne nu i se părea ceva special; era doar o maşină, nu un elicopter; în plus, alături de Guy, simţea că ar fi putut muta şi munţii din loc.

- Mergi până la capătul aleii şi stau şi eu cu tine; apoi, poţi să stai toată după-amiaza cu ea, să mai exersezi, îi sugeră el cu căldură.

La cutia poştală, coborî să-şi colecteze plicurile, apoi urcă la loc.

- Te descurci, şi o lăsă singură.

Du-te. Mai vrei să mai iei şi pe altcineva? şi-i arătă pe Robbie şi pe Jet, care aşteptau încrezători.

- Bună idee. Putem merge până la râu, să ne şi plimbăm puţin.

Brusc, îşi aminti că nu-i prea acordase băiatului atenţie, în afara lecţiilor zilnice, cu toate că el nu ducea lipsă de ocupaţii. De multe ori avusese parte chiar de Luke sau de Guy; n-o căuta niciodată pe Carol, ba chiar o evita. Lorne se aştepta ca Guy să vină cu ei, însă acesta se apleca şi-l ridică pe Robbie pe scaunul din faţă, apoi îi comandă şi lui Jet să se urce în spate.

- Distracţie plăcută!

Ii urmări cu privirea, până când Lorne ieşi de pe alee. Robbie se foia fericit, surprins de excursia neaşteptată, dar Lorne îl mai temperă :

- Potoleşte-te; n-ai decât să sari cât vrei când coborâm.

- O iei prin apă, aşa cum face unchiul Guy?

Ea îl privi cu un aer de superioritate, neaşteptându-se la o astfel de întrebare, scăpând pedalele de sub control. Motorul era aproape să se înfunde, iar ea schimbă imediat viteza.

- Tati o ceartă pe mami când se întâmplă asta.

- Ştiu; şi ea căzuse victimă criticii lui David din acelaşi motiv. Nu ştiam că-i spui domnului Noble, unchiul Guy.

- El mi-a spus să fac aşa.

Crede că e mai uşor, şi oricum i-ar plăcea să aibă un nepot. A, ce bine! Mergem prin vad, şi-şi lipi nasul de geam, fascinat de rotocoalele de apă de sub roţi.

Jet se aruncă în faţă, în braţele copilului, nedorind să rămână pe dinafară, indiferent ce se petrecea acolo.

- Inapoi, înapoi, Jet !

Comanda hotărâtă o încremeni pe Lorne. Pieptul o durea din cauza bătăilor puternice ale inimii; mai avea puţin şi-i dădeau lacrimile. Nu intenţionase s-o ia prin vad, ci pe parte cealaltă a câmpului. Din cauza acelor cuvinte, sufletul ei agoniza şi mai mult acum. Dacă l-ar fi putut face pe Robbie nepotul lui cu adevărat; însă era imposibil. Altfel, trebuia să rămână nişte aşa-zise rude, după cum credea băiatul, şi să se mulţumească doar cu atât, deşi nu-i era de-ajuns.

Opri maşina imediat ce trecură pe partea cealaltă. Coborâră cu toţii; spre marea ei dezamăgire, câinele se ţinea în permanenţă lângă copil, interpunându-se

între el şi apele râului.

- Putem merge până la pod?

- Da, dar să te ţii după mine. Poteca se îngustează şi nu vreau să te pescuiesc din apă.

Robbie umbla cu ochii în jos, concentrat la mişcările ierbii, pândind vreo pasăre să sară dintre tufe - măcar avea un motiv de focalizare a atenţiei. Lorne încerca să-şi înăbuşe gândurile interioare. Se prinse de grilaj, uitându-se în jos spre curenţii de sub ei, în timp ce băiatul se aşeză pe podeaua podului.

- Uite! Peşti!

- Da; unchiul Guy o să vină cu mine într-o zi când are timp liber.

O durea rostirea acestor cuvinte; şi se îndoia că, la început de sezon, el avea să găsească timp pentru distracţii.

Ceva mai încolo, dădură peste cuibul de potârnichi pe care ea şi Guy îl găsiseră cu câteva zile mai devreme. Lorne îl luă în braţe pe Robbie, apropiindu-l de locul cu pricina, pentru a nu speria pasărea, care şi-aşa îi cerceta suspicioasă. Cu aripile ei, îşi apăra puii de intruşii care o priveau fascinaţi.

- Să-l chem pe Luke; el ştie ce să- le facă. Să n-o ridici acum, e prea speriată şi o să-i sperii şi pe

micuţi. Luke o să le aducă un coş sau ceva asemănător.

Bătrânul se pricepea la treburi dintr-astea şi era întotdeauna pregătit, în timp ce Lorne avea mari lacune.

- Haide, Jet! comandă ea.

De data aceasta îl lăsă pe Robbie s-o ia înainte şi el alergă în cea mai mare viteză la maşină, pentru a ajunge cât mai repede acasă.

Guy se oferi el însuşi să se întoarcă în locul unde se afla cuibul. Spre surprinderea ei, îi plasă pe copil şi pe Jet în spate, iar el rămase pe scaunul de lângă şofer.

- Nu vrei să conduci?

La urma urmei, era maşina lui.

- Nu, atâta timp cât găsesc un şofer competent.

Obrajii ei se împurpurară.

- Opreşte pe partea asta şi o să traversăm podul pe jos.

- Cuibul e chiar dedesubt.

- Văd.

- N-ai de gând să o prinzi ?

- Nu. E mai bine să vină de bunăvoie.

Plasă coşul pe o platformă netedă la baza podului,

îndreptându-l spre direcţia cuibului, lăsându-i capacul deschis.

Apoi, sub privirile uluite ale Lornei, scoase o farfurie de tinichea şi începu să lovească în ea. Zdrăngănitul stârni un freamăt imens în oaza de linişte a râului, încât sentimentele ei oscilau între amuzament şi iritare. Apoi îl văzu că aşază grijuliu o farfurie înăuntrul coşului, şi imediat realiză intenţiile lui Guy.

- Crezi că are să vină la mâncare?

- Oricum, are destulă cât să-i acapareze atenţia.

- Şi puii? N-ar trebui să-i veghem noi, dacă tot o prindem pe mama loc în capcană?

- O să-i cheme şi pe ei. Sunt destul de mari şi or să se poată urca singuri la mâncare. Iar coşul de răchită e destul de încăpător pentru toţi.

- Poate că o să se zbată ca să scape, se îngrijoră Lorne, căci mai văzuse astfel de cazuri, în care mamele îşi mai şi răneau puii.

- Dar nu e aşa de sălbatică, răspunse el. E obişnuită să i se aducă de mâncare, şi nu-i e frică de oameni, altminteri, ar fi zburat de-aici într-o clipită.

Se opri şi-şi întorse ochii, cercetând capcana, precum un vânător care e sigur de succesul capturii

sale, totuşi pregătit pentru surprize. Robbie se simţea cu siguranţă la fel; degetele lui le strângeau cu putere pe ale ei. Şi totul pentru nişte păsări, ceea ce o făcea să-şi stăpânească un surâs interior.

Dintr-o dată, tufele începură să se mişte. De după frunze apăru un cioc gălbui, apoi un gât şi-un cap prelung, urmat de tot grupul; se repeziră la mâncare cu toată viteza. Insă băţul care sprijinea capacul se mişcă imediat ce intră pasărea-mamă, iar capacul căzu peste ea.

Guy avusese dreptate. In loc de ţipetele pe care se aştepta să le audă, dinăuntru răzbeau sunete de mulţumire, apoi un ţipăt mai prelungit. Guy o prinse pe Lorne de mână şi-i îndrumă privirile. Ţipătul se auzi din nou şi printre firile de răchită întrezăriră încă un cap gălbui.

- Ah, uite, a mai rămas unul.

Guy îl prinse repede şi pe acela.

- O să-i fie mai bine de unul singur. Lasă-l !

Cam asta e tot. Haide, să-i ducem lui Hannah. Ia, te rog, de o parte a coşului, o rugă el pe Lorne. Iau eu de cealaltă.

Ea nu se putu stăpâni să nu arunce o privire înăuntru. Cei mici se îngămădeau pe patul de paie

pregătit, săturaţi pe deplin cu masa pregătită de Guy.

La întoarcere, conduse el. Parcă exact la uşa bucătăriei.

Lorne sări jos din maşină şi-şi scoase eşarfa mare şi verde ce-i împodobise părul.

- Haide să înfăşurăm coşul şi să-i spunem lui Hannah că e cadoul ei de Paşte.

Şi, din două mişcări, legă eşarfa de coş, dându-se un pas înapoi pentru a-şi admira creaţia; era bucuroasă şi-şi aducea astfel aminte de glumele pe care le făcea cu Sally şi cu David, glume care-i apropia, şi care-i stârneau amintiri când se afla departe de ei.

Guy aprobă gestul cu o lucire jucăuşă în ochi, apoi luă coşul în braţe şi ciocăni la uşă.

- Un cadou pentru tine, Hannah, de la noi trei.

Femeia începu să râdă, plăcut surprinsă.

- Lăsaţi-o în curte, biata creatură.. .Am să le dau ceva să mănânce până ce Luke o să le facă un adăpost.

- Dar au mâncat deja. însă Guy îi duse mâna la gura băiatului.

- Nu-i strica lui Hannah plăcerea.Ah, uite-o pe Bundle, strigă Guy pentru a schimba obiectul

atenţiei.

Robbie nu aşteptă al doilea îndemn şi o zbughi în direcţia aceea.

- Ce altceva poţi să mai aştepţi de la viaţă când ai şase ani? oftă Guy.

O cuprinse distrat pe după umeri şi o conduse, alături de el, spre o clădire, ca şi cum umblaseră unul lângă celălalt de când lumea. Lorne nu dorea şi nici nu mai avea puterea de a se sustrage, aşa că-i acceptă compania, gustând din plăcerea atingerii lui, indiferent cât de impersonal ar fi fost gestul său.

Dacă poza lor împreună ar fi durat la nesfârşit, reflectă ea, iar ei să se poată bucura de căldura unei familii şi a unui cămin, poate chiar a copiilor. Dar gândurile îi provocau suferinţă. Acestea erau cele care formau experienţa de viaţă, precum şi amintirile ce aveau să fie împărtăşite odată, în spatele perdelelor trase, pe timp de iarnă, undeva în faţa şemineului. O străfulgerare a simţului realităţii o atenţionă să nu mai continue cu astfel de idei, mai ales dacă cel care-i stătea acum alături avea să-i înşele aşteptările, sau dacă ea se va retrage înlăuntrul ei, umilită de refuzul lui. Ar fi putut îndura orice, mai puţin o asemenea situaţie. Se întrebă cât

va mai rezista la Gleanings, dacă îşi va putea duce la bun sfâşit munca sau nu. Dacă David s-ar fi aflat în Anglia, s-ar fi mutat la el, şi ar fi continuat să se îngrijească de lucrări acolo, decât să fie torturată de apropierea lui Guy. Brusc, avu senzaţia că nu mai poate suporta decizia pe care o luase mai devreme, aceea de a profita la maximum de clipele pe care le mai avea de petrecut în compania lui Guy; ajunse a se teme să mai rămână, însă laşitatea îi dădea un sentiment de groază de a părăsi Gleanings şi pe Guy, pentru totdeauna.

Temerile persistară şi pe parcursul nopţii, bântuind-o în coşmaruri, nelăsând-o să doarmă.

Robbie rămase mirat când a doua zi, la micul dejun, ea acceptă pe loc să pornească foarte devreme la o plimbare până în sat.

- V-am scos maşina, o anunţă Guy, e parcată în faţa uşii.

Ii mulţumi şi-l trase pe Robbie de pe scaun, nerăbdătoare

să scape de privirile lui întrebătoare; se vedea că era nedumerit de atitudinea ei, însă nu făcu niciun comentariu, doar le sugeră să-şi ia pelerinele de ploaie.

- Stă să plouă.

- Mă duc sus să le iau.

Urcă repede scările şi petrecu mult timp netezindu-le, aranjându-le, sperând ca până la întoarcerea ei, Guy să fi plecat la garaj.

Insă tactica ei dădu greş, căci Guy o aştepta lângă maşină, discutând cu Robbie. Aşteptă ca amândoi să se aşeze pe scaune, apoi vorbi încet către ea :

- Mi-ar plăcea.

- Unchiul Guy mi-a mărit suma la zece peni, izbucni Robbie. Scuze, unchiule Guy, tu ai început primul, se retrase el, când îşi aminti de bunele maniere.

- Il răsfeţi, protestă Lorne delicat, pentru că şi ea făcea la
fel.

El nu-şi mai continuă ideea, deşi ea rămase cu cheia suspendată în aer. In schimb, le ură drum bun. I-ar fi plăcut să audă ce gândea el. Il salută şi ea, apoi îi puse lui Robbie centura. In timp ce se îndrepta spre ieşirea de pe alee, un impuls îi dictă să se uite în oglinda retrovizoare, şi inima începu a-i bate cu putere când observă că el rămăsese în acelaşi loc,

urmărindu-i, şi de data aceasta.

"Vrea să se asigure că îi conduc bine maşina" se iluzionă Lorne, şi se concentră la drum, hotărâtă să-şi păstreze buna dispoziţie pentru Robbie.

Parcă în faţa unui magazin mai mare. Uşa se deschise cu un clinchet de clopoţel când intrară ei, şi-i întâmpină un miros de parafină, de caramele ieftine şi de săpun de casă - toate la un loc. Lorne se pomeni exact lângă o tavă cu ouă, pe care o femeie de după tejghea le mută pe un grătar, alături; Lorne observă în locul respectiv mai multe substanţe uleioase folosite la gătit, precum şi un tub de unt "lichid", care nu se mai găsea de ani de zile. Hannah îşi producea singură untul, deci n-avea nevoie să cumpere de aici. Magazinul părea să ofere absolut orice, atât pentru oameni cât şi pentru animale. Robbie ochi cu o precizie de radar o tavă imaculată, pe care se găseau nişte mere fabulos de mari.

- Sunt bune şi dulci şi nu-i dau dureri de burtă, zâmbi femeia către Lorne.

- Ştiu, deja a mâncat unul. Şi iată rezultatul, şi Lorne îl ridică pe băiat la nivelul tejghelei pentru ca vânzătoarea să-l poată vedea.

- Oricum îi cădeau dinţii la vârsta lui, râse ea, şi e

mai plăcut să-i pierzi într-un măr decât la dentist, comentă în continuare, şi le împachetă două mere, după care le vârî cu mâna ei în pungă. Asta ca să nu vă murdăriţi şi dumneavoastră.

- Nu putem să le mâncăm acum? Doar unul, se rugă Robbie.

- Să ne aşezăm lângă statuia din parc, sugeră Lorne. E plăcut şi putem urmăi întreaga mişcare de-acolo.

Nu era mare lucru de observat, astfel încât după ce-şi terminară fructele, se spălară pe mâini. Lorne nu dorea să-i înapoieze lui Guy maşina lipicioasă, mai ales după amabilitatea ce-o arătase faţă de ea.

La întoarcere, nu-i mai găsi pe Carol şi pe Guy. Plecaseră şi abia a doua zi aveau să revină la Gleanings. Maşinile lor nu se intersectaseră, pentru că vehiculele mici nu puteau trece prin vad. Lorne oftă uşurată aflând vestea.

- Abia ce-au plecat, o informă Hannah.

Iar domnişoara Carol a.sau mai bine vă povesteşte domnul Guy când se întoarce.

Bătrâna se oprise din cauza apariţiei lui Robbie; buna dispoziţie a Lornei păli. Oare ce avea Hannah să-i spună atât de important? Oare cei doi erau pe

punctul de a se căsători? Ar fi fost singura variantă posibilă. Doar mergeau la un avocat în legătură cu moştenirea lui Kate Noble, şi ştia că el era nerăbdător să clarifice situaţia. Or pe ea n-o interesa viitorul domeniului, deci nici veştile nu aveau legătură cu această călătorie; însemna că era vorba de o problemă personală, şi, din moment ce o includea şti pe Carol, există o singură variantă.

- Haide să dăm o raită prin curte, poate îl găsim pe Luke.

Adusese pentru el un pachet de tutun, iar pentru Hannah, nişte ciocolată. Vestea neaşteptată trezi în ea o stare de agitaţie, nu mai putea rămâne între patru pereţi, care o sufocau. Se grăbi pe scări în jos, strigându-l din mers pe Robbie. De afară se auzi zdrăngănit de găleţi -Luke hrănea animalele. Il găsi ocupându-se de mânz.

- Cu cât cresc mai repede, cu atât mai bine, mormăia bătrânul.

- Ce ţi-au făcut? se amuză Lorne. Mai bine fă o pauză şi trage o pipă, şi-i întinse cadoul, mulţumită de luminarea instantanee a chipului său.

- E de calitate, mulţumi el. Nu prea am parte de aşa ceva.

Lornei, tutunul i se păruse cam scump, dar efectul merita toţi banii.

- Mai stau până verific generatorul, apoi îl încerc. Acum nu vreau să-l amestec cu miros de benzină. Nu vreţi, vă rog, să-mi ţineţi şi mie găleţile până mă uit la maşinăria aia?

Lorne luă o găleată, Robbie, alta.

- Te aşteptăm aici.

- Avem o scurgere, îi anunţă el în scurt timp. Mai durează vreo două ore.

- Văd că mai este ceva benzină, remarcă ea, arătând spre butoaiele de lângă şopron.

- Asta e doar o parte. Ar fi trebuit să primim azi o nouă încărcătură. Ne ajunge deocamdată, dar trebuie să sun să văd când o să ajungă şi ei.

- Mă ocup eu de îndată ce ajungem în casă, se oferi Lorne. Vrei să te ajut cu bidonul?

- Nu, e uşor. O să-i desfac capacul, dacă tot suntem aici.

Se folosi de o şurubelniţă veche pe care o utiliza şi Guy

în acelaşi scop.

Aşeză bidonul pe picioare, pregătindu-se să-l ridice la nivelul generatorului.

- S-a scurs destul de mult. Cred că e de la vreo fisură. Dacă stăpânul n-a vrut să păstreze moara de vânt.. Jet, ieşi afară de-aici ! strigă el către câine, care înţelese imediat mesajul.

Insă Bundle, care-l însoţea ca de obicei nu se astâmpără din joacă, ba crezu că Luke o stârneşte şi mai mult. Şi se împletici între picioarele bărbatului; genunchii şubreziţi ai bătrânului cedară. Luke stătea cu bidonul pregătit în aer, iar izbitura animalului îl dezechilibră complet. Bidonul se rostogoli spre marginea şopronului. Lichidul uleios se scurse în cea mai mare parte până ce bătrânul reuşi să-l întoarcă. Totul se petrecu atât de repede, încât Lorne nici nu avu timp să reacţioneze.

- Doar atât mai avem, mai ţine cam două ore. Cel puţin dacă nu continuă să curgă şi mai tare, se plânse el.

- Mă duc să sun şi să văd la ce oră ajunge dubiţa, răspunse Lorne, inconştientă de proporţia dezastrului. Vezi ce poţi face cu fisura aia.

- Domnişoară, spuneţi-le să se grăbească. Dacă maşinăria aia se opreşte, nu mai e nici căldură, şi pierdem toţi puii domnului Guy.

Capitolul 10

"Nu şi dacă vă ajut eu!"

Lorne alergă în bucătărie şi-i explică lui Hannah cele întâmplate. Ceru apoi numărul de telefon. Dispecerul o anunţă că dubiţa avusese un accident pe drum şi că rămăsese blocată într-un anumit punct, dar îi sugera Lornei să vină ea la ei cu Land Rover-ul.

- V-ar ajuta şi pe dumneavoastră şi pe noi, ca să mai scăpăm de încărcătură.

- Aşa am să fac. Vă mulţumesc.

Apoi îi explică şi lui Hannah planul ei.

- Mă duc să-l anunţ şi pe Luke. Dacă poate să mai ţină motorul până mă întorc, ar fi perfect; nu durează mai mult de o oră.

Ii urcă şi pe copil, cu tot cu câine.

- Mergem să luăm nişte butoaie pentru Luke; nu putem lăsa puii unchiului Guy să moară.

Nu, după situaţia cu mieii, continuă ea în mintea ei, ar fi prea mult de suportat. Iar dacă avea să se căsătorească cu Carol, nu dorea să-i strice ziua, întâmpinându-l cu un dezastru la întoarcere, mai ales dacă acesta putea fi prevenit.

De afară se auzi un sunet înfundat.

- Incepe să tune! zise Robbie.

- Aşa e!

Era ultimul lucru de care mai avea nevoie. Dar fie că venea sau nu furtuna, trebuia să aducă benzina. Luke era singurul care ştia cum să se ocupe de generator, deci nu-l putea părăsi, iar Hannah nu ştia să conducă maşina. Porni în viteză spre locul indicat de dispecer, fără a mai lua seama la vad în graba ei.

Dacă ar fi plouat, aerul s-ar mai fi răcorit, la fel şi adăpostul generatorului, şi implicit şi acesta. Lorne nu ştia cât puteau să reziste puii, dar era conştientă că n-au prea mult timp la dispoziţie.

- Uite-l pe poştaş! strigă Robbie.

Lorne încetini şi deschise geamul.

- Ceva pentru noi?

Ridicarea scrisorilor nu-i lua mai mult de câteva secunde, şi poate că n-ar mai fi găsit timp mai târziu. Primi două plicuri; când îşi aruncă ochii pe unul dintre ele, văzu scrisul lui David.

- Ai grijă de ea, şi i-o întinse băiatului. O deschidem imediat ce ajungem acasă. Insemna că-şi încheiaseră excursia, şi că se întorceau, poate se aflau chiar pe drum. Cel puţin, asta şi spera Lorne. Abia aştepta să-i revadă, şi revenirea lor o putea salva din criza prin care trecea, în ciuda faptului că

se împotrivea cu toată fiinţa ei. Dacă David şi Sally se întorceau, aveau să-şi caute o locuinţă, iar ea ar fi putut sta cu ei. Iar aceasta ar fi constituit o scuză perfectă ca să plece de la Gleanings, să-şi ducă sarcinile la bun sfârşit din exteriorul locaţiei propriu-zise. Gândul părăsirii acelui loc o durea nespus de mult, însă ideea de a rămâne, din perspectiva veştii pe care Guy i-o pregătea, o îndurera şi mai mult. Incercă şă-şi limpezească gândurile pentru a se putea concentra asupra misiunii pe care o îndeplinea acum, întrebându-se cum putea să încarce bidoanele în condiţiile în care nu cunoştea gravitatea accidentului. Dar, spre uşurarea ei, dubiţa fusese trasă pe marginea drumului, şi lângă ea se afla un poliţist, care-l interoga pe şofer. Parcă maşina chiar în spatele dubiţei, pentru a înlesni încărcarea. La întoarcere, ar fi trebuit să ocolească pe un alt drum, căci n-o mai putea lua tot pe alee. Ii lăsă pe Jet şi pe Robbie înauntru şi coborî ca să discute cu bărbaţii. Şoferul îi transferă, în câteva minute, două bidoane.

- Aţi fost de încredere, îi mulţumi ea.

La urma urmei, şoferul n-avea de unde să ştie identitatea ei. Nu se gândise până acum la asta.

- Cunosc maşina domnului Noble. Şi câinele,

surâse el.

- Mă grăbesc din cauza puilor, se scuză Lorne.

- Se pare că are o scurgere la generator, nu ? începu şoferul, iar poliţistul deveni dintr-o dată atent.

- Mda, domnul Noble a trecut printr-o groază de probleme lunile astea. Mai întâi cu bătrâna, apoi cu oile. N-aş vrea să piardă şi puii; ajută foarte mult industria păsărilor din Gleanings.

- Şi eu sper, mai ales cu ajutorul dumneavoastră. La naiba! izbucni Lorne simţind un strop de ploaie pe piele şi se grăbi spre maşină.

- Vine spre noi, anunţă şoferul cu privirile spre cer. Şi cred că e una mare după norii grei, n-o să treacă prea uşor.

- Aveţi grijă la vad, când vă întoarceţi, domnişoară. Treceţi-l repede, dacă apele sunt ridicate, altfel rămâneţi acolo.

- Aşa am să fac.

Maşina gonea pe şosea cu viteză maximă. Pe Lorne o bântuia un coşmar cu mii de suflete de pui nevinovaţi. Incepuse a turna de-a binelea, iar şuvoaiele îi îngreunau circulaţia. Tunetele se spărgeau chiar deasupra lor, continuu, şi încă nu văzuseră totul. Cu toate că turna cu găleata, şi că

apele veneau din susul râului, Lorne nu credea că vadul va fi mai adânc, din moment ce Guy îi spusese că râul nu creştea în zona respectivă, fiind blocat de o îngustare a malului. Când ajunseră acolo, apele nu atinseseră încă marginea de sus a malului, dar erau cu cel puţin un metru mai adânci, şi curgeau învolburate. Purtau cu ele şi urmele resturilor de prin locurile din amonte, pe unde furtuna trecuse deja. Fără combustibil, Guy pierdea puii. Dacă rămânea cu Land Roverul blocată în ape, îl putea pierde şi pe acesta. Fără îndoială, ea cu Robbie şi cu Jet ar fi înotat până la mal, însă motorul vehicolului n-ar fi supravieţuit.

Ieşi din maşină şi se duse la portbagaj ; verifică greutatea bidoanelor. Nu erau foarte grele, le-ar fi putut trece dincolo, pe poduleţ. Incercă să ruleze unul, şi renunţă imediat. Luke îl rulase pe-al său destul de uşor, însă acela nu era plin, or ea nu-l putea nici măcar apuca de margine, darămite să-l şi treacă dincolo.

- Va trebui să riscăm şi s-o luăm pe calea mai lungă, îi explică lui Robbie şi porni din nou motorul.

- Uite-l pe Luke, strigă băiatul. Ne face semne de acolo. E cu Frumoasa şi cu căruţa.

Căruţa era de fapt o invenţie de-a bătrânului - nişte buşteni groşi, sprijiniţi pe o placă tot din lemn, legate de harnaşamentul calului şi puse pe două roţi firave, tot din lemn. Luke o folosea pentru transportarea bidoanelor cu lapte atunci când Guy nu putea merge cu maşina, şi reprezenta şi un antrenament pentru cal. De când cu mica altercaţie cu Guy pe seama calului, Luke începuse a o utiliza mai frecvent, încăpăţânându-se a-şi menţine animalul în formă. Lorne deschise portiera şi-i răspunse la semnale. Bărbatul grăbi pasul spre gura vadului.

- Avem benzina în portbagaj, îi transmise Lorne de pe mal.

- Rămâneţi acolo, domnişoară; trec râul.

Se săltă în şa cu o agilitate nebănuită. Calul intră uşor în apă, cu Luke călare, ca şi cum ar fi fost cine ştie ce vrăjitor a cărui piele nu se uda. Râul umflat ridică deasupra apelor construcţia din lemn, iar Lorne se sperie o clipă, crezând că animalul nu-l va putea trage pe stăpânul său. Insă Frumoasa îşi continua trecerea fără să crâcnească, de parcă ar fi păscut liniştită pe o pajişte.

- Generatorul mai funcţionează ? se interesă

Lorne, fără a mai aştepta ca bătrânul să ajungă lângă ea.

- Da, dar mai slab decât am sperat eu, răspunse el.

Intre timp, ajunse pe partea cealaltă, şi continua să

lucreze când Lorne începuse discuţia. Ridică unul dintre butoaiele cu care Lorne nu se descurcase şi-l rostogoli până la malul râului, unde aştepta căruţa. Pe ambele, le aranjă cu grijă pe platformă.

- O să ajungem exact la ţanc.

Puteţi să veniţi cu maşina pe drumul ocolitor, domnişoară. De-aici încolo, duc eu combustibilul. Sunt unele lucruri pe care doar caii le pot face, spre deosebire de motoare, şi aruncă o privire dispreţuitoare maşinii.

- O să-l informez pe domnul Noble, zâmbi ea.

Ochii bătrânului aveau o licărire sălbatică.

- Chiar vă rog s-o faceţi, iar glasul lui părea a spune "Ştiam eu!"

Il urmări fascinată pe Luke săltându-se din nou pe cal şi trecând râul. La venire nu avuseseră greutate, iar Lorne spera să nu întâmpine probleme la întoarcere. Mai ales că nivelul apelor crescuse puţin,

aproape că atingea pântecele animalului. Rămase în ploaie până când Luke îşi ridică basca în semn că trecuse cu bine. Ea îi făcu cu mâna şi se urcă în maşină. Avea de gând să-i povestească totul lui Guy, luându-i apărarea lui Luke, deşi nu era necesar, dar măcar îi va da bătrânului satisfacţia ultimului cuvânt. Guy îl va aprecia, cu siguranţă, dar îl va şi critica.

- Acum nu ne mai grăbim, îi zise lui Robbie; haide să deschidem scrisoarea de la tata, să vedem când se întorc.

Era nerăbdătoare să afle veşti de la ei. Degetele i se mişcau repezi pe plic. Ii părea ireal că ţine în mână o scrisoare de la fratele ei după atâta timp, dar în sinea ei simţea că atât el, cât şi Sally sunt sănătoşi.

- Sunt bine, îl asigură pe Robbie, care aştepta şi el veştile.

Sunt pe drum, apoi verifică data. E de la Hong Kong şi au pus-o acum o săptămână. Ar trebui să fie acasă pe.. .data de 21, scriu ei aici. Azi în cât suntem ? Adică astăzi! Şi dintr-o dată, scăpă foaia şi-l luă pe Robbie în braţe, fericită. Dacă avem noroc, la sfârşitul săptămânii vom fi împreună din nou.

Ce uşurare! Nici că putea să cadă mai bine sosirea lor!

- Tremuri ? o întrebă copilul, curios.

- De bucurie, cred că şi tu te simţi la fel, şi-şi puse mână pe creştetul lui, însă el părea calm.

Şi Robbie ardea de nerăbdare să-şi revadă părinţii, însă nu dorea să părăsească Gleanings din anumite motive, după cum era cazul ei.

Pentru el, toate animalele şi treburile fermei reprezentau o joacă de copil. Pentru ea, reprezenta un cămin, şi un proprietar de a cărui prezenţă inima ei se ataşase prea mult; îl iubea, iar acum trebuia să plătească scump îndrăzneala de a-şi fi scăpat sentimentele de sub control.

- Şi-au luat o casă în satul vecin, citi ea în grabă conţinutul scrisorii. Au luat legătura cu administratorul, care a fost de acord să le-o închirieze pe termen scurt, până când au să găsească altceva în zonă. Cam asta e tot. Incearcă să citeşti şi tu cât conduc eu, măcar mai exersezi puţin.

Ii întinse foaia; îi dădea o ocupaţie copilului, pentru ca ea să poată medita în voie. Se înţeleseseră ca David s-o contacteze la Gleanings, ceea ce s-ar fi putut întâmpla în aceeaşi zi. Nu specificase ora la care avea să ajungă. Probabil că deja aterizaseră.

Conduse cu mare atenţie, în ciuda agitaţiei

stârnite de veştile fratelui ei. Acum nu mai contau cinci minute întârziere, mai ales că nici nu cunoştea foarte bine drumul.

- Uită-te şi tu după o curbă spre dreapta, îl rugă. Nu vreau să greşim drumul. A, uite-o. Nu mai e mult, şi acceleră sigură pe ea.

Exact când maşina trecu pe lângă cutia poştală, Robbie observă că puii de măcăleandru îşi luau zborul. O rugă pe Lorne să oprească. Intr-adevăr, toată familia îşi părăsea cuibul. Un pui stătea agăţat şi nesigur pe marginea cutiei, acolo unde ei obişnuiau să le lase firimituri de pâine. Işi agita necontenit căpşorul, atent la lumea necunoscută ce-l înconjura.

- N-are pieptul roşu, remarcă băiatul.

- Incă nu, e prea mic. Când sunt mici, e mai bine să nu-l aibă roşu. Penajul maroniu îi apără, apoi trebuie să înveţe să-şi ascundă penele roşii pe după crengi, dacă se simt ameninţaţi.

Pasărea se lipise parcă de acea margine, când din cutie se ivi un căpşor maroniu, împungându-l pe fratele lui cu ciocul, spre deliciul băiatului.

- L-a împins de la spate!

- Vine spre noi, observă Lorne.

Micuţa creatură care abia-şi desfăcuse aripile,

gustând din plăcerea primului zbor, ateriză, spre teama lui Lorne, pe capota maşinii. Alte trei păsărele o urmară în zbor, dar se plasară pe cutie, pentru că li se păru mai apropiată.

- Ăştia sunt toţi, zise Robbie. Poştaşul ne-a spus că al şaselea n-a ieşit. Acum sunt o groază de măcăleandri, dacă fiecare ar avea în cuibul lor alte şase ouă.şi-ncepu a calcula pe degete.

Lorne privea curioasă creaturile firave din faţa lor, întrebându-se dacă aveau să supravieţuiască pe cont propriu. Natura oferea din preaplinul ei, însă puţini supravieţuiau pentru a se perpetua, pentru a asigura continuarea speciilor. Acesta era un detaliu sumbru al realităţii înconjurătoare, dar spera ca puii de măcăleandru să se numere printre norocoşii care supravieţuiau. N-ar fi fost scutiţi de suferinţele traiului lor, căci viaţa lua cu o mână ceea ce oferise cu cealaltă - o altă lege nescrisă a naturii.

- A zburat !

Puilul îşi recăpătase încrederea în forţele proprii şi se alătură grupului pe gard, la chemarea mamei, care-i lăsă o clipă să se odihnească, după care îşi luă şi ea zborul spre tufişurile dese din depărtare. Ceilalţi pui o urmară, unul câte unul. Lorne îi privea, tristă,

cum se duc. Zborul lor coincidea cu plecarea ei de la Gleanings, un gând pe care nu-l împărtăşi lui Robbie. Erau amănunte pe care el va trebui să le experimenteze pe propria piele, aşa cum făcuseră păsările pe care tocmai le urmăriseră. Avea tot timpul înainte pentru a simţi gustul amar al vieţii la maturitate, gândi ea abătută. Ea suferise din cauza lui Nick, însă învăţase o lecţie - învăţase să deosebească dragostea adevărată. Sau cel puţin sentimentele pe care aceasta le stârnea în sufletul omului, simţăminte pe care nu îndrăznea să le hrănească, şi care n-aveau s-o încălzească niciodată cu adevărat; în loc de lumină, primise doar umbre, aşa cum un foc mocnit se transformă în cărbune în loc să-şi răspândească braţele înflăcărate, în chemarea lor.

Maşina lui Guy era deja parcată în faţa uşii când ajunseră acasă. Nu se zărea niciunul dintre stăpâni, dar nici nu era de aşteptat din moment ce Carol nu gusta ieşirile, iar Guy nu putea s-o lase singură tocmai în ziua logodnei lor. Lorne preferă să ocolească, şi să se plimbe prin curte, în loc să dea ochii cu vreunul dintre ei.

- Mă duc direct la adăpost; vreau să vorbesc cu

Luke, zise ea. Vreau să ştiu dacă mai merge generatorul.

Frumoasa stătea liniştită lângă adăpost, aşteptându-şi stăpânul, care însă nu se zărea nicăieri.

- Ascultă! Funcţionează! o atenţionă Robbie.

- Mulţumită vouă, şi Frumoasei.

Guy apăru de dincolo de uşă.

Când deschise mai larg uşa, dinăuntru se auzi cum cineva fluieră bine dispus. Lorne recunoscu maniera lui Luke de a-şi arăta dragostea faţă de viaţă, ceea ce însemna că ajunsese acasă la timp.

- Am ajuns şi eu odată cu Luke, aşa că i-am putut da o mână de ajutor. Am fost la un pas de dezastru, spuse el grav.

- Bundle s-a tot agitat pe lângă picioarele lui Luke, povesti băiatul.

- Ştiu. Dar am înţeles că nu l-a rănit, se adresă el Lornei.

- Nu, îl asigură ea, n-a căzut, a scăpat doar bidonul. Se poate vedea unde a căzut, cred că a rămas o pată mare de ulei.

Cineva o acoperise cu nisip, între timp. Probabil Luke se ocupase de asta, iar Guy alimentase

maşinăria.

- Ce zi aglomerată. pentru toată lumea! oftă Guy şi întinse braţele pentru a-l ridica pe Robbie. Nu călca pe nisip, îţi strici papucii.

- Păsările au plecat; ne-am uitat la ele cum îşi luau zborul, când ne-am întors, îl informă el pe Guy. N-o să le mai putem duce de mâncare.

-Acum, nici nu mai ai de ce. Au luat-o spre desişuri, deci nici măcar nu ştim pe unde sălăşluiesc, îi explică ea lui Guy.

-Avem cinci motive să hrănim o pasăre adultă, o corectă el, spre bucuria copilului. Micuţii se înfometează îngrozitor când exersează zborurile. Aşa că poţi să le duci firimituri, ca până acum; o să-i fii de ajutor mamei, cel puţin până au să înceapă să se hrănească singuri, adică încă ceva vreme de-acum înainte.

Dar până la sfârşitul săptămânii ea şi Robbie aveau să fie plecaţi, însă nu era momentul potrivit să-i spună asta băiatului. Il va lăsa pe Guy să le împărtăşească vestea lui, mai întâi.

- Iţi mulţunesc că l-ai scos pe Luke din încurcătură. Ar fi fost o tragedie să pierdem şi puii.

- De fapt, meritul îi revine Frumoasei, începu

Lorne. A trebuit s-o iau cu maşina pe drumul ocolitor, pentru că apele erau prea ridicate. Am fi ajuns cu mare întârziere, dacă era după noi.

Se străduia să întoarcă lucrurile în favoarea lui Luke, aşa cum promisese, mai ales că acesta apăruse în uşa adăpostului şi-i privea tăcut pe amândoi. Şi Guy îl văzuse, şi-i transmisese un semn rapid, aproape imperceptibil, încât bătrânul se întoarse imediat la postul lui.

- Şi uite-aşa s-a murdărit din nou. Am să-l ajut pe Luke după-masă. Nu-i nimic, fetiţo, te curăţăm noi imediat, şi mângâie coama calului, care-i mirosi imediat buzunarul, căutând răsplata dulce. Mai târziu, acum sunt îmbrăcat de oraş, şi-i arătă buzunarul gol. Nu ştiu ce ne-am fi făcut fără tine. Sunt sigur că va câştiga campionatul de anul acesta, îi zise Lornei.

Ar trebui să-ţi iei aparatul de fotografiat cu tine; merită să imortalizezi momentul.

Apoi el îl strigă pe Luke, iar Lorne îşi întoarse faţa de la el, cu ochii lăcrimându-i uşor. Cine ştie unde avea să fie la toamnă, dar cu siguranţă nu la campionatul lor de arat. Brusc, îşi aduse aminte că exista un ritual străvechi ce presupunea curăţarea şi

împodobirea unui cal cu ocazia unei logodne. Insă asta îl privea strict pe Guy. Se căută în buzunar după scrisoare, simţind nevoia unui sprijin material. Văzând plicul, Robbie se grăbi să-i dea de veste lui Guy, şi-i strigă de dincolo de gard:

- Tata se întoarce acasă, am primit o scrisoare de la el, apoi fugi în grabă spre oaia care-l aştepta la colţul casei. Mă duc să mă joc.

- V-a spus şi că.?

Ezită să mai continue, iar Lorne auzi din nou cuvintele lui Carol, în ziua sosirii lor. Oare chiar credea că Robbie e fiul ei? Nu că ar mai fi contat acum, căci nu se vor mai întâlni, în afara discuţiilor strict profesionale pe care aveau să le poarte până la terminarea casei; iar ea avea de gând să scurteze pe cât posibil acele întrevederi.

- Da, e pe drum, rosti ea, cu ochii în pământ, pentru ca el să nu-i observe durerea sau să-i citească sentimentele.

Probabil că pentru Guy acesta era un motiv de bucurie, nu şi pentru ea. Se întreba unde era Carol; în curând, va apărea victorioasă, şi mai bine dispusă decât de obicei. Il auzi pe Guy ca prin ceaţă rostindu-i numele, pentru ca apoi să-i simtă atingerea, şi, dintr-

o dată, se trezi la realitate întâlnindu-i privirea. El îi privea ochii umezi cu serozitate şi-şi scoase batista, întinzându-i-o.

- Ţi-a lipsit? Vreau să zic. şi se blocă, din cine ştie ce motiv. Lorne, n-am crezut niciodată în ceea ce spunea Carol despre tine şi despre ... Robbie, dar dacă e adevărat, sunt gata să-l consider ca fiind al meu, şi înghiţi în sec. Ştii foarte bine că ţin la el.

Lorne îl privea nedumerită.

- Cum adică? Dar nu poţi.

- Aş putea, dacă accepţi să fii soţia mea, spuse el răguşit, iar mâinile lui o cuprinseră hotărâte. Nu te pot lăsa să pleci tocmai acum, Lorne. Nici cu David, nici cu altcineva.

Devenise palid, iar ochii i se întunecară sub intensitatea emoţiilor. Lorne nu mai era în stare să judece raţional ceea ce tocmai îi propusese, iar conştiinţa ei o luase razna; buzlele ei murmurau ceva confuz în loc de a-i răspunde. Ce dragoste profundă nutrea pentru ea, din moment ce se oferise să-l ia sub protecţia lui şi pe băiat! Guy Noble era într-adevăr un bărbat impecabil din punct de vedere moral, care nu-şi va neglija niciodată responsabilităţile faţă de familie, şi faţă de un posibil

urmaş. Ochii Lornei se umeziră din nou, imaginându-şi reacţia lui în cazul acceptului ei.

- Spune-mi că te căsătoreşti cu mine.

Ea dădu din cap, căci rămăsese fără glas ; pentru el era de-ajuns, şi imediat o îmbrăţişă cu putere.

- Şi Robbie? şopti el după câteva momente.

- Nu-l poţi lua, părinţii lui n-ar fi de acord.

Din drum se auziră zgomote înfundate, distrăgându-le atenţia.

- E taxiul din sat, sugeră ea; s-ar putea să fie David şi Sally.

Maşina se opri în faţa casei şi portiera se deschise.

- Tati! Mami! strigă Robbie şi se repezi spre ei uitând de oaie. Au venit, Lorne!

Guy privea scena cu braţul pe după talia Lornei, ca şi cum nu mai voia s-o elibereze. Lorne, însă, îl urmă pe băiat. Cu toţii îşi exprimară zgomotos bucuria revederii, în timp ce Guy îi privea parcă şi mai fericit de pe margine, aşa de fericit cum Lorne nu-l văzuse niciodată. Ea îl chemă lângă ei cu braţele deschise, căci acum făcea parte din familie, şi imediat ce ajunse să-i cunoască, încetă să se mai mire de asemănarea izbitoare a celor doi fraţi.

- Am venit să-l luăm pe băiat, zise David. Iţi mulţumesc că ai avut grijă de el, îi şopti lui Guy, pe un ton plin de recunoştinţă.

- Oricând, cu cea mai mare plăcere, răspunse Guy sincer. Sora ta a acceptat să se căsătorească cu mine, anunţă el, şi întinse mâinile după ea, fără însă a-l scăpa din priviri pe interlocutorul lui.

Cei doi bărbaţi se fixară reciproc câteva clipe, după care David îi întinse mâna.

- Bine ai venit în familie.

- Hai să-i cunoşti şi pe restul, îl chemă Lorne pe fratele ei. Ea e Hannah, el, Luke. Şi mai e Carol, îşi aminti ea într-un final. Dar unde e ?

- S-a întors acasă, începu Guy să râdă. A primit ceea ce dorea prin şederea ei aici, îi explică el încet, în timp ce ceilalţi erau ocupaţi cu Hannah şi cu Luke.

Lorne crezuse că fata ţintea spre Guy, dar se pare că-şi schimbase intenţiile.

- Şi pentru ce venise?

Era o problemă care acum o preocupa şi pe ea, la fel ca orice lucru legat de Guy, sau de Gleanings.

- Venise după o parte din moştenire. Bunica i-a lăsat o mică sumă, iar eu i-am suplimentat-o, atât cât să-i asigur un venit considerabil de care însă nu se va

putea atinge. Ii permite să trăiască bine, doar dacă munceşte pentru el, aşa cum am făcut şi eu.

Toate întrebările din mintea Lornei îşi aflau acum răspunsul. Deci, Carol nu ţintise nici spre Gleanings, nici spre Guy, dar se putea lupta cu ambele entităţi pentru a-şi atinge scopul. Iniţiativa lui Guy îi oferise un imbold, iar ea nu aşteptase a doua invitaţie pentru a-şi face bagajele, lăsând în urma ei o existenţă care o plictisea vizibil.

- Lui Carol nu-i plăcea viaţa la ţară, continuă Guy. Şi nu oricine se poate obişnui cu un asemenea trai.

Părea o întrebare la care aştepta un răspuns.

- Mie mi se potriveşte de minune, confirmă ea pe un ton cald, iar el o îmbrăţişă, şi-i urmară pe ceilalţi înăuntru, în căminul lor.

Sfârşit